

РОЗАЛИНД МАЙЛС

КНИГА

ПЪРВА

ПЪТМИЩА

КЪМ

ААА

ПРОЗОРЕЦ

**РОЗАЛИНД МАЙЛС
ПЪТИЩА КЪМ АДА
КНИГА ПЪРВА**

Превод: Свобода Гагарова

chitanka.info

Богатият австралийски земевладелец Филип Кьониг умира при загадъчни обстоятелства, ухапан от отровна змия. Нелепа случайност или убийство? Синът му Джон търси истината, но вместо нея научава зловещи тайни... Загадъчното завещание на Филип лишава Джон от наследство. Едно старо прелюбодеяние го разделя от любимата му...

Завладяваща книга, която ще ви впечатли и
развълнува...

Пъблишърс Уикли

ГЛАВА ПЪРВА

Както всяка сутрин свежестта на природата я мамеше навън. Вече високо горе, яркото слънце обещавахе още един прекрасен ден. Но отнякъде пак изплува онази мисъл, която я спохождаше толкова често напоследък: „Не може повече да продължава така“.

Тя се усмихна горчиво. Колко ли жени са живели в такива прекрасни условия и все пак не са били щастливи? И колко ли жени, където и да живееха по света, си казваха: „Не мога повече да живея така“ и въпреки това продължаваха да живеят, ден след ден, скапания си живот?

Дори старата къща като че ли я наблюдаваше, наострила слух, очаквайки нещо да се случи. Тя плавно премина през дългия, хладен хол и излезе на широката веранда. Пред нея се ширна пустошта, миля след миля, неумолимо устремена към истинското сърце на Австралия, онова мъртво червено сърце, заровено преди векове някъде там, в далечината. Под изцъкленото око на едно слънце, което беше пърлило този забравен континент повече от половин милион години, земята лежеше тайнствена и негостоприемна, изпълнена със сила и в същото време мрачна, непозволяваща на боязливите си жители да научат дори онова, което им е било необходимо просто за да оцелеят.

„Също като Филип — мислеше си тя, — отказващ всичко, от което аз имах нужда.“

В далечината, зад добре поддържания път отвъд външните сгради, малко встрани от стопанството се появи леко раздвижване. Групата аборигени, седящи в шарената сянка на горичка сребърни евкалипти, бавно започна да се разбужда: те станаха и тръгнаха напред, с очи вперени в хоризонта.

Те винаги знаеха кога точно трябва да се върнат мъжете със стадата. Както знаеха и всичко друго, предупреждавани от невидими сили за приближаването на определени събития, които сякаш вдъхваха знание в душите на онези, които бяха достатъчно мъдри, за да доловят техния шепот. Те винаги предварително знаеха какво се беше случило

със стадата, дори кой ще се върне с тях и кой няма. Нещо стисна сърцето ѝ, а заедно с него се появи и същата онази добре позната смесица от нетърпение и мъка. Защото, както и милиони други жени от памтивека насам, Хелън не знаеше какво ще прави, ако и този път мъжът ѝ се завърне и какво — ако не се завърне.

— Госпожо Кьониг?

Тя не беше чула тихото приближаване на стъпките зад гърба си, откъм стаята за рисуване. Беше икономката Роуз, една дребна, жилава женица, родена в стопанството и господарка на Кьонигсхаус от незапомнени времена. Никой никога не беше узнал истинското ѝ име: Филип беше изтрил аборигенската ѝ идентичност, като ѝ беше дал името „Роуз“ в деня, в който като младо момиче я беше взел от нейните хора, за да стопанисва къщата на първия в почти двеста годишната история на Кьонигсхаус неженен господар.

Неженен тогава, но не и за дълго. Старата мълва разправяше, че през всичките онези години, преди той да се завърне от Америка с бляскавата си, никому неизвестна невеста, Роуз се е грижела не само за трапезата на господаря. „Роуз е била тогава тук, тя е познавала Трудни, трябва да я помни — мислеше си Хелън за хиляден път, — тя ни е видяла всички нас да идваме и да си отиваме.“

— Ти си била, значи, първата съпруга, нали, Роуз?

Горящите черни очи изтикаха въпроса назад, впивайки се в лицето на Хелън. Хелън сподави въздишката си. Тя знаеше какво ще последва.

— Да, Роуз?

Прошарената глава на Роуз закима многозначително.

— Мъжете, сбиращи добитъка, трябва им здрава вечеря, гус'жа Кьониг. А не някаква си измислена, нова ресторантска храна.

Трябваше да предположи, че Роуз няма да е щастлива, ако се промени дори най-дребният детайл на ритуала. Тя въздъхна.

— Една добра вечеря за събирачите? Такава, каквато е била винаги досега?

Роуз кимна отново.

— Те са били навън всичките тези седмици, сбирайки добитъка за влака. Искат да се върнат, да хапнат една добра вечеря както някога.

Настъпи тишина. Старите пронизващи очи на Роуз отбелязаха как тя помръкна, как наперената ѝ стойка се изпари, а русата ѝ глава

клюмна, и разбра, че беше победила. Хелън махна уморено с ръка.

— Както желаяш, Роуз. Дай им каквото трябва.

Защо се беше опитала да го промени? Филип не би искал да се нарушава реда, който беше установил в продължение на последните четиридесет години: крал в своето кралство, откакто за първи път беше повел събирачите на добитък в земята си. Тя знаеше, че и Джон не би одобрил това. Той обожаваше баща си, гордееше се, че е негова издънка и никога не би оспорил действията на Филип.

„Но той е и мой син!“ — мислеше си тя в пристъп на болка. Разбира се, естествено беше, че с възмъжаването си, Джон ще се сближи повече с баща си, опитвайки се да заприлича на него, за да може, когато му дойде времето, да поеме неговите функции. „Но трябваше ли, растейки, да се отдалечава той толкова от мене? И не прилича ли поне малко на мен, съвсем — съвсем мъничко? Или самата аз се отдалечавам от него, отдалечавайки се от неговия баща, променяйки се до неузнаваемост?“

Трябваше да се стегне. Роуз стоеше все още тук, пред нея, и очите ѝ я наблюдаваха съсредоточено от насеченото ѝ кафяво-черно лице. Хелън се насили да се усмихне.

— Каквото и да приготвиш, Роуз, ще бъде фантастично, както винаги — каза топло тя, пресягайки се да стисне сбръчканата от работа ръка на по-старата жена, — доколкото всичко е в изобилие, точно както Филип го харесва. Просто ни поднеси някой от специалитетите си и ние всички ще бъдем безкрайно щастливи.

Роуз поклати сърдито глава, сочейки към кухнята.

— Дано онази мърла, Ели, се размърда! Не се вясна почти до обяд, оправдавайки се, както винаги, с онзи пияница — мъжа си. Ама тя може да закъснява, когато ѝ скимне — никакъв проблем! От ден на ден става все по-немарлива и туй то.

Хелън я погледна с безмълвно състрадание. И на двете жени им беше ясно, че независимо колко намусена, мързелива и разпусната е така наречената домашна помощница на Роуз, Ели беше недосегаема, извън тяхната власт. Единствено Филип можеше да назначава и уволнява в Кьонигсхаус и помощница като Ели, която беше достатъчно хитра да държи неговата страна, имаше осигурено място до края на живота си. А дори и жена не можеше да не забележи нейната сексапилност: нейните лениви, канещи очи, полуотворените ѝ устни,

стройното ѝ по детски тяло, странно контрастиращо със зрялата ѝ, напрацяла, опитна гръд. Филип винаги беше имал нужда от такива жени около себе си, които да предизвикват първичния мъжки инстинкт у него.

Някога и Роуз трябва да е била такава. Но природата беше несправедлива в отношението си към жените. Много по-стара от нея сега, Роуз трябваше да се задоволява с утешението на няколкото тайно изпити глътки бира или шери и със старата колода карти, над които тя обичаше да си мърмори през дългите вечери: беше дошъл реда на по-младата жена да се перчи наоколо.

— Господин Филип не обича нещата да се променят. А Ели помага в къщата още от детинство, нали? — Това беше всичко, което Хелън посмя да каже.

Роуз се изсмя дрезгаво.

— На това „помощ“ ли му казваш? За пръв път тя се завъртя наоколо, когато се роди Джон, и оттогава просто остана. Много подърта е, отколкото изглежда. Дойде, докато Алекс беше още тук. Когато...

— Благодаря ти, Роузи. — Тя обичаше Роуз, но не можеше да понесе този разговор. С полукимане Роуз прие отпращането си и се оттегли.

Дали им беше по-лесно на аборигените, чудеше се Хелън, докато усещаше как жестокият пристъп я връхлита отново, да поддържат непрекъснато връзка с миналото, така че тези, които са си отишли, да са толкова живи, колкото и ония, които са все още около тях? В тяхната общност духовете на предците и онези, които все още чакаха да бъдат родени, всички те имаха име, облик и запазено място в сърцата им, толкова сигурно, колкото и за всеки друг, населяващ земята. Или им беше по-тежко, тъй като миналото никога не умираше, то продължаваше да ги съпътства и всички натрупани с годините грешки и скърби никога не биваха погребвани, а продължаваха да преследват оцелелите до деня, в който и те щяха на свой ред да умрат?

Далеч край дърветата чакащите мъже се бяха скупчили и представляваха едно цяло, вперили очи в прежурящата, прашна мараня. Тя знаеше, че те чувстваха приближаването на стадата, независимо от дялящите ги все още мили. Тя ги наблюдаваше с жив интерес, облегната на перилата на верандата. Със сигурност те можеха

да разберат Филип — никой от тях не познаваше Кьонигсхаус без вездесъщото му присъствие, извън неговия дух, който доминираше над тази опърлена от слънцето земя.

И не само неговото. Поколения Кьонигс бяха изтръгнали своето богатство от това безкрайно пространство, налагайки несломимата си воля, за да изградят от това огромно нищо най-голямото скотовъдно стопанство в северните територии. И неслучайно то си бе завоювало името „Кралството“^[1], дублирайки името на собственика от момента, в който местните хора за първи път научили, че английското значение на старогерманското „Koenig“ е същото като „крал“^[2]. Прадядото на Филип беше изградил църквата, където техните деца биваха покръствани, дядо му беше построил училището, където те бяха научили думите и привычките на белите. Всички те чувстваха Филип и неговата непреклонна сила, виждаха неговото едро, силно, набито тяло, яките му ръце и надменната му физиономия, чуваха високия му, командващ глас, рязко произнасящ нарежданията, които говореха за неговата воля — и така до деня на тяхната смърт.

Тя потръпна, въпреки че слънцето струеше по загорелите ѝ ръце и незащитената ѝ глава. Тя знаеше, че те разбираха и Джон, макар и по различен начин. Ясен като слънчев ден, открит и непресторен, Джон нямаше врагове. За повечето мъже, които го познаваха, той все още беше просто „момчето на Филип“, достатъчно мъж, за да поеме завръщането на стадата, когато Филип отсъстваше, но все още момче, което по детински се впускаше в препускане с пастирите, наближи ли родния дом.

Жените от областта, и по-точно техните дъщери, гледаха по различен начин на високия, добре сложен младеж все още в началото на двадесетте си години, с жилаво тяло на ездач и свободни маниери на човек, сраснал се със седлото. Те долавяха нежността му, дремеща под повърхността на видимата му сериозност; една чувствителност, неподозирана от онези, които забелязваха единствено мъжествената му конструкция, прашната руса коса, безгрижни сини очи и веселата усмивка по лицето му.

Това обаче беше нежност, не характерната грубост, която той беше взел от баща си, говорещ на аборигените на собствения им език. Джон беше първият потомък на Кьонигс, който беше ходил на училище заедно с децата от стопанството в селището на аборигените.

Там през безкрайните австралийски лета той беше успял да изгради връзките си с тези, с които сега, вече пораснали мъже, работеше рамо до рамо — връзки, които никога нямаше да бъдат прекъснати. Да, те разбираха Джон. Разбираха го със сърцата си.

Те разбираха и нея, Хелън беше уверена в това. Като тях тя беше родена в тази земя, едно обикновено момиче, което си изкарваше прехраната, работейки в съседното стопанство, докато енергичният Филип Кьониг изненадващо не беше решил да вземе срамежливата, набита осемнадесетгодишна девойка и да я направи своя жена. И ето вече двадесет и пет години тя живееше тук, служейки на Филип и Кьонигсхаус с всичко, с което можеше.

Такава би била житейската задача и на всяка друга жена, напомни сама на себе си тя, полуядно — полутъжно. В границите на зеления оазис провинциалното стопанство беше прераснало почти до размерите на малко селище. То беше дом, побиращ не само огромната стара къща в колониален стил, където поколения Кьонигс се бяха борили, сражавали и умирали, но включваше и къщите на скотовъдите, аборигенското село, административната сграда, откъдето Филип управляваше своите многобройни работни проекти, конюшните за скъпите му коне и не на последно място каменния параклис, който първият Кьониг, яростен лютеранин, беше издигнал веднага след като току-що бил завършил покрива на къщата.

Той не се беше интересувал само от собствената си персона. Старият Йохан страстно обичал и се грижел за строгата си съпруга, германката с руси плитки, и за седемте си малки дечица с лица на ангели, които довел със себе си от стария свят. За една година шест от тези деца намерили своя последен покой в тази земя, толкова далеч от родния дом и само седмото беше оцеляло, за да оправдае кръвта и потта, вложени в това усилие. Онзи син на Кьониг беше оцелял и забогатял, както на свой ред и неговият син. След това беше дошъл Филип, а сега и Джон.

„Джон. Моят единствен син.“

Странно, размишляваше тя. Отдадени на похотта, що се отнася до леглото, Кьониг никога не са били страстно отдадени, що се отнася до отглеждането на деца.

Но всичко, от което имаш нужда, е едно. На теб ти трябва само един син, за да предадеш всичко на него. Само един мъж, за да

наследя, един мъж — да управлява. Само един крал в кралството, един Кьониг в Кьонигсхаус. Стига толкова.

И тя им го беше осигурила. Беше им дала Джон, който беше един от тях, който беше изцяло техен по начин, по който нито един Кьониг не е бил досега, нито пък някога щеше да бъде, така както му беше дала своята руса коса и големите, доверчиви сини очи. И той щеше да бъде добър господар на тази земя, когато неговият ред дойде. Това беше нейната задача. Тя знаеше, че би могло да се каже, че е завоювала място в аборигенската схема на света, онази, която те наричаха „сънуване“.

Дали те все още сънуваха нейната съперница, след всичките тези години? Труди и нейният син, единственият ѝ син, също като Джон? Или само втората съпруга беше обречена винаги да сънува своята предшественица, бленувайки напразно, че Господ на нея е дал онова нежно тяло, бяло като крина на Мадоната, онази приказна коса, черна като абанос и устни, алени като кръв, онези елегантни дълги ръце, онзи вид на презрителна самоувереност и светска отвореност, които тя беше видяла в портрета на съпругата на Филип, когато за първи път дойде в къщата — портретът, който беше изчезнал, когато той я доведе тук, и повече никога не се появи...

Достатъчно! Хелън обви тялото си с ръце, за да спре треперенето, което не се поддаваше на волевия ѝ контрол.

На какво прилича това? бичуваше се тя. *Овладей се!* Филип, Джон и останалите мъже само след няколко часа ще се завърнат от събирането на стадата и очакват царско посрещане, хеликоптерът от Сидни също трябваше да пристигне всеки момент, товар от допълнителни усложнения, а тя стоеше тук и броеше мухите?

Над главата ѝ кръжеше самотен орел, очертавайки големи, проблясващи кръгове, провлачвайки своя дрезгав писък, като изоставено дете. Тя прокара ръка през правата си, гъста руса коса, стигаща до кръста ѝ, и се опита да си спомни какво трябваше да направи най-напред. „Влез във форма! — смъмри се тя. — Стегни се и се захващай за работа!“

Но продължаваше да трепери и още ѝ беше студено, въпреки прашната горещина. Далечно пърпорене на перки откъм хоризонта възвестяваше пристигането на хеликоптера. Но когато след известно време неговата тъмна сянка премина със зловец трясък, като някаква

граблива птица над достолепното колониално стопанство, слабата, но стройна русокоса фигура все още стоеше прегърбена на верандата, макар отдалечена на милиони мили разстояние оттук.

---

[1] The Kingdom. — Б.пр. ↑

[2] King. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Пет мили от Кьонигсхаус черда след черда сънливи, пясъчнокафяви говеда потръпваха от удоволствие, подушили миризмата на дома във вечерния въздух. В началото на безкрайната колона един самотен ездач, високо изправен на стремето, изкрещя предизвикателството си, откъсвайки се от кервана.

— Ще стигна пръв до къщата!

— Хей, по-полека!

„Татко е невъзможен, като малко дете е“, мислеше си Джон със задоволство, фиксирайки с поглед летящата напред фигура, сам забивайки токове в задницата на коня си, напразно опитвайки се да я настигне. „Сега ще извика: Който стигне последен е женчо! — изсмя се в себе си той. — Господи, колко ли години вече събираше той стадата в тази земя? Това трябва да се е случвало през всяка божа година от неговите шестдесет лета!“

И все още той беше запален, гореше в това, както винаги — все така най-добрият: жилав и строен, невероятен ездач, еднакво бърз с ласото и с нагорещеното желязо, и в същото време търпелив, когато трябваше да направлява или завръща говедата. „И аз ще бъда толкова опитен, когато стигна неговите години — мислеше си той. — А дотогава, няма да позволя на стария негодник да се измъкне, без да ме научи на всичко това!“

Крецейки от удоволствие, той се впусна в надпреварата. Зад тях се простираше огромната австралийска пустош, обгръщащата ги от всички страни нагорещена до червено земя, под необятния блед купол на небесата, простираща се равна и гладка чак до твърдата черна линия на безкрайния хоризонт. С падането на вечерта блещукащата горещина се беше разтворила в красиви цветове: виолетово, синьо, индигово, докато слънцето се претъркулваше в края на небето и ето че бързо падащата тропическа нощ не беше вече далеч. Онези, които все още бяха навън, бродейки по свечеряващия се свят, хора и животни, бързаха да се приберат вкъщи.

— Давай! Хайде, момче, хайде-е-е!

Далеч пред него стегнатата, снишена фигура летеше напред, крещейки на белия жребец и това изобщо не можеше да се върже с представата за всички онези години, които се предполагаше, че Филип Кьониг е преживял на този свят. Господи, как яздеше той! Макар и неохотно Джон трябваше да го признае в няма възхита. А и Кайзер би направил всичко за него, а не даваше, крантата му с кранта, никой друг да припари до него! „Все пак ще им дадем да се разберат, нали, Бъч?“, прошепна той, привеждайки се напред в седлото, за да дръпне ушите на коня си, давайки нов тласък на запотения жребец в стремежа му напред.

В отговор конят му ускори крачка и с удвоена енергия подскочи напред към купчината. В центъра на сиво-зелено петно евкалипти и солни храсти, заобиколено и защитено по края от кордон кипариси и рододендрони, двата реда широки червени покриви, богато украсени като китайска пагода, се спускаха величествено чак до дългите веранди от ковано желязо, обточващи достолепния стар дом от четирите му страни. Под тяхната пазеща сянка, широки, вертикално отварящи се прозорци и френски врати гледаха навътре към ниски, просторни стаи, обзавеждани с любов от всяко следващо поколение Кьониг в продължение на много години с най-доброто, което те са можели да си позволят. И все пак това беше дом, където бяха живели хора, обичали се и умирали, домът, в който и той беше израснал... Джон го обичаше от цялата си душа.

Но той обичаше и света извън този дом, онова малко парче зеленина, мъчително извоювано от огромната пустиня наоколо. Това беше неговото истинско царство, не стопанството, толкова прекрасно каквото си беше. В продължение на хиляди мили наоколо гледката беше като марсиански пейзаж: един свят с червена земя, изгорена растителност и млечнокафяво небе. Там човешката душа можеше да се чувства на свобода в едно място, толкова просторно, колкото и самата тя. Той знаеше, че не може да напусне всичко това, че не би оцелял никъде другаде по света.

— Ще те изпреваря! Ще те изпреваря-я-я!

Гърленият вик достигна до Джон точно в момента, когато той почувства, че настървеният му кон най-накрая беше започнал да набира инерция.

— Не бъди толкова сигурен! — изкрещя в отговор той.

Сега той вече можеше да види как препускащият жребец на Филип намалява темпото, забелязвайки пред себе си конюшните, разбирайки, че най-после си е у дома. Рамо до рамо те свърнаха в двора и почти едновременно дръпнаха юздите на конете си, все още препускайки към перилата пред конюшните. Конят на Джон вече беше поел водачеството.

— Аз победих! — извика той.

— Не още!

С бързината на двадесетгодишен младеж Филип прехвърли крак през главата на коня и скочи на земята, спускайки се да докосне първата пречка на верандата, едновременно протягайки другата си ръка, за да спъне като на ръгби мач конкурента си, Джон, който се опитваше да достигне същата цел. Широкото, загоряло от слънцето лице на по-възрастния мъж се разтегна в победоносна усмивка, докато възсядаше проснатия в цял ръст на земята Джон.

— Аз те победих, момче! — извика Филип.

Джон едва можеше да говори, заливайки се от смях, докато се изправяше.

— Да, ама с хитрост!

— Аз победих, нали така? Нищо не е казано в правилата срещу хитруването!

— Ти изхитрува!

Отговорът на Филип се изрази в ново грубо блъсване, което запрати Джон пак на земята.

— Трябваше да си по-бърз в краката, момче! Все пак ти малко ме попритисна накрая, трябва да ти го призная!

От кухнята Хелън наблюдаваше със страх в сърцето караницата между съпруга си и сина им. Той победи! Само това имаше значение за него. Трябваше да бие дори собствения си син. Но докато единственото значимо нещо беше победата, къде оставаха другите?

Сърцето ѝ отново се преобърна, както се случваше винаги, но не заради съпруга ѝ, а заради нейния син. Господи, толкова беше красив! И толкова доверчив, толкова уязвим в откритостта си.

Все пак Филип обичаше Джон, винаги го беше обичал. Защо беше толкова вманиачена в страха си, че той може да направи нещо на сина им? Отново изпадаше в това свое глупаво състояние. Стига вече!

Залепвайки усмивка на лицето си, тя се засили да отвори покритата с мрежа външна врата, за да ги поздрави, излизайки във все още трептящата горещина навън.

— Добре дошли! — каза толкова весело тя, колкото успя, разтваряйки широко ръце, за да ги прегърне и двамата. — Добре ли мина събирането на добитъка?

Филип взе наведнъж няколкото стъпала, водещи към дървената веранда и я завъртя, привличайки я в грубата си мечешка прегръдка.

— Много добре! — обяви на висок глас той. — Става по-добре с всеки следващ път. Също като — той се изсмя с типичния си гърлен, груб смях. — Също като... — каза той подигравателно, с глас, издаващ многозначителния му подтекст.

„Също като секса“, тя знаеше, че той има това предвид и се молеше да не го произнесе на глас, поне не пред Джон. По злобното пламъче в очите му, тя усети, че той е отгатнал страха ѝ. Обви ръце около нея и я притисна силно към себе си. Тялото му беше горещо и вонята, идеща от него след седмици, прекарани на седлото, я удари толкова силно в носа, че тя я почувства като залепена за небцето си.

Филип усети, че тя се тегли от него и я придърпа още по-силно към себе си.

— Също като — като какво би казала ти, Хен?^[1] Като...? Хайде де! — дразнеше я той, не откъсвайки очи от лицето ѝ.

— О, не знам, Филип...

Джон неловко се размърда. Защо татко я притесняваше така? Не знаеше ли той, че жените са твърде чувствителни на тази тема?

Но Филип беше непроницаем.

— Не знаеш ли? — избумтя той. — Какво си мислеше, че ще изтърся? Също като живота, точно това имах предвид — като живота!

Нов изблик на необуздан смях. Той наблюдаваше Хелън отблизо, наслаждавайки се на нейната притесненост.

— Така, а спретнахте ли ни вие с Роузи една хубава вечеря? Особено след като имаме и гости.

— Гости ли? — Хелън видя, че Джон е безкрайно изненадан.

Филип се ухили пак и заприлича на изгладнял вълк.

— Ъхъ — каза внимателно той. — Твоят чичо Чарлз е пристигнал тук от Сидни, не ти ли споменах, че ще идва? И стария Бен от кантората в града. Изпратих хеликоптера да ги вземе днес следобед,

когато разбрах, че тази вечер ще успеем да се върнем у дома. — Той направи пауза. — Имаме да си говорим. За важни неща. — Той кимна многозначително към Джон. — Много важни неща. Ще видиш.

Защо го прави? — мислеше си уморено Хелън. Беше време, когато тя намираще този му маниер за очарователен, чудесен, дори секси. Харесваше ѝ да бъде държана в неведение до последния момент, на разположение за неочакваните приумици на Филип. Те изглеждаха толкова спонтанни, но в действителност бяха добре обмислени ходове, отдавна планирани тайно.

Но днес — тя виждаше как Джон се бори с изненадата си.

— Чарлз пристига? И Бен? — Той поклати глава. Изглеждаше притеснен и объркан, че не му е била дадена тази толкова нормална информация, удивен и дори засегнат да открие, че дългоочакваното тривиално завръщане у дома, което той бе очаквал с нетърпение седмици наред в пустошта, неочаквано се бе превърнало в нещо друго.

И то — в нещо много важно, доколкото сложната, безцеремонно поднесена изненада на баща му не беше нещо, което можеше да се подмине просто ей така. Хелън гледаше към Джон с цялата мъка на една майка. Той беше толкова щастлив при пристигането си. Сега изглеждаше напрегнат и загрижен, изведнъж състарен с цели пет години. О, защо трябваше Филип да постъпи така? Сърцето ѝ се късаше от мъка.

Филип се обърна към нея, очите му на ястреб — пронизващи, потъмнели. Не за първи път тя изпитваше страх от това, че той можеше да чете нейните мисли.

— Обади ли се вече по радиото от хеликоптера?

— Няма за какво. Те са тук. Пристигнаха преди час. — Тя си пое въздух. — Имаме и още една гостенка. Бен е довел Гийна. Тя току-що приключила срока в колежа си и той решил, че може да я вземе за един уикенд в провинцията. Обади се, за да ме попита. Ние не сме я виждали толкова отдавна, че аз не се стърпях да кажа „да“.

— Чудесно, това е прекрасно! Колкото повече хора, толкова по-весело! Нека всички да заповядат! — Филип плесна с широките си длани. — Окей, хлапе! — Той оципа Джон по рамото. — Тъй като ти изгуби, сега ще вкараш конете вътре и ще се погрижиш всичко да е наред за последното събиране на добитъка утре. Аз ще взема един душ и ще се срещнем веднага след като приключиш.

Мълчаливо майка и син се любуваха един на друг, докато едрата фигура се потътри навътре в къщата.

— Ти спечели, Джон — каза тихо Хелън. — Той изхитрува. Той просто трябваше да те бие, трябваше да спечели на всяка цена.

— Да — поклати глава Джон и сви неловко рамене. — Но татко само си играеше, ти знаеш, че е така. Не трябва да го приемаш толкова на сериозно.

Тя разбираше какво ѝ казваше той в този момент и ѝ се искаше да се ритне отзад, че изобщо си беше отворила устата. Лицето му отново придоби онова напрегнато, загрижено изражение и този път вината беше нейна, не на Филип. *Ти може да си разлюбила съпруга си, смъмри се тъжно тя, но това не променя нещата за никой друг. Филип си е все същият мъж. И той все още е бащата, който твоят син боготвори в продължение на двадесет и няколко години. Не му го отнемай. Не се забърквай в това, защото ще се окажеш застрашена. По-добре си намери нещо в пустинята на собствения си живот, към което да се привържеш, още сега, веднага!*

---

[1] В обръщението, което е умалително от Хелън, се съдържа и гальовността и презрението, породено от алюзията с „hen“ — кокошка, кокошчица. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Зад полираното стъкло на френските прозорци небето и земята се бяха слели в стена от плътна чернота, толкова гъста, колкото може да бъде една безлунна, беззвездна нощ в огромния, чист купол на австралийския небосклон. Във вътрешността на стаята малки нощни лампи, разположени на групи, хвърляха златни отблясъци топла, предразполагаща светлина около масата за вечеря, подредена за шестима — бяха извадени сребърните прибори — за домочадието на Кьониг и техните специални гости.

В салона отвъд Филип Кьониг бе застанал редом до сина си и мислено прехвърляше сценария за вечерта. Изправен под портрета на основателя на имението, суровия му прадядо Йохан, разкрачен пред огромната открита камина, изпълнена по това време на годината с ярка зеленина и диви цветя, Филип беше скръстил коравите си ръце зад гърба и на устните му играеше една тънка усмивчица, която веднага бе заменена от показно сърдечната за „добре дошли“, в момента, в който първият гост влезе в стаята.

— Чарлз!

Пристъпвайки напред, Филип сграбчи ръката на високия, слаб мъж, идещ към него, и я раздруса енергично, като същевременно замахна и грубо тупна брат си по рамото.

— Радвам се да те видя, приятелю! — Той бързо изстреля същия поздрав към мъжа, пристъпващ отзад. — И тебе, Бен! Къде е прекрасната ти дъщеря? Къде си я скрил?

Бен Никълс прокара пръсти през оредяващата коса над широкото си, безстрастно лице и се опита да се усмихне.

— Гийна е горе с Хелън. Нали знаеш, жени... Ще слязат всеки момент.

— Здравсти... Чарлз — Джон беше казвал толкова дълго „чичо Чарлз“, та сега се почувства неудобно да използва само името му. А и бледият, резервиран Чарлз Кьониг нямаше нищо общо с нахаканата експанзивност на Филип. Джон винаги беше смятал, че той е човек,

криещ дълбоко собствените си планове и желаещ истинските му мисли да останат скрити от другите, затворени в добре оформената му, все още красива глава.

Колко различни могат да бъдат двама братя, мислеше си Джон... Филип толкова широк, грубоват и изпълващ пространството и живота с огромната си конструкция, едра червеникаворуса глава и животинска усмивка, а Чарлз — тъмнокос, слаб и елегантен, дори мрачен тази вечер. Но без съмнение той изпитваше уважение към помладия брат на баща си и се опита да го изрази, влагайки всичките си чувства, в твърдото ръкостискане, с което го приветства.

— Добре дошъл в Кьонигсхаус. И ти, Бен — радвам се да ви видя отново. Как сте?

— Чашите, момче! — нареди Филип жизнерадостно. — Чарлз, барът е отворен! Какво ще пиеш? А ти, Бен? Само назови отровата си. Приятелю, на твоё разположение са всичките ти любими питиета, без махмурлука, разбира се!

Никой от двамата мъже не направи и опит да се включи в престорената веселост. Чарлз гледаше Филип право в очите, отвръщайки му със същия студен, невъзмутим поглед.

— Мисля, че всички ще се почувстваме по-добре, когато приключим с деловата част. Дотогава няма какво да празнуваме.

Сърдечността на Филип се стопи.

— Това ти е лошото на тебе, Чарли, момче — промърмори заплашително той, — и така е било винаги. Не ти издържат нервите. Все с твоите велики идеи. И сега няма да ни ги спестиш, както всеки път, нали? — Настъпи болезнена тишина. — Така ли е?

Какво, по дяволите, се разиграваше тук? Джон гледаше стреснато баща си и останалите. Слабото, тъмно лице на Чарлз се набразди, докато се опитваше да сдържи пристъпа си на гняв.

— Не е въпрос на нерви — каза той дрезгаво. — Това е важно решение, най-важното в историята на компанията, и ти го знаеш. Не можеш да го таксуваш като някаква формалност.

Филип се изсмя неприятно.

— Колко мило!

Трябва да се намеся, помисли си Джон.

— По едно питие, момчета? — Той се насили да играе ролята на домакин, подрънквайки с каните от рязано стъкло и кристалните чаши

върху тежко натоварената количка, която стоеше отстрани до камината, докато не се увери, че всеки един от мъжете не удари по глътка от нещо добро. Чак тогава той попита внимателно. — За какво е всичко това? Кое не е само „формалност“?

Филип погледна подигравателно към Чарлз.

— Твоят чичо е обсебен от една идея. Велика идея.

— Това не е само моя идея — отвърна му заядливо Чарлз.

Филип изсумтя, надсмивайки се.

— Искаш да кажеш, че е и на Бен ли?

Бен видимо трепна.

— Виж, Фил, ти знаеш, че аз се явявам само един наемен работник, когато се стигне до такива финансови решения.

— Аз не бих казал, че един от най-добрите в страната бизнес счетоводители е „само наемен работник“, Бен — каза бързо Филип. — А като мой финансов директор от четиридесет години насам, роден в имението и на практика един от семейството, ти имаш пълното право да участваш в делата ни. И въпреки че си бил на заплата, аз очаквам много повече от теб, отколкото от един „прост наемен работник“.

Джон имаше чувството, че наблюдава тенис мач, без да знае какви са правилата му. Той наблюдаваше напрегнато тримата мъже, които все още стояха пред камината: Филип и Чарлз — гледайки се като противници, а Бен — топката между тях. Когато проговори, беше уверен, че тонът му е твърде висок.

— Дайте ми малко почивка, момчета. За какво е цялата тази дандания?

Филип не пропусна да нанесе удар.

— За продажбата на Кьонигсхаус.

Настъпи ужасна тишина. Нито Чарлз, нито Бен вдигнаха поглед към Джон. Реакцията му се изля от някаква незайна дълбина на душата му.

— Какво?!

Филип се обърна към него, играейки на изненадан.

— О, не са ли ти казали? — каза той невинно. — Твоят чичо Чарлз и финансовият ни магьосник, старият Бен, искат да продадат Кьонигсхаус.

Само той знаеше какво му струва на Джон да проговори отново.

— Да се продаде Кьонигсхаус? — Несъзнателно той се върна към името, с което го наричаха местните хора. — Да се продаде „Кралството“?

— Това е имотът, за който става дума. На старото място му дойде времето! И хайде, чао! Йии-хуу!

Джон също се изсмя, с някаква истерична нотка на облекчение.

— Стига бе, тате! Това е някаква тъпа шега.

— Ъхъ — изсмя се гръмогласно Филип. — Знаех си, че така ще си помислиш!

Бавно нещата започнаха да се изясняват за Джон. Но все още той се съпротивляваше.

— Никак не е смешно, тате.

— Не си правя майтап, синко.

Джон изстина.

— Искаш да кажеш...?

Чарлз направи крачка към Филип, лицето му представляваше маска на омерзението.

— О, престани с цирка, Фил! — срязва го той. — Аз мислех, че ти си този, който трябва да му съобщи!

— И аз му съобщих.

— Имах предвид, да му го кажеш днес!

Филип се усмихна още по-широко.

— Аз му го казах днес. Току-що. — Той се обърна към Джон. — Как го намираш, сине?

Джон беше пребледнял.

— По дяволите, ти много добре знаеш как го намирам! — проскърца той. — Не е възможно! Не можеш да го направиш просто ей така, тате!

— О, боже — каза сардонично Филип. — Изглежда изтърсих нещо, което горкото момче не може да смели. — Той се огледа наоколо. — Ти беше прав, Бен. Ти ме предупреди, че нашият Джон ще бъде твърде чувствителен на тази тема. Умът ми не го побира обаче защо?

— Защо? Татко... аз...

За свой ужас и срам Джон откри, че се бори с напирещите сълзи. Бен се опита да внесе яснота.

— Виж, Джон, компанията има неприятности. Филип е в течение. Дълго време си играхме да смятаме отново и отново. Има само един начин да излезем на чисто.

Чарлз кимна.

— Оказа се, че Кьонигсхаус, бизнесът с говедата, е слабото място във веригата. Международната търговия с говеждо месо запада навсякъде, продажбите ни спадат от година на година...

Филип подхвана рефрена.

— И фермерството, както знаем, е отживелица. Така че, според Чарлз и Бен, трябва да се разделим с Кьонигсхаус! Трябва да го продадем, момче! Те искат да изритат кралете от кралството им! — Сега той се захили още по-гръмогласно.

„Изглежда, че това го забавлява, помисли си Джон тъпо. Трябва да направя нещо.“

— Виж, тате...

Но в момента, в който проговори, две женски фигури се появиха в рамката на елегантния свод, разделящ гостната от просторния хол и стълбището. В класическата си рокля от морскозелен крепдешин, която хармонираше със сребристия отблясък на прекрасната ѝ руса коса, Хелън беше истинска красавица, съвсем различна от всекидневния си образ на жена, облечена в риза и джинси. Приглушената светлина на лампите беше изтрила поне десет от нейните четиридесет и няколко години, а леката походка и елегантната ѝ стойка смъкваха още толкова от останалите. Единствено вродената ѝ стеснителност ѝ пречеше да забележи какво впечатление правеше на всеки мъж в тази стая.

Но момичето, вървящо до нея, беше онази, която прикова всички погледи. Наполовина туземка, тя беше взела най-доброто от двете раси. Огромните, нежни, влажни очи върху блестящата тъмнозлатиста кожа издаваха ранимостта ѝ на бушменско девойче, но правилният нос и безстрашната ѝ брадичка говореха за сила, неприсъща за нейните двадесет и няколко години. Тънка като мраморна колона в правата си рокля от бяла коприна, с движения като на танцьорка, тя плахо пристъпи в стаята под изпитателните погледи на мъжете.

Бяха разменени обичайните приветствия. Само Джон не отрони нито дума.

— Джон? — каза Хелън, подканящо. — Ти помниш Гийна, нали?

Дали я помни?

Помнеше я и още как! Бяха ходили на училище заедно, само че тя беше три или четири години по-малка. После, когато бизнесът се разрасна и старият Бен трябваше да се премести преди четири или пет години в Сидни, тя беше отишла да живее със семейството си в града. Той знаеше, че тя беше загубила майка си преди около две години и че сега се оправяха с Бен сами. И беше подочул от семейните разговори, въпреки че не бе надавал много ухо, че е започнала да учи в колеж преди известно време и скоро ще го завърши.

Но това беше Гийна, онова малко момиченце, над което нейната майка туземка трепереше толкова много, че никое от момчетата никога не беше допуснато да играе с нея. Това беше онова грозничко, слабовато детенце, с вид на вечно недохранено, с крака като щеки и очи, твърде големи за дребното ѝ личице.

Това беше...

Не, не и това тук!

Оттатък, в хола, невидима ръка удари гонг и Роуз се появи с Ели, която я следваше по петите. Филип се засмя и плесна с ръце, привличайки отново вниманието.

— Вечерята! — изрева той. — Господи, колко съм гладен! — Очите му заискриха. — Не е ли великолепен начинът, по който малкото свършена работа ражда големия апетит, а, приятели?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В широкото дъбово легло, пропътувало заедно с първите Кьониг целия път от Саксония дотук, Хелън лежеше будна и се вслушваше в дълбокото дишане на съпруга си. Ако силното желание и достатъчно напрегнатата мисъл за това можеха да го направят, ридаше сърцето ѝ, половината жени по света биха убили мъжете си в този миг, на секундата!

Тя се въртеше и трепереше в кадифения мрак. Пред нея изплува лицето на Джон, такова, каквото беше при влизането ѝ в гостната снощи: с черни петна около очите като на млад боксьор, с вид на теле, което карат на заколение.

Тя знаеше, че не може да обсъжда бизнес въпросите с Филип, той никога не беше си и помислял да иска нейното мнение, още по-малко пък сега. Въпреки това тя беше председателствала трапезата, разпределяйки храната и виното, мъчейки се да създава весело настроение, опитвайки се да събере сили и да се включи в разговора: „Виж, Филип, ако цялата компания работи, за да поддържа това място, не можем ли да направим промени и съкращения някъде другаде, но да запазим Кьонигсхаус... за... за...“.

„За Джон“, беше искала да каже тя. „За моя син. Твоят син. Твоят наследник. Единственият, който ти е останал, не си ли спомняш? Или не ти пука сега, след като Алекс си отиде? Трябва ли Джон да остава винаги в сянката му?“

Естествено, тя не беше казала нищо. Останалите също мълчаха, Чарлз, задавен от яростта си, която винаги го обземаше, когато Филип започваше да разиграва театър, Бен — сплашен, Гийна — явно притеснена от натегнатата атмосфера на масата и Джон — очевидно онемял от присъствието на привлекателната млада гостенка.

Докато Филип изглеждаше доволен от ставащото, развихрайки се още повече с напредването на вечерта. Както винаги той яде и пи двойно повече, отколкото всички останали мъже взети заедно. След това, накрая — тя цялата пламна и се разтрепери в затопленото легло,

припомняйки си — той реши да демонстрира пред всички в какво ще премине по-нататък забавлението му тази нощ. Бутайки настрани чашата с остатъци от сладкото десертно вино, все още с недочупените докрай орехи в ръката си, той погледна през масата и я погледна с горещ, влажен поглед, който изключваше присъствието на всички останали. Той скочи на крака.

— Хен!

В мълчанието, което последва, той премина през стаята, за да я хване грубо за ръката. Докато я издърпваше от стола, за да стане, той й нареди: „Хайде — сега!“ с такъв тон, който не остави никакво съмнение у останалите къде я води той и защо.

В спалнята последваха още нареждания: „Така — не! По този начин! Още веднъж! По-силно! Сега!“.

Той винаги беше доминирал в секса, груб и нетърпелив, горящ от желание да се гмурне, да проникне, убеден, че по силата на изхвърлянето на мъжествеността му всичко му е позволено. Според Филип, ако той беше задоволен, тогава и тя би трябвало да бъде удовлетворена. Тя се усмихваше в себе си, когато четеше статии в женски списания, искрено, откровено подтикващи читателките си да разкриват своите сексуални желания пред мъжете си, да ги обучат в прелюдията на любовната игра, „да покажат какво точно искат“. По думите на Филип прелюдията се състоеше в това дали той е взел решение да се люби. А жените не можеха да имат други желания, освен да задоволят тези на мъжете си.

И тя бе свикнала с това положение на нещата. В началото неговата грубовата припряност я възбуждаше, прокрадващата се под роклята ѝ ръка, докато тя едва бе вдигнала лицето си за целувка, полата ѝ, вдигната на кръста, преди още някой, който е бил в стаята, да е затворил вратата зад себе си. Тя си спомняше още първата им прегръдка, най-първия път, когато се срещнаха. Пристигайки в съседното стопанство, където работеше, той я беше видял за първи път, когато беше спрял да попита къде може да бъде открит шефа ѝ. По-късно я бе открил във фуражния склад, където тя проверяваше зърното и другите храни за говедата. „Дойдох да ви кажа «довиждане», беше произнесъл предпазливо той. Струва ми се, че пак ще се видим.“

Знаеше, че ще я целуне още от момента, в който беше влязъл през вратата и тялото ѝ се беше напрегнало, докато съзнанието ѝ все

още се двоумеше дали го иска или не. Но когато притвори очи, тя беше почувствала не лек допир по устните си, а една корава ръка върху гърдата си, удар като от електрически ток по цялото си тяло, докато грубите му пръсти опипваха зърното ѝ, нейното тяло беше поддало, като че ли той беше дългоочакваният любовник, завърнал се зажаднял да я почувства най-малко след едномесечно отсъствие.

Още от това първо докосване той я беше направил своя: тя не беше в състояние да му устои. И сексът между тях двамата винаги беше следвал схемата на неговите ритми, пориви, желания. Той обичаше да прави секс като бърза закуска, горещ, надве-натри и често. Той обичаше да опитва различни подправки и гарнитюри, само за да види какъв е вкусът им или миризмата им.

„За довчера, Хен“, ще произнесе той, хвърляйки пакет на масата, всеки път, когато се върнеше от Сидни или от някое от дългите си бизнес пътувания отвъд океана. Тя беше поласкана, когато преди години едно пътуване до Париж беше причината да се сдобие с върховна колекция парижко бельо, включително невероятен корсет с жартиери и черни къдрички, който не би посрамил дори и Мулен Руж. Германия беше поводът за чифт ботуши, каквито вероятно Марлене Дитрих е носила в „Синият ангел“, в противоположност на това Лондон „произведе“ ученическа камизолка и пликчета от чисто бял памук. „Маркс и Спенсърс“ беше се захилил той, показвайки острите си бели зъби. „Аз им казах, че са за моето малко момиченце!“ Въпреки всичко Филип носеше католицизма на ревера си от време навреме.

Напоследък обаче желанията му бяха станали още по-крайни, докато нейното удоволствие — още по-изплъзващо се. Някога тя го беше обичала дотолкова, че не я беше грижа дали ще достигне онова състояние на прилив на енергия и радост в края на любенето, достатъчно ѝ беше да чувства тежестта на един мъж, проснат на гърдите ѝ, изтощен и беззащитен. Сега, когато ѝ беше накупил тези дантелени кюлоти, той само чакаше момента да я наведе, да ѝ ги свали и да започне. Вече не я целуваше, почти винаги предпочиташе да я сграбчи грубо изотзад, кучешката, огромните му ръце мачкаха нежната ѝ плът над бедрата, докато блъскаше тялото ѝ към своето до момента, в който достигне оргазма си.

Ако тя плачеше или протестираше, това изглежда само още повече го възбуждаше. Сега той вършеше неща, които със сигурност

имаха едничката цел да я накарат да се дърпа и да се гърчи, да стене и потрепва, напразно опитвайки се да се откопчи от изтънченото мъчение. И най-малката съпротива само го настървяваше още повече да я мачка. Тя знаеше, че е заложница на измисления му свят, на маниакалното желание за доминиране на този садистично устроен мъж, за когото нейното унижение се явяваше необходима предпоставка за постигане на собственото му удовлетворяване. Няма и осквернена, сега тя не можеше да си припомни кога бе започнало, нито — мислено превъртайки живота си напред — къде би свършило.

Тази нощ тя се бе подчинила веднага и изцяло на неговите желания, надявайки се това да ускори неговия връх и да съкрати собственото ѝ мъчение. Но правейки го тази нощ, както и много нощи преди, вътре в нея бе умряла още една частица от нейното „аз“.

Той беше свършил, проснат през леглото, животински изчерпан. Но за нея нощната сесия на инквизицията тепърва започваше. Кога беше престанала да намира това жестоко, рязко клатене сексуално възбуждащо и дори привлекателно и беше започнала да мечтае за нещо по-нежно, по-цялостно, по-бавно, за нещо взаимно?

Кога беше престанала да го обича?

Тя се размърда нервно под тънкия чаршаф, напразно търсейки по-хладно местенце в горещото, влудяващо легло, все още пазещо киселата миризма на техния секс. Когато Филип за първи път я обяви за своя, тя беше толкова горда от това, че му е съпруга, че изобщо не я интересуваше дали целият свят ще знае кога са правили любов. Сега лукавото разбиране и мълчаливото състрадание, които тя прочете в очите на Чарлз, когато Филип я беше подбрал като животно от стаята, я беше попарило като вряло масло.

Чарлз...

Той също беше прекарал живота си в сянката на Филип, неговата сила — обезценена от практическия нюх на Филип, и несправедливостта на съдбата му го бе довела сега, тя го чувстваше, до състояние на дълбока горчивина, заключена вътре в него. И все пак той беше блестящ и твърд като всеки Кьониг, все още имащ своя шанс.

Чарлз...

Дали би била по-щастлива с него?

Отвъд тежките махагонови кепенци тропическата зора оцветяваше утрото в симфония от багри: лилаво, червено, златно. Само

не още един проклет, прекрасен ден! Имаше ли надежда за още един или два часа сън, след като не можеше да намери спокойствие за духа си?

Би ли била по-щастлива с Чарлз? Без Филип?

Какъв беше този въпрос? Целият ѝ живот напоследък изглежда се свеждаше до едно безкрайно, безсмислено задаване на въпроси. Кога се беше започнало? И кога, ох, кога, щеше да свърши?

Когато слънцето изскочи като огнена топка над Кьонигсхаус, Джон окончателно се отказа да прави по-нататъшни опити да заспи и изхлузвайки се от леглото, намъкна джинсите и ризата, измъквайки се тихо от къщата през задната врата. За първи път в своите двадесет и четири години той се натъкваше на такава голяма мъка, отказваше да я посрещне фронтално, а вместо това се въртеше около нея като ранен звяр.

Да се продаде Кьониг? Да напусне Кралството? Как изобщо баща му можеше да си го помисли? Той стоеше на верандата на кухнята и очите му обхождаха стопанството и всички земи наоколо. Земя, за която неговите хора се бяха сражавали и за която бяха умирали.

Но не беше само това. Джон се обърна рязко в ранния утринен въздух, който се издигаше остър и свеж от влажната земя, опитвайки се да охлади пламналото му лице. Той обичаше тази земя, обичаше я със страст, притаена толкова дълбоко, че за нея нямаше думи, толкова дълбоко, че не я достигаха дори сълзите. Той смътно знаеше, че никой друг от семейството не го болеше така за Кьонигсхаус и тези сухи, песъчливи акри, милите нераждаща, мъртва червена земя, така както него. Вярно, Хелън я обичаше, знаеше го, но тя не беше родена тук — като всички останали деца, той никога не беше преставал да се чуди, къде ли по света е била родена неговата майка — а освен това, баща му винаги е бил неговата голяма любов и обекта на неговата лоялност.

Чарлз? Джон се опита да се постави на мястото на своя висок, затворен чичо. Сигурно не е много весело да си по-младият брат — нищо чудно, че Чарлз толкова рано се беше откъснал от задушавашата сянка на Филип, за да опита късмета си в Сидни. Там той беше успял да завърти процъфтяващ бизнес, докато Филип, фрашкан с пари след

бума на говеждото месо през седемдесетте и осемдесетте години, не беше извършил дворцов преврат и не бе откупил брат си обратно.

Това беше началото на бизнес империята на Филип и той моментално беше наел Чарлз да я управлява. Така Чарлз е бил изтласкан от собствения си бизнес в нещо като банкрут и в същото време дейността му е била върната, като успоредно с това са му били дадени повече и дори по-големи играчки, с които да си играе, защото Филип би приел всички препоръки, направени от него за разрастване на бизнеса. „Имаш всичко, с което да се занимаваш, да работиш върху себе си, млади Чарлз“, обичаше да го насърчава Филип. А Чарлз никога не беше си позволил да запрати в лицето му горчивото обвинение: „Сигурно, приятелю, освен че нищо от това не е мое!“.

Беше ли този ход с продажбата на Кьонигсхаус, с откъсването на скъпоценния камък от короната и хвърлянето му на чуждите, опит на Чарлз да си отмъсти на Филип за всичко, което му беше сторил? Подобни мисли не бяха присъщи за природата на Джон и той инстинктивно отхвърли спонтанно родилото се подозрение. И все пак той не можеше да повярва, че Кьонигсхаус трябва да се продаде, че няма друг изход.

— Трябва нещо да се направи! — мърмореше си отчаяно, по детски той. — Трябва да има нещо, което аз мога да направя!

Едно малко, нощно животинче притича в основата на грамадно каучуково дърво и после край него като малко духче в бързо изгряващата светлина на утрото. Откъм далечните планини, сключили Кьонигсхаус в своята вечна каменна прегръдка, мързеливо се надигаха първите кани^[1] и ястреби, за да се пореят в утринните въздушни течения, а слънцето поемаше своя път над хоризонта.

„Тази земя е моя.“

С нова страст Джон огледа купчината постройки около красивата стара къща и строго поддържаните конюшни, които образуваха чистия двор зад нея. Като в сън той обиколи стария дом и застана отново пред него.

Сега цялото стопанство се разстилаше пред погледа му: земята с нейния лек наклон по посока на огромното езеро, мили надалеч в храсталака, добре поддържаната алея за автомобили с любимите рози на майка му и палмовите дървета, които обточваха двете страни на пътя чак до магистралата, жилищата на скотовъдите,

административната сграда, къщата за гости, където Бен и Гийна продължаваха да спят, дори след като той премина под прозорците им.

Гийна...

Но дори тази странна и мъчително сладка мисъл не успя да отклони ума му от онази дълбока следа, от пропастта, която преминаваше през цялото му съществуване.

„Кьонигсхаус е мой. Той ми го обещаваше през целия ми живот. Той винаги казваше, че ще го притежавам един ден, той ми го обеща. Как сега изведнъж ще ми го отнеме?“

Неочаквано външната врата на къщата за гости тихо се отвори и една тънка фигура, облечена в бяло, се измъкна безшумно навън, слезе по няколкото стъпала от верандата и тръгна през широкия кръг трева към него. Гийна! Замаян, той си глътна езика. Дори от това разстояние тя забеляза притеснението му и въпреки че когато тръгна от къщата беше достатъчно самоуверена, докато стигне до него, тя изглежда също си глътна езика. След като бързо вдигна поглед за поздрав, тя сведе очи, заковавайки ги върху златистокафявите си ръце и задочна да чупи и извива дългите си пръсти, докато говореше.

— Видях те — осмели се да каже тя. — От прозореца на стаята ми. Бях будна. Винаги ставам рано сутрин.

— Да.

Настъпи мъчителна тишина.

— Седни — каза отчаяно той. — Защо не седнеш?

Разполагайки се един до друг върху старите каменни стъпала, водещи към парадния вход на внушителния дом, необходимостта да се гледат отпадна и моментално напрежението намаля.

— Исках само да отбележа — започна Гийна предпазливо, съпротивлявайки се на желанието да го погледне с крайчеца на окото, знаейки, че така ще покаже огромните си, влажни очи в пълния им блясък, — че ти снощи се оказа изненадан много неприятно. Изглежда малко неочаквана тази продажба на Кьонигсхаус, над която работи баща ми, и аз не я разбирам изцяло.

Уютът, който му предложи, го накара да осъзнае колко тъжен и самотен, колко изоставен се е чувствал и той се хвърли към предложеното му състрадание както изгладнелият се нахвърля на трохи.

— Нито пък аз! — изломоти той. — Ние имаме най-доброто скотовъдно стопанство тук, в Северните територии, вероятно и в цяла Австралия. Чувал съм татко да повтаря това хиляди пъти. Имаме над три хиляди квадратни мили земя, имаме хиляди глави от най-добрите говеда, които могат да се купят с пари, изхарчили сме цяло състояние, за да ги направим солидни и здрави, имунизирани срещу каквато болест ти дойде на ум, и точно когато татко може да помисли за почивка, да седне и да се наслаждава на всичко това, той решава да го продаде!

— Дали наистина?

— Какво искаш да кажеш?

Изненадан, Джон се обърна да надзърне в замислените кафяви очи. Гийна поклати глава.

— Не знам точно. А и не познавам баща ти. Е, цял живот съм го познавала, но той винаги е бил далечна фигура за мен. — И ужасяваща, помисли в себе си тя. По-скоро ти, Джон, отколкото аз, започваш да разбираш сега що за човек е!

Джон изглежда, че улови мислите ѝ.

— Значи ти си видяла нещо? Забелязала ли си нещо?

Гийна кимна.

— Въпреки всички приказки, които се изприказваха снощи, той не е подписал нищо, нали? Те си говореха за тази японска компания, с която чичо ти Чарлз се е свързал за продажбата на имението, но изглежда, че преговорите с японците са още в самото начало. Няма договор. А докато няма договор, няма и продажба.

— Но защо му трябваше да го прави — имам предвид татко — да вдигне всичкия този шум, ако няма никакво намерение да го продава наистина?

Гийна го изучаваше внимателно, опитвайки се да си даде сметка колко от истината трябва да му бъде спестена.

— Вероятно, за да ти пусне мухата? За да те държи на нокти, да те накара да чезнеш в догадки? Татко винаги е казвал, че твоят баща ти е обещал Кьонигсхаус — да го наследяш, той да е твой.

— Да — промълви той, в гласа му имаше горчивина. — Така е.

— Е, ти си синът и наследникът! — Тя му се усмихна. — Както и майка ти, естествено, но не бих казала, че тя изпитва желание да управлява Кьонигсхаус.

Джон поклати глава.

— Не, така трябва да е. Остава чичо Чарлз — моят чичо — но той не е фермер, на него му дай само бизнеса му. И той не би проявил интерес към Кьонигсхаус.

— И няма никой друг, нали така?

Джон направи пауза, поемайки си дълбоко въздух. В училище аборигенските деца често казваха, че когато изречеш лъжа, Великата змия в небето протяга врат и опашка, разгъвайки огромното си, ужасяващо тяло, и един от обръчите му е приготвен за теб, за да те хване и да те отвлече на онова място, където прибират лъжците.

Но нещо е лъжа, когато със сигурност знаеш, че то не е истина. Ето защо, той изобщо не се замисли, преди да изрече отговора си.

— Не — каза твърдо той. — Няма никой друг — никой друг не иска Кьонигсхаус така, както аз го искам.

Гийна потрепери.

— Е, тогава — каза тя простичко, като дете. — Тогава то е твое. И ти трябва да се бориш за него — трябва да го задържиш.

Обзе го чувство на безсилна ярост.

— Но те казват, че бизнесът върви зле, че нещо трябва да се продаде.

— Може би. — Нейният дрезгав, тънък гласец изведнъж беше станал много чист. — Но не е необходимо това да е Кьонигсхаус! Могат да се продадат някои от имотите в Сидни, така че Кьонигсхаус да остане, както е било досега, преди баща ти да се забърка в бизнеса в града.

О, боже, само да можеше да стане, мислеше си Джон. Заля го вълна от благодарност, че тя му бе посочила този лъч надежда, че му бе дала възможност да говори, бе дошла и останала с него, споделяйки самотата и болката му. Той се придърпа почти незабележимо към нея, позволявайки рамото му безкрайно внимателно да се приближи до нейното, така че между тях да се установи възможно най-невинното разстояние.

Седяха в опалната светлина на утрото, докато първите присмехулници не се разсмяха и разбъбриха над главите им; никой от двамата не смееше да мръдне. Бяха изпаднали в лек транс — на плаха интимност и нежно, нервно задоволство. А от господарската спалня над тях две сурови, сиви, мъжки очи гледаха надолу към младата

двойка и вземаха твърдото решение: каквото и да мислеха те, младите, че ги очаква занапред, нямаше да им бъде позволено да го изживеят.

---

[1] Род дребни грабливи птици от семейството на ястребите. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Както можеше да се предположи, закуската тази сутрин беше тягостна. Един по един членовете на семейството се събраха около масивната дъбова маса под втренчените погледи на отдавна починалите Кьониг и напразно се опитваха да се преструват, че това е просто още един обикновен ден.

Все още чувствайки дъха на Филип в устата си, Хелън знаеше, че не може да преглътне и най-малкото парченце препечена филия. „Не мога повече така“, мислеше си тя. Срещу нея Чарлз късаше парченце по парченце една кифла, докато Бен механично изпразваше чинията си с бекон и бъркани яйца, избягвайки да погледне когото и да е. Джон и Гийна седяха един до друг и очевидно нямаха апетит, запазвайки мълчание през цялото време. „Това е като пробуждане! — мислеше Хелън. — Или може би сега, след като чухме произнасянето на смъртната присъда, всички очакваме Кьонигсхаус да умре.“ Въпреки ранния час слънцето припичаше вече през стъклото. Изведнъж стана толкова горещо, че беше трудно да се диша.

Само Филип, разположил се както винаги в огромния си, резбован, подобен на трон стол, начело на масата, беше в обичайната си, превъзбудена форма. Въпреки огромните количества, които беше погълнал на вечеря снощи, той продължаваше да се тъпче с бекон и яйца, пържени и препечени филийки, поливайки ги обилно с чаши кафе, запарено точно както той го обича: черно, горещо и непоносимо силно.

— Хубаво кафе, Роуз! — информира той старата икономка, докато тя се движеше напред-назад сред гостите с нацупената Ели подире си. — Налей и на другите от него, добро и достатъчно горещо е, тази сутрин те изглеждат така, че обезателно трябва да сложат в търбусите си нещо силно и черно. Налей на всички още по една чаша кафе, Ели!

— Разбира се, господин Филип!

В котешките ѝ кафяви очи заигра пламъче и с готова, залепена на устните си усмивка, Ели побърза да се подчини. Роуз би дала живота си за Филип, но нейната преданост не стигаше чак дотам, че да се включва в демонстрациите му на сила и власт. Нито пък смяташе, че на некадърницата Ели трябва да се вдигат акциите по този начин.

— Кафето за господаря е всичко засега, Ели — нареди ѝ високомерно тя. — Достатъчно! — След това тя се обърна към работодателя си: — Остави ги тях, господин Филип — изляя тя, — и помисли за себе си. Какво друго искаш за закуска тази сутрин?

Намусено и разярено, аборигенското момиче с огнения поглед се върна, упорствайки в опитите си да привлече вниманието на Филип. Но той беше непроницаем.

— Само толкова, колкото да се наситя и да ида при добитъка! — разхили се той. — Днес е последното събиране! До утре вечер ще имаме две хиляди говеда в стопанството. Те ще прекарат навън само още една нощ. Тази вечер ще ги закараме до водоема край Девил Рок^[1], утре ще ги натоварим на влака и ще ги изпратим. Още един добър сезон за говедовъдството на Кьониг! И нелош резултат за „Кьониг Холдингс“, нали? А?

Той отправи въпросителен поглед към Бен. Широкото, безизразно лице на Бен се изпъна от учудване.

— Знаеш, Фил, че не е толкова просто и ясно... — започна като навит той. — В цялостната схема на бизнеса, това е въпрос...

— Въпроси, въпроси! — прекъсна го грубо Филип. — Плащам ти за отговорите, приятелю, не за въпроси!

Чарлз въздъхна дълбоко и се наведе през масата с намерение да се намеси.

— Слушай, можеш да си крещиш колкото си искаш, но това няма да промени нищо! Няма начин, по който да продължаваме да държим стопанството тук и да запазим всичко останало. — Той хвърли поглед към Джон. — Признавам, че животните и това място нямат онова значение за мен, каквото имат за вас, момчета. — Той присви очи. — Но не смятате ли, че и на мен не ми е безразлично, даже омразно, когато ни се налага да продаваме, когато трябва да се простим с някаква част от бизнеса?

Филип се усмихна убийствено.

— Омразно? Та ти не знаеш как да мразиш! Ти изглежда дори си престанал да осъзнаваш, че си Кьониг, братле — ако изобщо някога си знаел какво представляват Кьониг и към какво в действителност се стремят те. Защо не си промениш името на „Кинг“, както татко винаги е искал, тогава дори няма да ти се налага да се преструваш, че си един от нас! — Той направи пауза, за да придаде на думите си по-голяма тежест. — Кьониг купуват земя — не я продават! Ние живеем в нашата земя, ние черпим силата си от нея, тя е нашият начин на живот, причината, за да продължаваме да живеем. И ние никога няма да се разделим с нея!

„Какво е намислил сега?“, паниката се надигаше у Хелън. „Версията пред Джон снощи беше, че трябва да се разделим с Кьонигсхаус!“

Чарлз се беше вторачил във Филип с открито недоумение. Оставяйки несръчно ножа и вилицата на масата, Бен се втурна да запушва пробива.

— Фил, финансовите причини са основателни, обещавам ти, че...

Филип се изсмя в лицето му.

— Твоето обещание! Толкова те е шубе, та чак лайното ти се е спекло! Ти би обещал всичко! Посочи ми една основателна причина, друже, поради която трябва да хвана вяра на думите ти!

„Милостиви боже, какво го е прихванало тате? Има мъже, които за такава обида убиват на място“, мислеше си трескаво Джон. И той, притеснен, се намеси в разгарящия се спор.

— Добре, татко, ще продаваш, няма да продаваш или какво? Но ти не можеш, нямаш право! Гледай, ние трябва да овладеем...

Чарлз го изгледа яростно.

— Нека това да остане проблем на възрастните, а? Погледни истината в лицето, Филип, твоят скъпоценен Кьонигсхаус не е нищо друго, освен твоята детска играчка! Той се превръща в лукс и то такъв, какъвто вече не можем да си позволим! Кажи му, Бен!

Хванат в прожектора на всеобщото внимание, Бен започна с болка в гласа.

— До 87-а можехме да си го позволим — каза отчаяно той. — Но от катастрофата насам ние само затъваме по-дълбоко и по-дълбоко в рецесията. Вече сме на ръба. Всеки миг ще изгърмим — пред банкрут

сме. Остават ни около три месеца да живеем от резервите. Сега е моментът да се продава — или влизаме с двата крака.

Филип седеше като истукан. Джон се отдръпна назад в стола си, далеч от тях, целият в ужас.

— Защо никой не ми е казал, че нещата са толкова зле? — той се задъха. — Аз имам правото да зная истината!

Очите на Чарлз бяха мъртво студени. Презрително той посочи с палец към Филип.

— Питай него. Той от години знае накъде вървят нещата. Предполага се, че той е онзи, който ще те държи в течение. Като син и наследник.

— Син и наследник...

Чарлз игнорира заплашителното промърморване, дошло откъм Филип, и директно се обърна към брат си, хващайки бика за рогата.

— Моето задължение в „Кьониг Холдингс“ — каза той, натъртвайки на всяка дума, — беше да поддържам тази дойна крава — прословутото ти стопанство — жива, за да можеш ти да продължаваш да се перчиш като герой каубой, Клинт Истууд на Северните територии! Е, стига толкова!

Хелън видя как сляпа ярост се надига в очите на Филип.

— Мислиш ли, че не прозирам дребната ви играчка, Чарлз — отбеляза той, все още доста любезно. Но лицето му се беше наляло с кръв и придобило неестествена, восъчна лъскавина. — Знам какво целите всички вие! Вие искате да продадете земята ми и да ме натирите в пенсия! — Той се изсмя, смехът му беше груб, предизвикателен вой. — Да ме насадите в някакво отделение, ъ-ъ-ъ, редом с рой вдетинени, разлигавени старци и тогава всички ще можете да бръкнете в кацата с меда чак до лактите!

Джон почувства как страхът отново се надига у него. „Какви ги плеци? — мислеше си той. — Той губи битката, предава се старецът!“

— Татко — започна трескаво той — това не е...

Но Филип вече беше неуправляем. Целият плувнал в пот, налагайки масата с юмрук, той не приличаше на оня самодоволен домакин веселяк, седнал на закуска преди по-малко от половин час.

— Набийте си го в главите — просъска той, — чуйте ме, всички вие. Аз тази земя няма да я продам! Аз съм я получил от моя баща, а той я е получил от своя, и така чак до стария Йохан, който пропътувал

целия път от Германия дотук с една пушка, една брадва, една торба брашно и цяла сюррия деца: гърлата, които трябвало да бъдат изхранени! Също като вас!

Никой не помръдваше. Филип продължи.

— Деца — ето какво сте вие!

Изведнъж той се запъна и нишката на мисълта му се скъса. Хелън почувства отново студения дъх на паниката във врата си. „Това не е Филип, това не е мъжът, когото познавам. Не го обичам вече от доста време. Дали ще ме накара сега, в този момент, да правя с него любов?“

Но той поклати глава и се запрепъва след мисълта си.

— Не, не деца. Цифри! Вие ми говорите за цифри? Цифрите са били лоши и преди, може да са лоши и в бъдеще. Те бяха ужасяващи през 30-те години! Преди това също, през 90-те на миналия век, когато почти всичко в Кьонигсхаус беше отишло по дяволите, а стопанството е било само на няколко години. Винаги има добри и лоши периоди. — Очите му диво обходиха масата. — Нека, който смее, да ме погледне в очите и да ми каже, че това не е истина! Защото аз ще издържа на погледа му и ще му кажа, че е лъжец!

Настъпилото мълчание се проточи непоносимо дълго. Тогава Чарлз разтърси тъмната си глава и рязко се изправи на крака.

— Решението е твое, Филип — проскърца той. — Земята е твоя. Но бизнесът, който ще съсипеш, за да задържиш още няколко месеца това място далеч от кредиторите, е мой и това е доверието, с което аз се ползвам, както и кариерата ми на бизнесмен, с които ще е свършено веднъж завинаги, когато ти все още ще имаш това място, в което да живееш, дори и след като твоите скъпоценни животни са си отишли.

Ниският му глас набираше сила, повишаваше се страстно, сякаш това не беше същият човек, докато той се беше обърнал към невярващия на ушите си Филип. И двамата дишаха тежко, като мъже, вкопчили се в ръкопашен бой.

— Но това теб не те интересува, нали? На теб никога не ти е пукало за някой друг. Нали твоите желания и амбиции са задоволени, значи можеш да смажеш всеки друг мъж. — Той хвърли дълбок, непроницаем поглед към Хелън и тя бе удивена от неговата сила. — Или жена. Човешките същества не значат нищо за теб. Целият им живот може да се промени из основи, а ти дори няма да забележиш.

„О, Чарлз — мислеше Хелън изненадана, — ти си забелязал, разбрал си?“

Филип се изсмя зловещо.

— Няма смисъл да слушам това!

— Наистина няма нужда — Чарлз вече беше отвъд границата на яростта, някъде в онази мъртва област, заключена вътре в него. Той бутна стола си назад и се изправи. — Напускам. Още тази сутрин ще взема хеликоптера за Сидни. Не мисля, че някога ще се върна отново. Ще намериш заявлението ми за напускане на бюрото в офиса ми. И в него ще продължавам да твърдя, че трябва да продаваме, сега!

Всички проследиха с поглед излизането на Чарлз от стаята. Единствено Филип беше достатъчно нагъл, за да наруши последвалата тишина. Той погледна насмешливо към Джон.

— И какво казва синът и наследникът — добре ли постъпих? Или смяташ, че тези двамата са прави — да продаваме ли?

Джон се наклони напред и взе щипка сол от солницата пред себе си, стискайки я между палеца и показалеца. Знаеше, че целият трепери, но никога в живота си досега не се бе чувствал толкова уверен. Мисълта, че Гийна е до него и се мъчи да му помогне с цялото си същество, придаде на думите му още по-голяма сила.

— Ако това място беше мое — каза той, подчертавайки го нарочно, — не бих продал и едно зрънце от него! Не бих продал — той щракна с пръсти и солта се разпръсна във въздуха на милиони проблясващи зрънца, — и ей толкова, дори да ми предлагат милион долара на акър! — Той направи пауза и погледна Филип студено в очите. — Това е думата на сина и наследника! Ако аз съм този син и наследник!

„Никога не би посмял да говори така, ако я нямаше предишната нощ“ — размишляваше Хелън. Но неочакваната заплаха над Кьонигсхаус го беше изхвърлила като с катапулт от безметежното детство в онова студено, самотно място, където не можеш да имаш доверие на никого, дори на собствения си баща. Може би Филип най-накрая ще разбере, че когато непрекъснато си играеш с хората, все някога си намиращ майстора.

— Моят син и наследник? — Гласът на Филип звучеше напрегнато, неестествено. — Но какво говориш? Разбира се, че ти си

синът и наследникът. Записано е в завещанието ми, нали? — Той се изхили отново. — Поне в последното!

— Последното? — Лицето на Джон беше мрачно, той не би се оставил повече да го залъгват. — И колко такива, по дяволите, съществуват?

Филип се изсмя отново.

— Само едно, което те касае, момче! Оставящо ти Кьонигсхаус и всичко, което е в него! — За първи път той погледна Хелън. — Ако умра, това място ще има нужда от мъж, който да го управлява. Казвам мъж, не жена. Чарлз го изключваме.

Той ги държеше в шепата си и го знаеше.

— Говоря за водачество — рязко каза той. — Мъжко водачество, а не управление на комитет от опекуни — мама и чичо. — Сега погледът му направо беше брутален. — Младежко водачество, а не на двойка хора, които вече са имали своя шанс.

„И не са постигнали нищо, ето какво има той предвид — мислеше си Хелън. — Ето какво мисли той за мен и Чарлз, той ни презира и вероятно винаги е било така.“ Тя се насили да се заслуша отново в думите му.

— ... някой, който не е имал възможността да бъде покварен от живота в града и целия оня боклук, така наречения „бизнес“, по който залита брата Чарлз. Някой, който може да види по-далеч от тлъстата сума пари и „възможността за инвестиция“, да види онова, което наистина има значение. — Той пак се беше втренчил в нея. — Ти и Чарлз, Хен — вие ще получите толкова, че да бъдете осигурени до края на живота си. Джон получава земята и целия капитал.

Очите на Бен се разшириха от тревога върху измъченото му лице.

— Филип, това не е всичко, което Чарлз има право да получи! А и съпругата има права по закон, Хелън също има права! Едно такова завещание може да бъде оспорено!

Беше ли това изблик на чувство или задоволство в очите на Филип, докато той й се ухили в лицето?

— Ъ-ъ — присмя се той. — Тази съпруга няма да го оспори, нали, Хен? Джон няма да има никакви неприятности. И всичко ще стане така, както аз го искам!

Отново огромният юмрук удари по масата и порцеланът издрънча. Отново по бузите на Филип, под провинциалния му тен, беше избила онази трескавата червенина.

— Жив или мъртъв, аз едничък знам кое е най-добро за Кьонигсхаус! Вие всички ще се убедите! Ще видите! Жив или мъртъв, аз най-добре знам!

---

[1] „Дяволската скала“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

— Той ни го обеща, Хелън. И ето че сега се връща на казаното тогава.

Колата подскочаше тежко по неравната повърхност на бушменския път, препъвайки се в купчинки пясък или камъни, напомняйки пътя на нейното сърце. Въздухът около тях се бе втечил от горещина, призрачните каучукови дървета на хоризонта потрепваха като танцьори, докато се разтваряха и отново изникваха пред очите ѝ. Седнал до нея в джипа, Чарлз говореше спокойно, както винаги, но в гласа му се беше появило нещо ново, някаква заплаха, която тя никога преди не беше забелязвала.

— Ти винаги си му прощавала — продължаваше той монотонно. — Ще му простиш ли и този път?

Хелън вдигна лепкава ръка от волана, за да отмахне кичура права, гъста коса, който ѝ влизаше в очите.

— О, Чарлз...

Тя насочи цялото си внимание към пътя пред тях, опитвайки се да скрие от него онова, което преминаваше през главата ѝ. Гласът ѝ изрече, заглъхвайки:

— Той ни обеща доход...

— Хелън, няма да има никакъв доход! — избухна Чарлз вбесен. — И дори да има, това е обида за нас двамата! След като Алекс...

Тя рязко си пое въздух. Той прехапа устни и започна отново.

— Преди Джон да се роди, всичко щеше да бъде поделено между теб и мен. Дори след това, Джон щеше да получи Кьонигсхаус, а ние двамата — останалото. Сега Филип иска да унищожи бизнеса, като прехвърли всичко върху Кьонигсхаус, отказвайки да се занимава с проблема на общия баланс. И всичко, което би останало дори след това, отива пак у Джон!

Знаеше, че ще прозвучи глупаво, но въпреки това Хелън трябваше да го каже.

— Ако той се окаже прав за това събиране на добитъка, всичко може да се промени отново към по-добро. А онова, което ни оставя в завещанието си, ще е един добър доход, той го казва.

— Доход! — Чарлз почти изплю думата. — Рента! Доходът не е капитал! Нито земя или друга собственост. Това е само дума и нищо друго. Дума, написана върху пясък, като всички обещания на Филип!

Хелън въздъхна.

— Знам какво мисли той. Той мисли, че ако ми остави дял от Кьонигсхаус или от бизнеса, аз няма да мога да го управлявам разумно. Той не вярва, че жените могат да вземат решения. Мисли, че аз мога да правя само онова, което ми наредите ти или Джон.

За момент лицето му се отпусна и една измъчена усмивка надипли линиите около очите му. С кокалчетата на свитата си в юмрук ръка той погали предпазливо бедрото ѝ. Но не я погледна.

— Да правиш онова, което аз ти наредя? — каза той тихо, почти шепнешком. — Ти много отдавна престана да се вслушваш в онова, което ти казвам.

И двамата мълчаха. Тогава старият гняв се върна и отново сграбчи Чарлз в прегръдките си.

— Господи, само като си помисля! Та той направо си играеше с нас!

С крайчеца на окото си тя можеше да види как високата фигура до нея е застинала в яростта си.

— Проклетият му навик да ни изкарва от равновесие, та да не можем да се поберем в кожата си. Тебе, мене, дори бедния стар Бен, и най-вече Джон. Помисли, Хелън! Ако ти си се примирила с това, ще продължаваш ли да търпиш да се отнасят и със сина ти по този начин?

Това беше единственият въпрос, който беше от значение за нея.

— Чарлз, не мисля, че Филип го прави нарочно.

— Нарочно го прави!

Той сковано се обърна и се загледа невиждащо в накъсания, равен пейзаж наоколо. Провинциалният черен път бягаше пред тях прав и съвсем истински към площадката за кацане, където ги очакваше хеликоптерът.

— Снощи на вечеря той ни остави да си мислим, че се е съгласил с продажбата. Трябва да е била една от най-тежките нощи в живота на Джон. — Той замълча. — Ами ти... онова, което той прави с теб...

„Той знае — помисли си тъпо тя, — той знае за всичко, което Филип върши с мен. Дори най-лошите неща? — тя потръпна. — Да, дори тях. Той е мъж и всички мъже знаят тези работи. Може да не ги правят, но ги знаят. Господи, той трябва да ме презира...“

Лицето ѝ гореше и тя чувстваше как сълзите ѝ напират. Но гласът до нея сега беше станал по-дрезгав, не по-суров.

— Ти избра не този, когото трябваше, Хелън. Ако той съсипе бизнеса, ще ми е отнел всичко, което някога е имало значение за мен. Тогава аз не можах да го спра. Но сега — мога!

Той удари с юмрук вратата на колата от вътрешната ѝ страна, стряскайки я с неочаквания, кух звук. Тя бе обхваната от неудържим импулс да спре колата, да вземе ръката му, да го погали по рамото, по лицето...

— И двамата сме вътре, с двата крака, Хелън, не го ли осъзнаваш?

Тя рязко завъртя кормилото, когато джипът подскочи бясно, излизайки от дълбокия коловоз и потрепери като живо същество.

— Мисля, че винаги сме били там.

Той кимна свирепо.

— Защото никога не сме му се противопоставили! Поне никога успешно.

— Аз се опитвах — но така и не стигнах доникъде.

Господи, има ли представа тя какво минава през мен, докато го изричам?, мрачно размишляваше Чарлз. *Или колко е хубава все още, дори с този свой измъчен вид?* Той се възпротиви на порива си да я докосне пак, но гласът му одрезгавя, въпреки усилията му.

— Винаги си била по-загрижена да раздаваш щастие на другите — „особено на него!“, изкрещяха умовете им в унисон, — отколкото ти самата да бъдеш щастлива.

Тя почувства как от нея избликва злобен цинизъм.

— Не се ли очаква точно това от една съпруга?

— Докато тя обича съпруга си, може би да. Но ти го правиш от чувството за вина. Ти винаги си се чувствала виновна, откакто Алекс...

— Моля те, Чарлз — гласът ѝ беше по-силен, отколкото очакваше. — Хайде да не започваме отново. Не те моля да ми търсиш извинения — или каквото и да е друго. Тогава бях виновна. И все още съм!

Той поклати глава.

— Това е глупаво, Хелън, и ти го знаеш. Дори и да си била, докога ще продължаваш да плащаш?

„До края.“

Неизреченият отговор увисна помежду им. Тя рязко зави, поемайки по нов курс.

— Чарлз, как смяташ, дали Филип изобщо се променя? Или промяната е само у мен?

Тя видя изненадата, която се изписа по лицето му.

— Промяна? Какво имаш предвид?

— О, онези неочаквани промени в настроението, които изглежда, че го връхлитат напоследък — внезапен гняв, изблици на бяс, после безгрижен смях и усмивки — онези игри, с които ни излиза — удоволствието, което получава от това, че ни държи в неведение — а после да ни се присмива.

Тънка усмивка изкриви великолепно очертаната уста на Чарлз.

— Винаги е бил такъв! И единственото, което можем да очакваме от негодника, е да става по-лош!

Над тях се спусна тишината на хладно разбиране. Под нейната тежест сърцето на Хелън се сви.

— Освен ако...

Тя никога преди не бе усещала подобни нотки в гласа на Чарлз.

— Освен ако...?

Но тя можеше да прочете мисълта му до края. „Освен ако ние не направим нещо.“ И преодолявайки себе си, тя мислено му отговори „Да“.

Сега малкото летище беше точно пред тях. Хеликоптерът и пилотът, заели вече позиция в белия кръг, стояха и ги чакаха в центъра на голо, прашно парче земя. Отляво надясно, в прави линии, дълги около половин миля, пред очите им маршируваха двете редици мощни електрически лампи, които осигуряваха светлина за нощните полети от Кьонигсхаус. Зад тях се мерзелееха реактивният самолет на имението, държан за по-далечни полети, паркиран сега в сянката на хангара, и кулата за радиоконтрол, които поддържаха жива връзката на Кьонигсхаус с външния свят. Хелън дочуваше предстартовите повиквания, пращящи в горещия, наситен с прах въздух: „Тук Папа Кило Лима, имението Кьонигсхаус, Кило Хотел Сиера...“.

Тя бавно намали и спря, после угаси мотора и дръпна спирачката.

— Освен ако ние не направим нещо — довърши Чарлз вече на глас, много спокойно.

Не ѝ се искаше да попита „Какво?“. Но не ѝ се и наложи. Изглежда, че той мислеше на глас, забравил за нейното присъствие.

— Рано или късно на нас ще ни се наложи да поемем управлението. Филип не е безсмъртен, въпреки че му се иска да е така. Той е почти двадесет години по-възрастен от двама ни, а сега времената са други. И ти го знаеш, Хелън.

Неочаквано той се пресегна и я сграбчи за раменете, обръщайки я към себе си.

— Аз прекарах целия си живот в сянката на брата Филип. Никога не съм притежавал нещо, без преди това да се сражавам с него, за да го получа, за да го имам. А повечето от онова, което беше само мое, той намери начин да ми го отнеме, така както направи и с теб.

Очите му бяха потъмнели, около зениците му танцуваха малки, златисти снежинки. Тя почувства как собствените ѝ сълзи, които никога не я напускаха задълго, започнаха да парят под клепачите. Но той не я виждаше. Беше се загледал в топящата се мараня, докато гласът му продължаваше тихо да се лее.

— И сега той иска да унищожи всичко, което съм изградил, всичко, за което съм дал живота си, просто за да угоди на егоистичната си прищявка. Трябва ли да стоя със скръстени ръце и да наблюдавам как го прави? О, не, големи братко! Не мисли, че аз ще се примирявам, дори само и секунда още, с твоята представа за братска обич!

„Нека всички да се пръждосват!“

Гледайки от своята наблюдателница край френските прозорци на трапезарията, как джипа вдига облак прах далеч на хоризонта, Филип беше както винаги безразличен към всякакви други нужди или желаниа, освен своите собствени. Хен можеше да откара Чарлз до летището. Тя не ставаше за нищо друго, затворена в ужасните си настроения напоследък! Той сви огромните си рамене и се отдалечи, за да последва Джон в двора на конюшните.

Останали сами в трапезарията, сред остатъците от закуската, Бен и Гийна се гледаха напрегнато като единствените оцелели след земетресение.

— Винаги ли е такъв? — попита тихо Гийна.

Бен поклати глава, тотално зашеметен, докато ставаше от масата, и нещастният му вид я покърти.

— Не знам какъв дявол се е вселил в него! О, той винаги е бил един изпечен негодник и винаги се е налагал, без да го е еня за никой друг. Но животът му не беше от най-добрите — начинът, по който загуби първата си жена — а след това и...

Дори сега Бен продължаваше да се чувства неловко, още не можеше да се отпусне да говори нормално за всичко онова — още по-малко пък за Алекс...

Бен се изпоти. Усложненията, които щяха да се получат, ако Алекс беше все още тук — боже милостиви, дори мисълта за това беше непоносима! Припряно той отхвърли всички заплашителни стари спомени обратно в бърлогата им.

Тя го питаше за Филип. И той беше единственият, с когото трябваше да се съобразява в момента!

— Да, той винаги е бил невъзможен, този сприхав стар негодник. Но в лудостта му винаги е имало някаква избирателност, някакъв план! — Той бутна стола си назад. — Хайде, да се изнасяме оттук.

Заедно те минаха през хладния, сводест хол, през отворената входна врата и излязоха на сенчестата веранда. Навън слънцето чертаеше груби плетеници под старите дървета около къщата, играейки си със сянката, а над главите им дерящите се червени и бели кълвачи размахваха широко крила.

Бен се хвана за перилата и се огледа.

— Колко е красиво, нали? — просто отбеляза той.

Гийна се вгледа в това познато, широко скроено лице, с дълбоко разположени очи и тежък, невъзмутим поглед. Колкото и да криеше чувствата си, той беше роден тук. И сърцето на Гийна се сви от мъка.

— Татко, наистина ли трябва да бъде продадено?

Той въздъхна.

— Кьонигсхаус ще бъде продаден, Гийна. Ако не от нас, то от онези, които ще го получат.

— Толкова ли зле стоят нещата?

Той кимна.

— Бизнесът в стопанството е пресъхнал от години. През 80-те едва скърпвахме положението. Но от 87-а насам с мъка удържаме кредиторите. Филип го знаеше през цялото време. В моментите си на просветление той проявява разбиране. Но сърце не му дава да го продаде.

Последвалият въпрос беше неизбежен.

— А Джон какво ще прави?

Бен се почеса по посивялата си глава.

— Когато катастрофата настъпи ли? Ако има акъл в главата си, ще вземе каквото е останало и ще замине. Вероятно ще се опита да си намери ново място, колкото и малко да е. Да отглежда добитък е единственото нещо, което той умее.

В далечината група аборигени от стопанството се приготвяха за последния ден от събирането на добитъка и техните спокойни, бавни движения силно контрастираха с енергичната активност на управителя на имението, един млад австралиец, на възраст горе-долу колкото Джон. Дори най-лошото да се случи, Хенри ще последва Джон и ще продължи да работи заедно с него, реши в себе си Гийна. Като всички и той беше ходил на училище заедно с Джон и щеше да последва Кьониг, каквато и да се окажеше по-нататъшната им съдба.

„Джон... Дори не си помисляй за него — нареди на себе си тя. Високопоставените и могъщи Кьониг никога не се бяха замесвали с аборигенски момичета, освен в едно-единствено нещо. — Изхвърли го от ума си или всичко ще приключи със сълзи — твоите сълзи. Мисли за нещо друго.“

— Ами хората? Народът на мама? Какво ще стане с тях?

Бен беше удивен, дори шокиран и лицето му го издаде.

— Е, който и да купи имението, ще има нужда от скотовъди, помощници в стопанството. Те ще се оправят. — Той замълча и отвърна поглед. — Виж, не съм смятал, че продължаваш да мислиш за майка си. Тя си отиде, а ти трябва да живееш собствения си живот. Сега си градско момиче, от години водиш такъв живот. И когато приключиш образованието си, светът ще бъде твоето убежище. Можеш да преподаваш танци навсякъде по света.

„Там, където няма да имат нищо против теб, защото си «коори» — беше недоизреченото. — Където ще мислят, че името ти е просто

модерен вариант на Джина, а не галеното от Нангийн, Женския дух на всичко съществуващо. Името, което твоята майка ти даде, а тя беше сто процента туземка. Която залиня и почина, защото беше изтръгната от корените си и присадена в града. Ти не трябва да страдаш като нея. Има места по света, където хората ще те намират красива, екзотична, нещо по-специално — където никой никога не е чувал онова, което мъжете тук казват, че черните трябва да бъдат държани отвъд, зад оградата и че техните жени биха я прескочили за всеки мъж, който им подсвиrne, и старият Бен, защо ли му трябваше да топва онази си работа в бутилката с катран преди много години и след това той се оказа сгашен, заклещен от...“

Бен я обичаше, тя знаеше това. Но той беше безпомощен, не беше във властта му да я закриля срещу подобни посегателства, а не би и издържал да гледа безучастно отстрани.

— Ще отида до селището, тате — изрече спокойно тя. — Да им кажа „здрасти“ и да се видя с онези, които все още помнят мама.

— Добре, върви... — тя забеляза, че Бен беше неуверен. Но той винаги се превиваше, когато вятърът задуха. — Е, аз трябва да се заровя пак във ведомостите и бумагите, преди да сме си тръгнали. Поне ще си имаш занимание, докато аз съм зает.

Не бяха усетили кога Джон се беше приближил до тях откъм ъгъла на къщата. Облечен в синя риза, в същия бледосин цвят като очите му, износени панталони и каубойски ботуши, той беше напълно готов за последния ден от събирането на добитъка, за последния напън преди животните да се приберат вкъщи.

— Мислех, че ще ти бъде приятно да дойдеш днес с нас, Гийна, докато Бен е зает — каза той с блеснали очи. — Аз трябва да прекарам нощта на водоема с татко и останалите от компанията, но ще пратя един от мъжете да те доведе невредима обратно дотук. С кон дотам не е далеч в ден като днешния.

— Да дойда с вас? — Тя почувства, че се изчервява. — Каква чудесна идея!

— Да дойдеш с нас? В никакъв случай!

Всички бяха видели Филип да се появява откъм конюшните, яхнал огромния си бял кон и да се отправя към тях в бърз тръс. Но както винаги те се оказаха неподготвени за грубата му намеса, в момента, в който той дръпна юздите и се наведе агресивно от седлото.

— Гийна не е очарована от идеята! Не можеш да влачиш една млада дама из храсталака заедно с банда грубияни като Дъсти и момчетата! — изрева той.

„Той не иска да припарвам до сина му“, осъзна в същия миг Гийна.

Джон изглеждаше обезпокоен.

— О, Гийна, съжалявам. Мислех, че ще е чудесно да...

— Би било — каза твърдо тя. — И аз бих искала да дойда. Не съм притеснена от компанията на „грубияните“, та аз познавам Дъсти и останалите откакто се помня!

Очите на Джон се проясниха.

— Тогава всичко е окей! Ще отида само да потърся подходящ кон...

— Не бързай толкова, Джон.

Гласът на Филип беше твърд като гранит, а изразът на очите му — дори по-суров.

— Съжалявам, Гийна, но не и днес. Имаме много работа, за да закараме добитъка до водоема, едва ще смогнем до падането на нощта. А и животните са неспокойни, когато сред тях има жена, да не говорим за мъжете!

Джон се обърна към баща си, невярвайки на ушите си.

— Какво намекваш, тате...?

— Съжалявам, Джон. Това е, друже. — Той се обърна към Гийна с ослепителна усмивка на уста. — Аз мисля, че и тук ще намериш с какво да се забавляваш, млада ми Гийна. Защо не идеш в селището на тъмнокожите? — „Там, където ти е мястото!“ остана да виси във въздуха неизречено. — Да им покажеш малко от танците, които изучаваш в града.

Гийна вложи цялото чувство, което се бунтуваше вътре в нея, в отговора си.

— Те нямат нужда аз да ги обучавам как да танцуват. Те танцуват от милиони години.

— Е, добре, тогава ти можеш да научиш нещо от тях. Някои основни движения.

Лицето ѝ се изпъна.

— Господин Кьониг, аз уча танци от осемгодишната си възраст.

Филип се изсмя.

— Ъхъ, спомням си. Веднъж отидох на един от концертите ти. В училището. Или беше в селището на чернокожите?

Господи, какво го прихващаше с това непрекъснато повтаряне на „чернокожите, та чернокожите“? Джон примига от обидата, вложена в думите на Филип. Без да смее да погледне Гийна, той се бореше с желанието си да се намеси. Тя не би се зарадвала, защото това беше нейната битка!

До него Бен дишаше тежко, въпреки очевидното си желание да се успокои. Пред него, на перилата на верандата, ръцете на по-възрастния мъж бяха стиснати в юмруци, вените и жилите бяха изскочили и туптяха, готови да влязат в действие. „Ти говориш за неговата дъщеря, тате — опитваше се да сигнализира Джон, — за неговата съпруга, за бога, престани!“

Гийна усещаше как губи самообладание.

— Е, сега съм в Балетния театър в Сидни и там имаме чернокожи танцьори.

— Когато казваш чернокожи...

Тя разбираше, че той си играе с нея, но не можеше да се спре.

— Коори. Аборигени. Някои са от островите, с всякакви оттенъци на кожата. Има и като мене, „чок-айсиз“^[1]!

Филип се захласна от смях, цвилейки от удоволствие, докато конят му се размърда и нервно затанцува, обезпокоен от звука.

— Чок-айсиз?

Гийна усети как започва да трепери.

— Да. Тъмни отвън, бели отвътре. Родени черни, но възпитани като бели.

Филип се изкикоти.

— Най-доброто съчетание от двата свята за една танцьорка, а?

„Прави се, че не го забелязваш“, каза си тя. После се обърна към Джон.

— Доколкото разбирам, ще прекарам деня, опознавайки по-добре народа на моята майка — и може би ще науча някои от техните танци, а може би и те ще научат някои от моите, кой знае?

Филип завъртя безгрижно главата на плувналия си в пот кон.

— И после — право в Сидни, а? Умно същество като тебе не би трябвало да се погребва из тези пуцинаци.

Тя знаеше, че Джон жадно чака да чуе отговора й.

— Но вие сте тук. Както и Джон.

Филип махна с едрата си ръка.

— Ние сме мъже. Скотовъди. Скотовъдът трябва да е с животните си. Ти си танцьорка и пред теб се открива широкият свят. Можеш да работиш в Лондон, Париж, Ню Йорк. Доколкото чувам, в Ню Йорк има много тъмнокожи танцьори.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Така е.

Филип усмири разигралия се жребец и я погледна сурово в очите.

— Ако парите са проблем, бихме били щастливи да ти услужим, нали, Бен? Какво ще кажеш за една стипендия, за да учиш някъде навън, където пожелаеш...

„Доколкото това ще е достатъчно далеч оттук. Далеч от сина ти. В случай че той прояви по-голям интерес към едно момиче от селището на чернокожите...?“

Колко е подъл, мислеше си тя и думите просто продължиха мисълта ѝ. Тя не вдигна поглед към Джон, докато се взираше в очите на баща му.

— Да не би да ми казвате, господин Кьониг, че ще ми платите, за да се махна оттук?

Филип разтвори ръце в екстравагантен жест, юздите висяха свободно в едната му ръка.

— Гийна! С въображение като твоето, е трябвало да станеш писателка, а не танцьорка! Всяка жаба да си знае гола! Скотовъдите — в скотовъдните стопанства, танцьорите — в театрите. Колко театъра можеш да ми изброиш наоколо? Помисли върху това. Помисли и за Париж, Ню Йорк. Казват, че Ню Йорк е голяма работа!

И той се изгуби, викайки по коня си. Прегърбен, нещастен, сякаш смалил се, Бен се загледа след него в пущинака.

Джон постави ръка върху рамото на Гийна и почувства напрежението ѝ.

— Не го приемай навътре, Гийна — каза той, опитвайки се, не твърде успешно, да разведри атмосферата. — Татко е роден водач, той обича да се намесва с неговата представа за помощ. Смята, че трябва да държи нещата под контрол.

— Да, но той мене няма да ме контролира!

Оставяйки двамата мъже заковани на местата им, Гийна рязко се отдалечи в отчаян опит да намери убежище в стаята си преди сълзите на срам и ярост да я задушат.

„Ако в най-скоро време не се намери някой да убие този мъж — ридаеше в себе си тя, — то на този свят няма никаква справедливост!“

---

[1] „Choc-ices“ — съкратено от „chocolate“ — шоколад и „ice“ — лед, неологизъм, обозначаващ мулатите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

„Не е на добро.“

Не беше на добро.

Седнала до кухненската маса, остатъците от закуската прибрани, самата кухня изчистена до блясък и некадърната, отровна Ели изпратена да се прибере у тях до края на деня, Роуз размърда неспокойно своята нежна фигурка в стола, дръпна здраво от бутилката до ръката си и отново занарежда картите.

Там, навън, живеещи заедно с народа си, онези, които бяха известни като „Дъсти“^[1], „Слим“^[2] и „Франк“^[3], въпреки че това не бяха истинските им имена, всички онези, които работеха в Кьонигсхаус като скотовъди или наемни работници, а вечер се прибираха в селището сред хрусталаците, всички те имаха по-добри начини да говорят с духовете и да научат от тях онова, което искаха да знаят. Те нямаха нужда да посягат към бутилката, за да видят какво ги очаква напред или просто, за да изкарат нощта. Но тя трябваше да се помирява, да се оправя с това, което имаше на разположение.

И ето че от десетилетия тя се обръщаше към старото тесте Таро^[4], когато почувстваше, че духовете са се надигнали — когато почувстваше, че лоши неща се мътят около земята или тези, които тя наричаше „свои“. Като сега. Но никога преди не е било чак така. Много лоши неща се бяха случили през последните петдесет години с господин Филип и Кьонигсхаус, но като това сега, никога не е било. Тя внимателно разбърка оръфаните карти с малките си, черни, изкривени като корените на дърво ръце и отново ги заподрежда.

И отново ги цепи, разбърква, нарежда, и винаги излизаше едно и също.

Те все излизаха отгоре, лошите карти от старата ѝ, омачкана колода, всички онези лица, от вида на които тя потръпваше, се появяваха едно след друго. Тя се вторачи немигащо в ужасната троица на неумолимата съдба: Падащата кула, Обесения мъж и омразния Скелет с косата, самата крачеща Смърт.

Рамо до рамо, макар на светлинни години един от друг, баща и син язدهа към отдалечения сборен пункт, намиращ се няколко мили по-нататък по пътя на изгряващото слънце. Скотовъдите вече бяха подкарвали стадото под ръководството на Дъсти, аборигенския водач, и те всеки момент трябваше да настигнат конвоя. През последните няколко мили Джон се бореше с едно чувство, което никога не бе изпитвал досега: със слепия гняв срещу баща си.

Филип пръв наруши мълчанието.

— Не ми се цупи за снощи, Джон, трябваше да разиграя този театър за продажбата на имението — каза той. — Никога не съм имал намерението да продавам, само исках да ги поразиграя. Просто да видя до къде ще стигнат и туйто.

Не знае откъде да започне, мислеше си тъжно Джон, *наистина не знае*. На глас обаче каза:

— Може би. Но не това беше начинът.

Филип веднага се наежи.

— Значи мислиш, че ти би се справил по-добре, а?

Джон се загледа напред.

— След като ме питаш, ще ти кажа: Да, определено. За начало, бих се опитал да се справя с паричния проблем, вместо просто да го игнорирам. И не бих оплювал мъже като Чарлз и Бен, тъй като те биха дали живота си заради нас.

Той знаеше, без да гледа към Филип, че очите на стареца щяха да изскочат от орбитите, а лицето му — пламнало от гняв. Но думите, които изрече, бяха казани с опасно спокойствие.

— Нещо друго?

— Да — стомахът на Джон се беше свил, но той беше отишъл твърде далеч, за да спира по средата. — Губиш си времето, опитвайки се да наплашиш Гийна, за да я задържиш далеч от мен. Нейната класа е съвсем друга и не върви да го вършиш по този начин.

Филип изпръхтя, задавен от ярост.

— Тя може да е умна колкото си ще, дявол я взел! Но тя е коори, за бога!

— Е и?

— И ако ти си падаш по тях, приятелче, клати ги, но не се жени! Казвам ти, докато съм жив, никога няма да позволя да се ожениш за такава жена!

Конете бяха усетили напрежението на господарите си и жребецът на Джон започна да нервничи.

— Спокойно, момчето ми, спокойно.

Навеждайки се напред, той потупа сатенено меката кафява шия, докато се опитваше да реши как да продължи. Погледна към баща си и в притеснението на момента установи, че още малко и ще се разсмее, виждайки святкащите очи, разгорещеното червено лице, самата карикатура на достолепното, викторианско бащинство.

Това му помогна да продължи по-спокойно нататък.

— Малко е прибързано да говорим за женитба, татко, като начало аз дори не знам какво мисли Гийна за мен. Но ще ти кажа едно нещо. Когато намеря подходящото момиче, аз най-напред ще започна да я ухажвам, за да я задържа, а не с надеждата по-бързо да я вкарам в леглото!

Той бързо си пое въздух и без да спира изкаканиза:

— А що се отнася до Гийна — има нещо, което трябва да знаеш. Може би мама никога не ти е споменала за това. Но когато бях малко момче и проверявах зрението ми в училищната поликлиника, се оказа, че съм далтонист. И все още съм такъв!

И изправяйки се в стремето, той пусна коня си в галоп към бавно влачещата се маса говеда в далечината.

Изправен на хоризонта един стар баобаб, дърен, дори в онези времена, когато светът е бил още млад, черен и прояден в светлината на залязващото слънце, се възвисяваше като жалон, ориентир за изморената тълпа животни и хора, които се влачеха към сборното място. Приличащ повече на чудовище, отколкото на дърво, с древно, изкорубено тяло, с осанка на носорог и ширината на великан, той помрачаваше гледката с огромните си, разклоняващи се ръце и възлести, готови да те сграбчат пръсти и от него вееше някаква неопределена прокоба в синьо синкавата привечер.

Нещата са лоши, когато ти ги правиш да са лоши, мислеше си Дъсти, докато обръщаше коня си и търпеливо завръщаше един отделил

се от стадото скитник. Шефът можеше да се оправи, ако пийне малко сок от цвят на баобаб, така както го приготвяха жените, сладък и изцелителен, да смаже лошото му настроение, да го успокои. Цял ден в лошо настроение, а сега беше станало и по-лошо. Неговите спокойни кафяви очи следяха яздейца далеч от него надясно, яростно отдалечаващ се, нещастен Филип, който дърпаше главата на прекрасния си бял кон и безпощадно го пришпорваше насам-натам, като че ли той не беше живо същество, а някакво бездушно парче месо между краката му. Дъсти поклати глава. „Всеки момент жребецът ще му даде да разбере, че няма да търпи повече това и това ще е един добър пример за всички нас!“

Зад билото на отсрещния хълм се намираше водоема, едно място със своя странна, неестествена красота в центъра на безводния, шептящ храсталак. От суровото пустинно плато на пресечени възвишения, пресъхнали потоци, страховити оголени скали и шибани от вятъра бутилкови дървета, всички килнати на различни страни, теренът пропадеше рязко надолу в не много дълбока вдлъбнатина, намираща се в основата на високо издигаща се стена от пясъчник. Върху девственото й лице аборигенски художници, отдавна вече сънуващи хилядолетните си сънища, бяха изографисали най-свещените тайни на племето си. Времето и стихии бяха оставили своя отпечатък върху това произведение на изкуството, дълбаейки и ваейки пластове мек, червеникав камък, и по него се бяха появили странни вдлъбнатини и любопитни скулптури, пещери и тайни скривалища — резултат от ерозията и разпадането, и въпреки това скалата беше устояла като някакво неумолимо лице на Господ, ненакърнимо от времето.

В основата на скалната стена, водоемът лежеше като платинен лист, отразяващ свъсеното, изпъстрено с облаци небе. По ръба й бе полепнал фриз от водни лилии, в наситено восьчнобяло и толкова тъмносиньо, та чак изглеждаше черно, докато малко по-нататък се извисяваше група огромни прозрачни каучукови дървета, сребристосиви в бързо чезнещата светлина. Свещено за народа на тази земя в продължение на почти петдесет хиляди години, това беше място, толкова древно и толкова особено, че Джон винаги го полазваша тръпки, колчем се приближеше до него. Тук в сянката на Великия Дух,

Бащата на Всички неща, беше невъзможно да не почувства колко нищожен е човекът.

Джон си пое дълбоко въздух и веднага се чувства по-добре. „Да се надяваме, че това тук ще подейства и на стареца — мислеше той мрачно, докато слизаше от коня си и го напъждаше да пасе, — ще ни е нужно нещо като божествена намеса, за да можем да преживеем заедно и тази нощ!“

Но през времето на хиляда и едното задължения около настаняването на лагера за нощта, Филип се държеше надменно с всеки мъж, който му се изпречи, без да дава друг отговор на опитите на Джон за сдобряване, освен ядовито изфучаване. Едва когато животните бяха настанени, лагерният огън запален, вечерята привършена и Филип — измъкнал се, за да си намери място, където да си стъкми постеля за през нощта, атмосферата се разведри и мъжете преминаха в онова състояние на единение, което съществува между хора, познаващи се толкова добре, че им е приятно дори да си мълчат заедно.

Джон гледаше сухите, твърди фигури на мъжете, събрали се около огъня, мъже, които той познаваше от детството си: Дъсти, Слим, Франк и Джеймс, мъже, без които събирането на животните просто нямаше да го има. До него седеше Хенри, управителят на стопанството, още един приятел от ученическите му години, а също и съвременник, за когото Кьониг представляваха всеобемащ начин на живот. Но дори Хенри все още се двоумеше как да подхване очевидната тема на вечерта, когато Слим направо изплю камъчето с тиха, заваляна скороговорка:

— Значи и тази нощ шефа го изтървахме?

Джон се разсмя, малко неловко.

— Страхувам се, че го изтървахме — или по-скоро аз го изтървах, Дъсти — преди известно време, преди да падне нощта. Този път няма нищо общо с нас, с хъркането и чесането. Криво му е и се пръждоса, защото той и аз имахме, по дяволите, ужасно разминаване във възгледите малко преди това. Размяна на думи, както би се изразил. И той все още го предъква.

Последва мълчание на всеобщо одобрение. Ако Джон имаше някакъв недостатък, то според приятелите му от детинство се

изразяваше в това, че той беше с лек характер и винаги готов да отстъпи на баща си. Но очевидно времената се меняха.

Слим, дребен, пакостлив индивид с дивашки очи и коса и оригинално чувство за хумор, се усмихна лукаво.

— Значи него не го е страх от Бунаип, а?

При споменаването на австралийския вариант на чудовището от Лох Нес настъпи дружен смях. Дори Джон се усмихна.

— Бих казал, че ще трябва нещо по-грандиозно от някакъв си Бунаип, дори и от самата Велика змия на Водоема, за да довърши баща ми!

Единствен Дъсти не се присъедини към веселието. Вместо това той хвърли взор над лагерния огън, над тихите води на езерото и очите му бяха толкова стари колкото времето, отправени към тъмната маса на добитъка, кротко преживящ и мучащ в дълбоката тъмна нощ. Странните изцвилвания и сумтене от безпокойство, които другите не забелязваха, никога не убягваха на неговия слух. Джеймс кимна в неговата посока.

— Обаче Дъсти надушва нещо.

Джон стреснато вдигна поглед.

— Какво надушва?

Дъсти лениво се усмихна.

— Във всеки случай не и Бунаип — каза тихо той.

Дъсти бе научил Джон как да язди, как да разчита тайните на небето и хрусталака, как да разпознае лошия скотовъд, болното животно или отелваща се крава, беше му дал почти всичките ценни знания, които той притежаваше. А Дъсти знаеше и още много неща, много повече, отколкото можеше да предаде на един бял човек, той имаше онова чувство, което идеше от близостта на неговата общност с всички живи същества. Джон не можеше да си припомни да е имало време, когато той, неговият приятел, не е разчитал на това свое чувство, неговото второ, вътрешно зрение.

— Сега пък какво? — притисна го той.

— Животните — каза тихо Дъсти. Играещата светлина на огъня беше изваяла лицето му в трагична маска, дълбоко разположените му очи — в тъмни езера на приближаващата се скръб. — Нещо не е наред тук. Животните са неспокойни. Духовете са влезли в тях.

Това беше дума, предизвикваща страх у всички, които знаеха, че Йоуи — духът, предизвестяващ приближаването на смъртта, често говори на животните, когато ушите на мъжете са запушени. Франк и Слим си размениха втречени погледи, докато Джеймс закова очи върху Дъсти в няма молба. Неусетно атмосферата помръкна и хладният полъх на страха докосна всеки мъж и всички потръпнаха, независимо от топлината на огъня.

— Хайде, момчета, стегнете се!

Хенри Сафък, управителят на стопанството и единственият мъж около огъня, който не беше абориген, като се изключи Джон, скочи на крака и хвърли още един пън в огнището. Честен, земен и без каквото и да било въображение, той не можеше повече да понася това. Гримаса на нетърпение премина през огряното му от огъня лице, докато той отново заемаше мястото си.

— Проклетите животни са обладани от духове, защото знаят, че утре отиват на пазара! — изсмя се той. — И те знаят какво означава това: влизаш на четири крака, а излизаш като първокласна пържола!

Дъсти само притвори очи и не отговори. Джон не беше убеден.

— Наистина ли усещат? Усещат, че ще умрат? Но как е възможно?

Хенри сви рамене. Дъсти седеше изправен в тъмнината, неподвижен като статуя и мълчалив като гроб. Франк, притихнал повече и от Слим, също прояви своята настойчивост.

— И все пак нещо ще се случи. Щом Дъсти го подушва, щом Дъсти го чувства, значи нещо ще се случи.

„Само преди седмица не бих обърнал особено внимание на това, мислеше Джон. Но сега...“

— Нещо лошо ли? — попита той, опитвайки се да звучи нехайно.

Само Слим не чувстваше задълбочаването на безпокойството. Той направо се изкикоти в тържествено сериозните лица около себе си.

— Може би нещо добро! Аборигенските жени идват тук, за да се сдобият с бебета, за да могат духовете на децата, които живеят във водата, да влязат в тях и да си намерят дом. Може тук да си намериш бебе, шефе!

Изневиделица, направо от нищото, мисълта за Гийна обзе Джон и го прониза целия. „Гийна — и духа на дете — нашето дете...“

В този момент той разбра, че безнадеждно е хлътнал по подобната на фавн^[5] девойка, която без предизвестие бе влязла в дома и живота му.

Той се посъвзе. Влюбен, може би, но не безнадеждно. Най-малкото тя го харесва, сигурен беше. Сега всичко зависеше от това да превърне харесването в любов.

Той се изправи и бързо се отдалечи в тъмното, разчитайки на разбиране от страна на мъжете. В мечтите му пред него се откри светлото бъдеще: Гийна, вирнала малкото си лице, заслушана в ухаждането му, разцъфваща като цвете пред очите му. После Гийна като булка, цялата в бяло с бели цветя в косите си — сам се беше хванал, надсмивайки се на собствената си абсурдност. Тя можеше да се появи в бяло, жълто, небеснокафяво или в какъвто си иска цвят и, по дяволите, щеше да бие по точки всички останали жени по света, дори ако се оженеше, облечена в найлонов чувал!

И тогава, тогава...

Може би на стареца му беше дошло времето да се оттегли, той се държеше толкова странно напоследък, та вероятно беше дошло време за вливане на свежа кръв. Значи — той господар на Кьонигсхаус с Гийна до себе си, бизнесът в града — продаден и главоболията с паричните проблеми — приключени, само земята, която е негова, била е негова, откакто се помни, земя за него и неговите деца, техните деца, момчетата — високи като него и баща му, момичетата — златисти, срамежливи, жилави и сладки като майка им...

В черното сатенено небе звездите бяха вече изгрели и светеха с бледата си светлина. Ароматът на нощта се надигна от топлата още земя и го удари в носа; никога досега душата му не бе изпитвала такова спокойствие. Изведнъж той осъзна, че Хенри е застанал тихо до него.

— Знаеш ли, Хенри, че тук бих почивал в мир? — промърмори той.

Хенри винаги се бе чувствал неудобно, когато се завърже такъв разговор.

— Ти какво, да не кроиш планове да хвърлиш топа, я?

Джон се изсмя и отговори на приятеля си с юмрук по рамото.

— Не се страхувай, приятелю. Знаеш ли какво? Когато двамата започнем да управляваме това място, ще го направим най-доброто

животновъдно стопанство в целия свят.

Хенри се усмихна.

— Това значи ли, че окончателно си се отказал да постъпиш в колеж, за който майка ти толкова много настояваше?

— Ъхъ, от мен никога няма да излезе учен, след като всичко, което искам да правя, е да броя по цял ден говедата! Моето място е тук, не бих могъл да живея в един свят на книги, тухли и бетон. — Той замълча. — Всичко, което трябва да направя, е да оставя чичо Чарлз да се оправи с бизнеса в града, след това мога да направя от Кьонигсхаус всичко, което съм искал някога той да е.

„Виж ти — нещата са се раздвижили под повърхността на водата“, мислеше Хенри, прикривайки учудването си.

— Има само един проблем, приятелю. Какво ще правиш с твоя старец?

Джон звучеше почти безгрижно.

— За времето си той добре е управлявал парите си. Сега е мой ред.

В потайната доба на нощта падаше единствено светлината от избледняващия прах на умиращите звезди. Скупчените около жаравата на огнището фигури спяха, проснати като мъртъвци. Дори нервните животни и неспокойните коне се бяха успокоили сега, когато цялата природа спеше и пулсът на живота беше достигнал своето най-бавно темпо.

И все пак някои от земните твари дори в този час продължаваха да бодърстват и да щъкат насам-натам, готови за следващата пакост, гладни за своята плячка. Провирайки се през месестите стъбла на дивите лилии, една водна змия, тръгнала на лов, се приплъзна върху притихналите води, разцепи оловносивата повърхност и изчезна. И из целия потъмнял хрусталак, отвъд малкия оазис на спокойствието около водоема, всички нощни хищници се движеха безшумно и целеустремено, преследвайки задачите си, смалявайки с всяка своя стъпка разстоянието между себе си и неизвестната им жертва. И изпъквайки сред тях, приближаваше нещо тъмно и тежко, нещо, което се увиваше и приплъзваше и имаше своя собствена зла природа, нагънало собствената си разрушителна сила в своите обръчи и готово за нападение.

Беше работа, изискваща само миг, да се застане на ръба на долината и да се идентифицира малкия бивак с купчината мъже, сгушени около лагерния огън. И всеки хищник би различил самотната фигура, огромна, тежка и импозантна дори в съня, която лежеше на едно разстояние, достатъчно отдалечено от закрилата на групата, омотана в дебело одеяло и изгубена за света.

Движейки се като призрак, проводникът на смъртта все повече приближаваше набелязаната си жертва. Секунда по-късно дългите, блестящи форми на виещи се змии, всяка една носеща фаталното копие на смъртта в езика си, пропълзяха върху самотната фигура на спящия.

Филип сънуваше, сънят му беше както винаги изпълнен с победа и триумф, господство и доминиране над останалите. Изведнъж той бе събуден в най-лошия от всички възможни кошмари, от чувството, че е хванат в капана на едно тяло, което не можеше да помръдне, което не отговаряше на паническите сигнали на страх и желание за бягство, идещи от мозъка. След това дойде сляпото усещане за един безконечен, беззвучен вик, когато невидима сила затисна носа и устата му и той почувства, че се задушаваше. Оттам той бе изстрелян с бясна скорост, все още в плен на сънния ужас, право в пъкъла на невъобразима болка, докато безчетни двойки проклетни зъби се забиваха отново и отново в незащитените му лице и врат.

Дали не сънуваше? Но можеше ли един здрав разсъдък да сънува сън като този? Той не можеше да помръдне краката си, тъй като някаква тежест ги притискаше към земята, ръцете му също бяха впримчени и безполезни, привързани здраво към тялото. Но бясното потрепване на всеки негов мускул още повече разяри нападателите му и полуделите влечуги подновиха атаките си. Отровата вече бе навлязла в кръвта му и той усети как тялото му поддава под ужасната им ярост, как пропада в бездната на отчаянието.

С последно усилие той се опита да отхвърли тежестта, притискаща ръцете и краката му, да се освободи от задушаването, покриващо носа и устата му. Докато се надигаше нагоре в яростна конвулсия, присъни му се лице, което той познаваше толкова добре, колкото и своето собствено, и погледна в едни очи, които беше виждал само в сънищата си. „Ти.“ Той разбираше, че се среща лице в лице със смъртта и я поздрави без никаква изненада.

Предавайки се на една сила, много по-велика от собствената му, Филип се отпусна върху коравата земя и очите му се забулиха в мрак. След това той премина във вечните сънни полета, от които събуждане няма.

---

[1] „Мъглявия“. — Б.пр. ↑

[2] „Клъощавия“. — Б.пр. ↑

[3] „Откровения“. — Б.пр. ↑

[4] Карти за гадаене. — Б.пр. ↑

[5] Горско полубожество в римската митология. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Как се случваше така, че тя не можеше да спи, когато Филип беше в леглото с нея, но не склопваше очи и когато го няма?

Цяла нощ Хелън се беше въртяла и обръщала между чаршафите, които бяха или много горещи, или много студени, пронизвана от странното око на подпухналата, трескава луна, преследвана от ужасни мисли и страхове. Една армия от притеснения, обсадила нейното спокойствие, се беше насъбрала около Филип, Филип, Филип. Другата отговаряше просто на името Чарлз...

„Ще ти се обадя“, беше й казал, качвайки се в хеликоптера, но с един отсъстващ глас, като че ли вече си беше взел „довиждане“ с нея и беше обърнал ума си към някакви други, предстоящи задачи, отвеждащи го в далечно пусто, студено място, където тя никога нямаше да може да го последва. И защо й беше казал това? Защо никога преди не го беше изричал? Те винаги бяха общували чрез Филип, както ставаше при други снахи и девери. „Ще ти се обадя.“ Това беше нещо, което само любовници си казваха.

Чарлз...

„Ти не избра подходящия брат, Хелън“, беше й казал той, докато тя го откарваше към хеликоптера.

„О, Чарлз... Ти знаеш не по-зле от мене, че не аз избирах, мен ме избраха!“

Не беше го казала, разбира се. Нито пък нещо от онова, което кипеше вътре в нея с цялата сила на двадесет и няколкогодишно потискане. „Добре, ти пръв ме видя, преди него ме забеляза, докато се мотаех със сак на гърба, търсейки работа през онова лято, в разгара на сезона за събиране и извозване на добитъка в съседното стопанство. И да, заради теб, заради онова, което и двамата мислехме, че става между нас, аз останах и след като кампанията отмина.

Обаче тогава...

Обаче тогава се появи той...“

Стига!

Няма смисъл да се проиграва наново онова, което и двамата знаеха, което нямаше да забравят до деня на смъртта си.

Когато той се появи...

В деня, когато Филип пристигна на кон, за да върши някаква работа с нейния шеф, онази нежна, крехка, невинна любов между нея и Чарлз бе стъпкана с такава сила, сякаш стадо препускащи говеда беше минало отгоре ѝ. В рамките на една седмица само тя бе посадена в къщата на Филип, в леглото на Филип, а след месец той я превърна не в своя метреса, а в собствена съпруга. Чарлз, полупиян, онемял от случилото се, беше мъкнат през сватбената им церемония като най-доверения човек на Филип. И на следващия ден той бе напуснал Кьонигсхаус, за да съгради наново собствения си живот, да залови собствен бизнес, колкото е възможно по-далеч оттук.

Бизнесът...

Тя отметна горещите усукани чаршафи, стана и навлече най-леките риза и джинси, които можа да намери. Чарлз и Бен непрекъснато повтаряха, че бизнесът няма да просъществува, ако Филип не прогледне за финансовата страна на нещата. Това поне беше нещо конкретно, нещо, което тя можеше да провери, нещо, в което да се опита да се ориентира.

Зората беше още далеч и тя потръпна в блещукащата тъмнина, докато напускаше къщата. Тя пресече алеята с шпалира от рози, мина през кръга на тревната площ, която образуваше центъра на стопанството и се отправи към административната сграда. Ниското бунгало с червен покрив, еднакво с къщата за гости отсреща, подслоняваше всичките стари бизнес регистри на Филип, както и официалните документи, плюс най-модерна компютърна система и всички възможни телекомуникации, необходими за ръководенето на международни бизнесоперации.

Като всички останали сгради в Кьонигсхаус, офисът никога не се заключваше. Кога за последен път беше идвала тук? Не можеше да си спомни, никога не бе имала причина, за да дойде. Като всичко останало в Кьонигсхаус, ниското квадратно помещение, отчасти бизнесцентър, отчасти кабинет и леговище на джентълмен, беше невъобразима смесица от старо и ново. Тя стоеше на прага, примигвайки, заслепена за момент от електрическото осветление, прокарвайки поглед по старинния масивен железен сейф, по тежкото,

старо дъбово бюро и старомодните дървени кантонерки, които бяха някак не на мястото си в съчетание с последния вик на компютърната техника, екраните VDU, телекса и тихо жужащия факс.

По стените Филип бе окачил колекция от стари камшици, две военни саби и няколко фотографии от миналото. На видно място сред тях бяха запечатаните мигове от годините в елитния мъжки колеж, с който той толкова много се гордееше, училището, в което — според думите му — Джон не беше достатъчно добър, за да бъде изпратен. В пристъп на гняв заради отхвърления си син, тя впи поглед в образите на Филип: Филип като играч от отбора по ръгби, Филип, облечен в костюм за крикет, Филип в деня на промоцията. На почетно място, на стената срещу бюрото на Филип, висеше благодарствената грамота: ФИЛИП ЙОХАН КЪОНИГ, ПЪРВЕНЕЦ, РОК ХАМПТЪНСКИ КОЛЕЖ, 1948–49 Г.

В ъгъла имаше още едно бюро, на което Бен работеше, и по неговия плот все още лежах папки и документи, подредени в нестройни купчинки покрай компютъра му. Бюрото на Филип беше пълната противоположност — абсолютно голо, всички належащи дела и документи бяха пометени, защото събирането на добитъка беше започнало. Но от ловната пушка и камшика в ъгъла до нейната снимка и тази на Джон, изправени до кутията с пури на бюрото, навсякъде в стаята се усещаше неговото присъствие. Тя си пое дълбоко въздух. Господи, тук дори беше напоено с неговата миризма, като че ли всеки момент той щеше да влезе в стаята.

Но дори усещането за вездесъщата личност на Филип не можеше да я отклони от онова, което трябваше да направи. Дори при тази компютризация, мислеше си тя, трябва да има някакво друго, писмено доказателство колко добре или колко зле се развиваха нещата. Тя отиде до бюрото на Бен и отвори първата папка, стояща най-отгоре на купчината. Черните машинописни редове и червените цифри затанцуваха пред очите ѝ.

„Тази сума за... все още не е изплатена...“

„Ако сметката Ви не бъде уредена своевременно...“

„Бихме искали да Ви предупредим, че вече предоставяме нещата в ръцете на нашите адвокати...“

Може би имаше четиридесет или петдесет от този вид. Обзета от паника тя обърна на последната страница. Един поглед върху

описанието на съдържанието ѝ, направено с четливия, счетоводителски почерк на Бен, и на нея не ѝ трябваше повече да се рови: „дела за просрочване на задълженията, заведени срещу «Кьониг Холдингс», януари-март, април-юни“. Под тях се намираха „Висящи дела“ — всемогъщи боже, нима дължаха пари на цяла Австралия?

Какви ги вършеше Филип? На какво си играеше? Възмутена до дъното на душата си, тя взе разстоянието между бюрото на Бен и неговото само в три широки крачки и седна на големия му, резбован кожен стол. Поривисто тя започна да отваря чекмеджетата му едно по едно.

В горното дясно чекмедже лежеше голям плик от груба хартия, който тя веднага разпозна, тъй като той ѝ го беше показал още преди години и ѝ беше казал къде да го намери — „да бъде отворено в случай на моята смърт“. Тя го отхвърли настрана. Под него лежах писалки, моливи и всякакви подобни джунджурии, които могат да бъдат намерени в бюрото на един бизнесмен, успоредно с други две, които бяха характерни само за Филип — един страховит нож от въръжението на швейцарската армия — помощник на каубоя, и револвер. Тя продължи нататък. Не ѝ трябваше много време, за да го открие.

Фактури, фактури и сметки — сметки, сметки, сметки. В такъв случай Чарлз е имал право — Филип е знаел за финансовите проблеми на Кьонигсхаус, но е предпочел да ги игнорира. Наистина главната отговорност и вина не можеше да блесне по-ярко след сравнението между неговото бюро и бюрото на Бен — датите, които носеха различните документи, безспорно доказваха, че информацията дори не е достигала до Чарлз и Бен до момента, в който нещата са станали необратими.

„О, Филип. Какво беше правил, за какво беше мислил през последната година и малко по-назад?“ С натежало сърце тя стигна до последното чекмедже в лявата страна на бюрото. За разлика от останалите то се беше заклезило и тя трябваше доста да се измъчи, докато го освободи — кога ли за последен път беше отваряно? Само един поглед върху избелялото му съдържание и тя научи отговора.

Най-горното заглавие заигра пред очите ѝ така, както и първия път, когато го видя преди двадесет и пет години.

„ТРАГИЧНА СМЪРТ, ЗАСТИГНАЛА СЪПРУГАТА НА КЪОНИГ, ПРЕБИЛА СЕ ПРИ ПАДАНЕ ОТ КОН“

С вледенени, безчувствени пръсти, тя извади тънкото снопче вестникарски изрезки и ги разпростря върху бюрото.

Нямаше нужда да чете историята, разказана в тях, всяка една дума беше като запечатана в ума ѝ.

При трагичен инцидент тази седмица в Кьонигсхаус, съпругата на притежавания 3000 акра земя господин Филип Кьониг, е намерила смъртта си, падайки от коня, докато яздеа.

Госпожа Кьониг, 33-годишна, е починала на място, хвърлена от коня си, който бил подплашен от изскочила напреде му кафява кралска змия, при разходката им из имението. Съпругът ѝ яздел заедно с нея, но не могъл да направи нищо, за да предотврати нещастieto.

Госпожа Кьониг, която многобройните ѝ приятели в околността наричаха просто Труди, стана известна фигура, след като преди петнадесет години свърза живота си с Филип Кьониг. Родена в Америка, произхождаща от известен, стар и много богат род от Далечния Запад, тя притежаваше заразително южняшко очарование. Прекрасна домакиня и блестяща дама, тя беше перлата на областта, както и невероятна съпруга на една от нейните изтъкнати личности. Ако Филип Кьониг се беше ориентирал към политическа кариера, каквито напоследък бяха неговите намерения, то без съмнение Труди Кьониг би имала шанса да заблести на един по-широк небосклон и да остави неизличима следа в националния живот на Австралия.

Под изрезките лежеше фотография, ръчно нанесените цветове бяха все още безкрайно живи, въпреки че повърхността се беше напукала и поизтрила с времето. Застанала в рамката на вратата на Кьонигсхаус, жената се беше полуобърнала към камерата, засмяна, самоуверена, вдигнала лице към слънцето.

Сякаш недокоснато от палещите слънчеви лъчи, нежното тяло в плажната рокля без ръкави изпъкваше с белотата си, като крина на Богородица, а и дългите, тънки пръсти върху подпората на вратата загатваха за същата деликатност и класа, отглеждана с векове. В меката светлина на верандата огромните ѝ тъмни очи, лъскава коса и сочни червени устни имаха почти неестествен блясък, и сякаш цялото ѝ същество излъчваше същата красота и виталност. Изправило се до нея, едно малко момче беше обвило с ръце кръста ѝ, вперило в лицето ѝ очи, изпълнени с обожание, каквото изглежда самата тя изпитваше към мъжа от другата страна на фотоапарата.

Погледът на Хелън падна върху последния ред от вестникарската статия. „Тя остави след себе си син, Александър, на тринадесет години...“

Дали заради това беше заобичала в началото Филип, преди двадесет и пет години, заради това дете, останало без майка в един нещастен следобед?

Не — защото дори тогава осиротялото дете горчиво беше отхвърлило всяко състрадание и съчувствие и се беше съпротивлявало така, както само момчетата могат, за да се превърне в мъж само за една нощ. Дело, трудно дори ако имаш пред себе си цял човешки живот: невъзможно, ако имаш месец, по-малко от месец. Той никога не успя да го преживее.

Вдървените ѝ пръсти заровиха из изрезките: тук някъде би трябвало да бъде...

НОВ УДАР ЗА СЕМЕЙСТВО КЪОНИГС. НЯКОЛКО МЕСЕЦА СЛЕД ПОГРЕБЕНИЕТО НА МАЙКАТА ИЗЧЕЗВА И СИНЪТ.

Почти е изчезнала надеждата, че синът на Филип Кьониг ще бъде открит жив, откакто изчезна в пустошта преди пет дена. Александър Кьониг, 13-годишен, се е държал странно след смъртта на майка си, която преди три месеца загина при нещастен случай по време на езда. Миналата сряда той си взел „довиждане“ с икономката — туземката Роуз, извел един кон и тръгнал да язди из пущинака. Оттогава не се е завръщал. Всички издирвания,

с цел да бъде открито неговото местонахождение са се оказали безрезултатни.

Полицията смята да прекрати издирването. Очевидно Филип Кьониг ще продължи търсенето на Александър, негово единствено дете, на собствени разноси. Внезапното изчезване на Александър хвърля нова сянка върху опитите на семейството да намери ново щастие. Миналият четвъртък господин Кьониг, 35-годишен, обяви годеща си с госпожица Хелън Джаксън, 18-годишна, която от няколко месеца работи в областта. В най-скоро време се очаква и сватбеното тържество. Снощи господин Кьониг не направи никакъв коментар.

Алекс.

Нямаше давност, раната беше все още жива.

Откъде беше толкова сигурна тя, че след женитбата им ще успее да спечели любовта и доверието на момчето, че ще го накара да я приеме? Защо беше толкова зашеметена от ненормалното ухажване на Филип, та беше пренебрегнала опустошението, болката, страха, обвинението в онези ясни, горящи детски очи?

Тя беше причината момчето да се оттегли в пущинака и да умре. И тогава лудостта на Филиповата любов се беше превърнала в лудост, нещо, която само тя можеше да излекува. Така вместо обикновена любов тя трябваше да преглътне своя брачен дял — чувството на един мъж, толкова силен, толкова могъщ и докаран до това състояние, опознаването на раните, гнева му, болката и смъртоносния коктейл от неговите нужди, от неговите желания...

Филип.

Изведнъж тя почувства с цялото си същество, че той е тук, тук, в този момент...

Сърцето ѝ се изпълни с болка и състрадание — състрадание и мъка за неговите болка и страдание.

„О, Филип, защо трябваше да се случи така? Зная, че смъртта на Труди беше удар за теб. Но защо трябваше да страдам аз, за да я възмездя? Никоя жена не би издържала. Мъчно ми е, Филип, но сега всичко свърши.“

Вратата се отвори и Роуз тихо пристъпи в стаята. От дребната черна сянка на икономката лъхаше на евтин алкохол, както това ставаше винаги, имаше ли тя тежка нощ.

— Свети — каза рязко тя. — Свети вече два или три пъти късно през нощта — и няма никой.

„Бълнува“, помисли си измъчено Хелън, докато търсеше салфетка и се опитваше да избърше очите си. „Или е пияна.“ На глас дрезгаво промълви.

— Просто дойдох да потърся някои неща.

Погледът на Роуз премина през изрезките, и върху лицето ѝ се появи разбиране.

— Натъкнала си се на нея, а, к'вото и друго да си дошла да търсиш — произнесе тя с нисък пиянски глас. — Тя е тук, все още е тук.

— Все още е тук? Кой?

— Госпожата. Труди. Никога не е напускала.

„Колко е права“, призна безмълвно в себе си Хелън. „Ние никога не можахме да се отървем от нея, Филип и аз.“

Нито пък Алекс.

Ако духовете обикаляха наоколо, то техните бяха тук със сигурност.

Може би те, майката и синът, се бяха намерили? Тя моментално отхвърли идеята. „Само да можех да повярвам, че Труди и Алекс най-накрая са се открили, че са обединили усилията си и са си създали взаимен комфорт, където и да се скитат сега. Само да можех.“

Роуз продължаваше да си мърмори.

— Върнала се е. Днеска.

Сигурно не беше чула добре.

— Какво каза, Роуз?

— Върнала се е — произнесе Роуз с равен гърлен глас, но и с не по-малка убеденост. — Мис Труди дойде току-що.

Бавно страхът проникна до мозъка на костите ѝ.

— Върнала се? За какво?

Но в секундата, в която го изричаше, тя вече знаеше отговора. Имаше само едно нещо — само един човек — за който Труди би се върнала.

Роузи изтръгна една дълга въздишка от гърдите си и просъска:

— Дошла е за господин Филип.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Само след час него го донесоха: един бавен кортеж от ездачи и тежката, потръпваща фигура, просната на импровизирана носилка, окачена между най-силните коне.

„Йауома, йауома йалдеение нонгома муртанна оурака мантенекин уана ма нанудагабалариа... върни се. О, върни се, плаче съпругата за своя съпруг, чакай, почакай ме, защо, защо не ме почака...“

Самотният плач на Роуз, през който тя нареждаше думите на оплакването, беше първото и единствено предупреждение за Хелън преди самата тя да изпадне на свой ред в състоянието на ужас и скръб. Докато изтичваше на верандата, докато гледаше как мъжете свалят невиджация, потръпващ и мучащ Филип, тя не можеше да проумее как така изведнъж животът му можеше да свърши, пометен от бурята на болка и кръв.

О...

Тя винаги беше знаела, че ще боли и като всяка млада жена, омъжена за по-възрастен мъж, тя често се беше опитвала да репетира болката, за да я почувства предварително и поне мъничко да я опитоми.

Беше си въобразявала, че предварително се е подготвила. Сега знаеше, че дори той да живее още един, втори живот, тя никога не би била готова, когато това дойдеше.

— Госпожо Кьониг?

Беше Дъсти. Разбирането в старческите му очи беше стряскащо, неприсъщо за един толкова млад мъж. Той неловко посочи към трясаящата се върху грубата носилка форма.

— Къде да...?

— Тук вътре — каза тя. — Внесете го тук вътре.

Редом с тежката маса, единственото останало от неговия баща, Джон стоеше безмълвен, с вид на луд, високото му, широкоплещесто

тяло беше като на човек, застанал на стража, очите му — на изгубило се, потресено дете.

— Ухапване от змия — каза дрезгаво той. — Трябва да е била кафява кралска. Хенри е на радиотелефона. Вика доктора.

Очите им, умовете им бяха впримчени в една-единствена мисъл: „Но вече е много късно“.

„Не плачи“, нареди си тъпо тя. „Това няма да помогне.“ Но тя не можеше да спре сълзите, рукнали от дълбоката бърлога на скръбта, където изглежда цялото й съществуване беше започнало да се топи, да се разтваря на съставните си части. „Филип, о, Филип...“

Тя като че ли страдаше двойно: веднъж като съпруга за своя съпруг и втори път — като майка, заради своя син. Джон изглеждаше така, като че ли самият той е бил вдигнат от смъртния си одър, лицето му бе останало без капчица кръв, тялото му — насила задържано към живота. Той едва бе намерил сили да изцеди няколкото думи, с които й беше съобщил какво е станало. След това окончателно се срина.

— Всичко е загубено, мамо — безнадеждно пророни той. — Не знам какво да правя.

Навън в проблясващата мараня мъртвата червена пустош продължаваше безметежно да спи. Какво значеше някаква си смърт, мислеше тя, на фона на петдесет, сто, двеста хиляди години? Духовете на тази земя бяха видели толкова много да идват и да си отиват. „Но не и като него — ридаше тя, — не и като него.“

— Ама че нелепа история!

Припреният малък, долитащ при повикване доктор беше се срещал много пъти лице в лице със смъртта и като всеки медик познаваше мястото й във великата схема на живота. В края на един дълъг живот, например, изживян пълноценно и напуснат с радост, или като врата, през която да дойде успокоението за измъчен страдалец... Тогава смъртта можеше да се приеме, дори бе желана.

Но не и като тази! Един мъж в разцвета на силите си, сгъстен като дремеща патица и то по такъв идиотски начин, гласните му струни парализирани, очните му ябълки обърнати със зениците навътре, мускулите му, стържещи като стоманени въжета, докато той се мята наоколо, опитвайки се като че ли все още да се справи със своите нападатели...

Той се обърна сърдито към измъчените мъже с притъмнели лица, наобиколили продължаващите да се гърчат очертания на едрата фигура, положена върху набързо скалъпена носилка, за да бъде донесена от лагера дотук.

— Филип Кьониг е прекарал целия си живот там, в пустошта — питаше той. — Как стана така, че него го ухапа кафява кралска змия?

Никакъв отговор не последва.

Само гъргоренето на умирация мъж, което след време също изчезна.

* * *

Наистина беше прекрасен, ето какъв беше той, просто един красавец, един великолепен негодник. И да беше продължил да я гледа с онази многозначителна усмивка в очите, един Господ знаеше какво можеше да направи едно момиче за него...

Въздъхвайки, камериерката затвори вратата на бунгалото и се понесе безутешно нанякъде. Разбира се, той знаеше, че мотелът не предлага „румсървис“, кой ли пък мотел извършваше такава услуга? Е, може би в някои баровски места. Но не и тук, в сърцето на Северната област, толкова отдалечена дори на картата, че пътниците бяха доволни, ако изобщо можеха да намерят подслон. А каквито и претенции да имаше „Хепи Вали Мотел“^[1], собственост на Е. Г. Гибънс, то той не беше хотел „Риц“ в Сидни.

А той знаеше, че тя е проста камериерка; беше я видял да чисти съседното бунгало, когато пристигна и й беше казал „здравейте“ с онази своя блестяща усмивка. Той би трябвало да знае, че не й влизаше в задълженията да чука сутрин на вратата му и да казва: „Ще закусите ли? Включено е в сметката ви. Да ви донеса ли нещо от бара?“.

Но тя просто трябваше да го види отново. И когато той отвори вратата и видя кой е, не изглеждаше никак изненадан. В действителност се бе изсмял и онези блестящи тъмни очи я бяха погледнали въпросително, така че тя се изчерви чак до корените на косите си, преди да сведе поглед.

— Да ми донесете нещо? — каза той, докато очите му обхождаха тялото ѝ. Тя стоеше там и чувстваше как погледът му тече по нея,

попарвайки я като врялата вода на душа. — Знаеш ли, мисля, че едва ли има нещо — продължи той, прокарвайки слаба, загоряла ръка през гъстата си, тъмна коса. Той се усмихна. — Освен вероятно...

„Вероятно.“ Начинът, по който изрече тази едничка дума я накара цялата да се разтопи отвътре. Каквото и да беше онова у някои мъже, което те кара да ги желаяш, той го имаше двойно и тройно. Така както у Фил Гибънс го нямаше, мислеше си отчаяно тя, припомняйки си потящите се ръце, късите крака и изхвъркналото бирено шкембе на своя настоящ обожател.

— Освен...?

Тя не можеше да повярва, че го е изрекла и в същото време го погледна право в очите. Когато попаднеш на клиент, готин като този, на нея ѝ идваше да си опакова нещата и да отлети като волна птичка, далеч от начина, по който оная малодушна торба, стария Гибънс, управляваше мотела, самият той толкова праволинеен и тесногръд, колкото синът му беше разгонен и похотлив.

Но колко различен беше този от обичайните им клиенти! С тяло мечта, отпуснато, свободно и в същото време стегнато, с широки рамене и най-невероятен изглед отзад, в гръб, обут в най-елегантните панталони, които някога беше виждала, от него лъхаше някаква благородност, зад която обаче се прокрадваше и нотка на дръзка арогантност.

Той имаше защо да изглежда толкова съблазнителен. Замечтано тя направи мислен опис на чаровните му дадености. Слънчево прошарена, гъста лъскава коса, фантастичен профил, класически челюст и брадичка, очи сиви, пронизващи като очите на ловен сокол, озарени от някаква развеселеност, но в дъното им дремеше и нещо тъмно, тягостно, ръце на бизнесмен...

Тя почти изстена, сякаш те вече бяха върху гърдите ѝ...

— Освен...?

Той отново се изсмя, докато го казваше. Той много добре знаеше какво точно имаше предвид тя, разбираше, че тя му се поднася като на тепсия, тя можеше да го прочете по лицето му. Почувства го и от начина, по който той стисна горната част на ръката ѝ, докато стояха на прага.

— О, да — каза той. — Освен сметката ми. Трябва да тръгвам.

Тя едва чу останалото. Той заминаваше, бил тук по работа, пристигнал по скръбен повод, бил изминал дълъг път, за да дойде дотук, в добрия стар Кантас, и ако не бил самолетът на австралийския премиер, щял да изпусне цялата дандания, а не вървяло сега точно да закъснее.

През отворената врата тя можеше да види траурния костюм с добра кройка, метнат върху леглото, а до него бяла риза и черна връзка. Тя поклати скръбно глава. Може би ако беше дошъл по-рано... ако тя имаше повече време... ако можеше да я види нагласена, а не в тази тъпа униформа с мръсна бяла престилка...

Може би.

И все пак, поне щеше да има за какво да си мисли, когато довечера Фил Гибънс стовари тежкото си, късо и дебело тяло отгоре ѝ и безпомощно се замъчи над нея, сумтейки, клатейки и потейки се като истинска свиня, каквато си беше. Тя можеше да си мисли за мистериозния мъж и да си представя, че го върши с него. А той си беше цяла мистерия, единственото, което знаеше за него, беше името му, той дори не беше посочил адрес, когато вчера се регистрира, беше написал просто „преминаващ“...

— Сметката ми?

Очите му, сега черни като въглени, с онези малки светулки, блещукащи в дълбините, бяха вперени в лицето ѝ и в тях се четеше откровена развеселеност от създалата се ситуация. Изчервявайки се от яд, тя направи опит да се съвземе.

— Да, разбира се, сметката ви. Веднага ще им кажа. Ще ви чака, когато сте готов да отпътувате, господин Кинг.

Всемогъщи боже, кога за последен път беше обличал костюм? Псуващ и проклинащ, Джон се бореше със сакото, което заедно с панталоните с официална кройка, го караха да се чувства като впримчен в усмирителна риза, независимо колко добре ушита. Твърдата яка на бялата му риза се беше впила така във врата му, та той чувстваше как всеки момент главата му ще се отдели от раменете. Справянето с възела на черната вратовръзка изглеждаше невинно дребно мъчение на фона на всичко останало.

Сега, когато се чувстваше толкова странно, излизайки от стаята, му се струваше, че вече знае какво представлява безтегловността. След като се спусна по широкото стълбище, краката му сами завиха наляво, отвеждайки го зад къщата: той не можеше да погледне хората, събрали се вече в предната гостна. Гостите за погребението идеха от всички краища на областта, с коли, хеликоптери и малки самолети. Съвсем нормално беше те да искат да окажат последно уважение към починалия.

Но душата му се бунтуваше срещу всичко това. „Ако трябваше аз да реша, татко, — кълнеше се той със сълзи на очи — щяхме да бъдем само мама и аз, Чарлз и Бен, Гийна и Роуз, и ние щяхме да намерим място за праха ти ей там, в земята ни, едно високо място, където да спиш, необезпокояван от никого, под открито небе, така както си правил винаги. Аз не бих те заровил под пода на проклетия параклис, в компанията на всички останали стари кокали!“

Когато излезе през задната врата, корпусът на конюшните го пресрещна с нов упрек. Обронил тежко глава на ръба на бокса си, Кайзер, огромният жребец на Филип, изглеждаше болен и мрачен, така както само един, велик някога и пренебрегнат сега, кон може да бъде. Дори блестящата му бяла кожа сега изглеждаше груба и захабена, очите му — безизразни, а и темпераментът му, ако се съдеше по мътния блясък на големите му жълти зъби и прибраните назад уши, беше станал още по-зъл, само за една седмица, откак Филип бе умрял. „Трябва да го изведе — помисли Джон, — и да го поупражнявам, той направо ще полудее затворен в тази клетка. Вероятно ще ме хвърли и сериозно ще ме нарани, той е такъв звяр. А и толкова е привързан към Филип, та сигурно няма да приеме друг ездач. Но заради тях двамата трябва да опитам.“

Той най-добре знаеше как да приближи до своенравния кон, за да го успокои и с няколко последни думи да го изведе пред къщата, за да чака появяването на погребалната процесия. Той направи това точно навреме, за да види как Хелън излезе забързано от главния вход, слезе по стълбите и се затича през централната алея към сградата на офиса. Какви ги вършеше тя? Тихо той я последва през тревната площ и влезе след нея.

Тя стоеше пред стената в другия край на стаята, зад масивното дъбово бюро на Филип и тежкия резбован стол, приведена напрегнато

над сейфа, въртейки насам-натам ръчките, опитвайки се да чуе падането на резетата от вътрешната страна. Тя беше толкова погълната от заниманието си, че не го беше чула да влиза. Той беше почти над нея.

— Здравсти.

Тя рязко се извърна, върху лицето ѝ беше разпъната маска на вина, ръката ѝ се вдигна към устата ѝ, сподавяйки надигащия се вик.

— Джон! Мислех, че си горе в къщата!

— Какво става? — Тя се олюля и той я хвана за раменете. — Хей, какво има, какъв е проблемът?

Хелън напрегна всичките си сили да се съвземе.

— Няма нищо, скъпи, абсолютно нищо. Всички са заети из къщата и моментът ми изглеждаше подходящ — просто си мислех — е, тъй като господин Кари ще пристигне от страна на банката, мислех, че трябва да видим дали няма друго копие на завещанието — или нещо друго, което трябва да приготвим... — Гласът ѝ я напусна.

Джон поклати глава тотално зачуден.

— Но ако той е изпълнителят, той ще носи завещанието със себе си.

Тя кимна разбиращо.

— Да, наистина. Но аз се чудех, дали няма някакви други — ти познаваш Филип...

„Горката мама — мислеше той. — Толкова е измъчена, че е загубила самообладание.“

— Но ти знаеш, татко каза, че има само едно, което е в сила — промълви нежно той.

Тя кимна с облекчение.

— Последното, да — оставящо всичко на теб. О, сигурна съм, че няма за какво да се тревожим.

Изпаднал в неловкост, той я потупа по рамото.

— Виж, ако искаш да отвориш сейфа, номерът сигурно може да бъде намерен в бележките за банковите сметки и всичко останало в плика, който той остави в бюрото си, за да бъде отворен при неговата смърт. Трябва да е шестцифрен номер, всички стари сейфове са еднакви. В стаята ми е. Ще го получиш по всяко време.

— Не, не, скъпи, всичко е наред — тя стисна ръката му. — Сигурна съм, че Филип не пази нищо съществено тук, сигурно не е

отварян, откакто неговият баща е починал. Сега всичко се пази в компютъра, с парола. Бен и Чарлз са тези, които ще се заемат с всичко това.

Заедно те се обърнаха и напуснаха офиса, за да се присъединят към гостите си.

„Няма за какво да се тревожиш — повтаряше си Хелън. — Филип трябва да се е погрижил за всичко, винаги го е правил. А ти научи нещо, което никога преди не си знаела... Търсиш шестцифрен номер. Но това беше груба грешка, следващия път трябва да си по-внимателна!“

---

[1] „Мотелът в щастливата долина“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

В палещата жега, посред прашния обед, аборигенското население на Кьонигсхаус се беше събрало, за да се сбогува със своя господар и да подпомогне преминаването на духа на Филип, където и да се скиташе той, във Вечното време на сънищата, което сега беше станало негов последен дом. Вдигайки ръце към главата си, една от старите жени на племето захвана музикалния речитатив със своя гърлен, напевен глас и един след друг останалите я последваха.

— Ниннана комбеа, иннара ингуна карканиа... О, Велик Дух, Всемогъщи Татко на Всички Неща, дебелите буки въздишат и плачат, каучуковите дървета леят кървави, скръбни сълзи, защото тъмнината дойде за едно от твоите създания...

Вътре в къщата се бяха събрали онези, които бяха познавали Филип, за да му отдадат последна почит. В просъница Хелън ги поздрави, а те преминаваха пред нея като плувци, плуващи под вода. Местни фермери, собственици на добитък, скотовъди, онези, с които беше имал работа в близкото градче — едва сега тя научаваше с колко много хора Филип е бил приятел и колко много му бяха задължени за това, което беше направил за тях.

— Беше прекрасен човек, госпожа Кьониг, един от най-добрите — отбеляза едър, набит човек, облечен в светлокафявата униформа на местната полиция. — Аз и тук присъстващият Роскоу винаги ще помним колко щедър беше той. Към всички нас и към полицията — той никога не забравяше своето коледно дарение за „Вдовици на полицаи“ или за „Фонда на сираците“, нали, Роскоу?

Придружителят му кимна скръбно.

— Както казва Джордж, на всички нас ще ни липсва господин Кьониг, той никога не е имал нищо против да държим мястото под око, не че някога е имало някаква неприятност тук, в стопанството, при начина, по който го управляваше, нали така, Джордж?

— Никакви неприятности, Роскоу, никога, каквито и да е неприятности, не и с господин Кьониг.

— Благодаря, Джордж... благодаря, Роскоу... Много ви благодаря... много сте мили... толкова се радвам, че можахте да дойдете...

Като че ли това мъчение никога нямаше да свърши. Но ето че дойде съобщението, че всичко е готово и службата може да започне. В тържествено мълчание опечалените напуснаха къщата в мрачна процесия, на групички по двама, по трима, минаха по пътеките и през тревните площи около Кьонигсхаус, покрай сградата на офиса и къщата за гости, за да достигнат накрая малката каменна лютеранска църквица. Слънцето вече беше напекло и светлината му струеше през високите тесни прозорци, карайки прашинките около ковчега на Филип да танцуват. Той лежеше там и ги чакаше, озарен от сноповете светлина. А в дъното на каменния кораб малкият олтар се извисяваше студен и безстрастен. От бялото платно, което го покриваше, и обикновените восъчни свещи се излъчваше такава простота и строгост, че самият Лютер би я одобрил, ако можеше отнякъде да я види.

Точно пред олтара, зад венеца от бели лилии и камелии, от пода бяха махнати половин дузина плочи, разкривайки отдолу мрачно сводесто подземие. Джон вървеше начело на процесията, придържайки майка си, която почти беше увиснала на ръката му и при ширналата се пред очите му гледка сърцето му подскочи. „Тате, твоето място не е тук! — проплака той в нямо страдание. — Вън трябва да те погребем — в пустошта, под открито небе!“

Кретайки до него, Хелън се приближаваше с натезало сърце към мига и мястото за последно сбогом с Филип. Върху същата носилка, в която беше издъхнал, лежеше Филип Кьониг, но вече в прекрасен, обшит с коприна ковчег, по всички правила на погребалното изкуство и „в мир“, както се беше изразил директорът на местното погребално бюро.

Но невидждащите, обърнати нагоре очи на мъртвия мъж не бяха пожелали да се затворят, въпреки отчаяните опити на хората от погребалното бюро и дори магьосничествата на посмъртната козметика не бяха успели да прикрият отровните тънморави рани от ухапванията, които изпъкваха със своята грозота върху обезобразените восъчно бели лице и шия. Като всички останали мъже, присъстващи на церемонията, Филип беше облечен в непривичен за него костюм и вратовръзка и неговите грамадни ръце, бледи и подпухнали като

лицето му, бяха скръстени на гърдите му. „Това не е Филип! — беше единствената мисъл, въртяща се в ума на Хелън, — това не е мъжът, когото познавам!“ Гърлото ѝ се сви при очевидната нагласеност на всичко това. „Какво са направили с него, сега, когато той вече не може да се защитава? Той никога приживе не би скръстил ръцете си така! Никога не е бил вярващ, той сам си беше и Господ, и Сатана!“

Приближавайки се по пътеката, облегната на ръката на Джон, тя спря до ковчегата и усещайки, че всички погледи са вперени в нея, се наведе, за да целуне лицето на своя съпруг. Както и очакваше, страната на Филип беше студена, но беше и някак си лепкава. Като че ли бе покрита с тънък слой влага или пот, някак усойна, като каменното лице под нея. Тя се бореше със себе си да не се разтрепери. Когато вдигна глава и отстъпи назад, за момент зърна огромното, старо, издялано от дъб разпятие, което висеше над олтара, и умирация върху него Исус. Очите му я гледаха с безкрайно състрадание и безкрайно презрение.

О, къде ли беше Чарлз?

Тя лично му бе съобщила, изпреварвайки Джон, изпреварвайки Бен, както и управителя на стопанството, който развиваше бурна дейност, нагърбвайки се с нерадостната задача да разпространи вестта за смъртта на Филип из околността. Тя се почувства безкрайно облекчена, че има на кого да предаде задължението за тези телефонни обаждания и телеграми. Но виж, на Чарлз трябваше да се обади сама.

— Какво? Как?

Неговият глас звучеше съвсем обикновено, дори безизразно, като че ли вестта не беше изненада за него. Той просто не може да повярва, мислеше си тя.

— Змия. Ухапване от змия. — Тя започна за хлипа.

— Не плачи — каза нервно той. — О, недей да плачеш, Хелън. Сума работи трябва да се свършат тук, но ще дойда, ще дойда колкото се може по-бързо. — Сега звучеше потиснато. Той разбираше, че тя плаче не заради ужасния край на Филип.

Сега той бе тук, от другата ѝ страна, облечен в тъмен костюм като Джон и мрачен като самата смърт. В този момент никой не би казал, че е красив, блестящият му външен вид беше изчезнал, отстъпвайки място на сурова отнесеност, която той бе навлякъл заедно с траурния си костюм. Откакто бе пристигнал с хеликоптера на Кьониг от Сидни преди няколко часа, не бе разменил с никого дори дума.

От другата страна на пътеката бе коленичил Бен, с Гийна до себе си, и заровил глава в ръце, мърдаше надебелелите си устни, произнасяйки думите на молитвата. С изпито и посивяло лице, той се беше състарил с десет години за изминалата седмица, затворен в офиса и избягващ всякакви контакти с който и да било член на семейството. Облечена в черно, Гийна изглеждаше бронзова, великолепна и недокосната от ставащото около нея, отбеляза с трепет в себе си Джон. Веднъж всичко това да свърши, щеше да има достатъчно време да размисли върху...

В центъра на църквицата беше приходящият отец, вечно заетият божи човек, отговарящ за огромен отрязък от забравената от Бога земя. Той пристъпи напред, за да ги поздрави.

— Готови ли сте вече, госпожо Кьониг? — тихо изрече той.

Като отстъпи назад, за да даде път на Чарлз да влезе в първия ред на молитвените банки и след като настани Хелън в мястото до себе си, Джон кимна чинно, давайки знак, че службата може да започне. Нямаше кой знае каква нужда свещеникът да чете от старата Библия с позлатени букви, която държеше отворена пред себе си. Ниският му, но искрен глас произнасяше думите, познати на всеки от присъстващите в параклиса.

— И каза Господ: „Аз съм Възкресението и Живота. Роденият от жена има кратък живот и бързо идва времето, когато тайните на всички сърца ще станат явни, когато всички скрити неща ще изплуват на повърхността и душите ни ще застанат голи пред тебе, както в деня на нашето раждане, о Господи, Боже наш...”

... преди планините да се бяха родили от земята и светът да започне да съществува, от вечност към вечност, едничък Ти съществуваше, Господи. Ти върна човешкия син на земята, от която произлезе той, преди Змията да обърка главата му и да го предаде на вечна смърт. Ти му рече «Сине на Адам, обърни се отново към Господа, твоя Бог, защото той вдъхна вечен живот на всичко съществуващо, обичай го и го следвай...»“

Неочаквано равният напевен глас се запъна и млъкна. В същия миг Хелън почувства как вратът ѝ пламва под погледите, вперени в нея, изгарящи я дори през тънката, бяла ленена блуза, която бе облякла с черния си траурен костюм. Бавно тя се обърна, за да проследи удивения поглед на падрето.

Един черен силует беше изпълнил входа зад насъбралото се множество: на фона на ярката слънчева светлина отвън изпъкваше фигурата на висок и добре сложен мъж. Черната лъскава коса, лице като на класическа статуя, лекият бронзов загар на градски човек, силната челюст и ясният, дързък поглед бяха на мъж, който би могъл да си изкарва прехраната като модел. А и в начина, по който беше застанал на входа на църквицата, оставяйки светлината да пада зад него, в свободния му маниер и изискана стойка имаше нещо, което почти затвърждаваше това усещане. Хвърлящите пламъци лъчи на обедното слънце бяха образували демоничен ореол над красивата му глава и той изглеждаше като Луцифер преди Падението.

Тази част от Северната област се посещаваше толкова рядко от странници, колкото у кокошките се срещаха зъби, а и на тази церемония не присъстваше нито един, който да не беше познавал Филип Кьониг и всички останали през целия си живот, че той изглеждаше като паднал от Марс. Всички глави като по команда се извъртяха, за да проследят втрещените погледи на свещеника и на Хелън. И всички си задаваха един и същи въпрос: кой, по дяволите, беше пък този?

Посред огромната въпросителна странникът се приближи с приятелска, просеща извинение, усмивка. Хелън не можеше да помръдне от мястото си. Изглежда, че той се обърна единствено към нея:

— Извинете, че нарушавам такова нещо, приятели — започна той с лек, приятен глас. — Но аз малко се полутах по пътищата, докато стигна от града до тук. Нали разбирате, отдавна не съм идвал по тези места.

Хелън почувства вледеняващия ужас, когато започна да се досеща кой стоеше пред нея. На задния ред Роуз си пое толкова дълбоко и шумно въздух, че прозвуча като стенание. До нея Чарлз се беше вторачил така, сякаш беше видял призрак.

Новодошлият се усмихна отново със своята обезоръжаваща усмивка.

— Трябваше да дойда — и млъкна. — Аз съм...

— Ние знаем кой си ти. — Хелън беше абсолютно спокойна, когато се изправи на крака и тръгна към него по пътеката. Тя беше бленувала този миг в продължение на толкова много години, но винаги

трябваше да се събужда със сълзи на очи, за да разбере, че това не е истина, че е само сън, че не е нищо друго, освен една жестока заблуда. Тя пристъпи към него и взе ръката му в своята. — Добре дошъл. — Трябваше да събере всичките останали й сили. — Добре дошъл у дома.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

„Добре дошъл у дома, Алекс.“

Гласът на пастора продължи своя монотонен речитатив:

— Защото мъжът е роден да страда, така както искрите — да летят нагоре. Той се ражда под слънцето като цвете и после увяхва: животът му преминава като сянка и от него нищо не остава.

С изпънати и раздалечени един от друг крака, с ръце кръстосани зад гърба, Джон се беше вторачил в бледия Исус върху резбованото дървено разпятие и се опитваше да потисне проклятието, което напираше в ума му.

Боже Господи!

Губиш баща — намираш брат, и всичко това — само за една седмица? Какво беше това — някаква тъпа космическа шега ли?

До него Хелън се опитваше да успокои хлипащата Роуз, а и себе си — в сърцето ѝ все още пулсираше трепетната радост и в същото време страхът: Алекс!

Издигнал се над общата суматоха, падрето продължаваше спокойно да води службата.

— В разцвета на живота си ние сме и в смъртта...

А посред смъртта — нов живот. Нова кьонигова кръв.

Джон почти се изсмя в неверието си. Кръвен брат, когато цял живот той е бил единственото дете. Това беше смешно, това не можеше да се случи!

— Дните на човека са като трева, той разцъфва като цвете в полето и когато вятърът мине над него, го отвява и на мястото, където е расъл, няма да остане и помен от него.

Падрето склони глава, завърши службата и се оттегли. Тържествено носачите излязоха напред и с цялата си почит вдигнаха ковчега, после го понесоха по пътеката и след една, две крачки го залюляха над зейналия в пода отвор и го спуснаха вътре. Действайки механично, семейството се събра наоколо, за да хвърли символичната шепа суха червена пръст.

— Земя — на земята, пепел — на пепел, прах — на прах: в името на нашия Господ Исус Христос... амин...

Най-накрая се беше свършило. Бавно опечалените, опитвайки се да запазят благоприлично за случая поведение, но не можейки да потиснат и възбудата си, се отправиха обратно към къщата. Там на Джон се падна нелеката участ да вземе решението и да каже онова, което все още неможещата да дойде на себе си Хелън очевидно не можеше да направи. Обръщайки се към насъбралото се в гостната жужащо множество, той прочисти гърлото си и започна.

— Приятели, сигурен съм, че вече всички сте разбрали, какво се случи. Предишният син на татко — объркан, той сам се поправи. — Исках да кажа, неговият син от предишната му съпруга — извинете, неговата първа съпруга — се появи изневиделица, за да бъде с нас на този ден. Сигурен съм, че всички вие ще разберете, че ние имаме много... трябва да уредим още много неща. Та значи, има достатъчно ядене и пиене, угощавайте се, но се надявам да ни извините, ако ние се оттеглим да почетем паметта на татко само в кръга на семейството. Благодаря на всички ви, за това че дойдохте. Благодаря.

— Добре се справи — ако ми дадеш право на мнение...

Близо до кухнята, в бърлогата на семейството, Джон осъзна, че новодошлият се приближава към него, подминавайки Хелън и Чарлз, разтворил обятия.

— Виж, знам, че не е лесно — начинът, по който се появих и всичко останало — каза неловко той, но в същото време и с неподражаем чар. — Но аз научих от вестниците за смъртта на татко и просто не можах да измисля друг начин, по който да го направя.

Някъде отзад Роуз нареждаше на умряло. Чарлз се изсмя твърде странно.

— Няма никакви правила за този род неща. Просто, когато дойдат, трябва да ги приемем.

Хелън пристъпи към него, очите ѝ бяха неестествени, направо огромни.

— Къде беше? Откъде идваш?

— Бях във Франция, когато вестта ме застигна — Париж. Винаги си купувам австралийски вестници, където и да съм. Но трябваше да

се върна до Лондон, за да хвана самолет — едва успях да се сдобия с последния билет и на практика трябваше да дам половин кралство, за да го получа. — Той се изсмя мрачно.

— Но преди това — настояваше Хелън. — Алекс, къде си бил преди това?

Доста време беше нужно, за да се разкаже цялата история. Кафето на Роуз помогна, както и по глътка от нещо по-силно за мъжете, докато икономката се въртеше около тях, гледайки вцепенено Алекс, като че ли той можеше да изчезне, ако тя престане да го наблюдава. Но за странника не беше никакъв проблем да завладее малката си аудитория. Смеейки се горчиво понякога, друг път обронил глава в ръцете си, той сглобяваше парче по парче историята на своето бягство и годините си на странстване.

— Изминах с коня си за едно денонощие толкова път, колкото някой едва ли може да си представи — разказваше той. — След това подарих коня на някакъв стар смотаняк, при условие че той го държи скрит поне няколко седмици и се прави на разсеян, ако някой почне да му задава въпроси. След това хванах пътя. — Очите му горяха. — Австралия е красива страна, в която е удоволствие човек да се изгуби. Не ми трябваше много време, за да го проумея.

— Да проумееш какво? — попита Джон удивен.

Алекс се изсмя и сви безгрижно рамене.

— Как да оцелееш.

Е, тоя наистина знаеше как да предизвика съчувствие, размишляваше студено Чарлз. И каквото и да бе пропуснал да научи през своите двадесет и пет години в бягство, то завидно беше усвоил уменията да влиза под кожата на жените. Алекс Кьониг; Покорителят на женски сърца и Сиракът Скитник. Само той ни липсваше, за да бъде картинката пълна!

Безкрайно изтормозен, Чарлз хвърли поглед към Хелън. Господи, тя го беше зяпнала в устата и се хващаше за всяка негова дума, като че ли той не беше отдавна изчезналия син на Филип, а и неин собствен! В известен смисъл това може би беше така. Но щеше да му се наложи да направи и много други неща, за да заслужи полагащото му се в семейството място! Не можеше просто ей така да изскочи от пустошта

като някаква пораснала версия на хлапето, което изчезна, без да има никакви претенции, освен към всеобщото състрадание — е, не, бъди честен! и с очите на Труди, с божествения цвят на косата и кожата ѝ, с нейната усмивка и тялото на младия Филип — и да каже: „Ку-ку, момчета, прибрах се!“.

Той се изкашля, за да прекъсне словоизлиянието и впери поглед в новонамерения си племенник.

— Как да оцелееш? Изглежда, че си постигнал много повече от това, ако съдя по чутото. Париж? Лондон? Какво значи това?

Алекс го погледна с открит, пряк поглед.

— Влязох в туристическия бизнес — каза просто той. — Изглеждаше съвсем естествено, след като исках да се придвижвам на собствен ход, както и направих. — Той сведе очи, далеч от твърдия, предизвикателен поглед на Чарлз. — И се оправям доста добре — каза скромно той. — Поне засега.

Хелън се огледа. Джон зяпаше прехласнато Алекс, заплепен от добрата кройка на костюма му, носеща отпечатъка на европейската мода, от модната линия на прическата му, от неопределимото усещане за нещо специално, за някаква класа, излъчваща се от целия външен вид на новодошлия. А го харесваше и като човек, как иначе, Алекс толкова се стараяше да бъде добър!

— Вижте, искам да знаете едно — неочаквано каза Алекс, — че не съм дошъл, за да внасям смут. Просто дойдох да отдам последна почит.

Той впери поглед в ръцете си и изглеждаше, че се бори с това, което трябваше да изрече.

— Винаги съм имал намерението да се върна и да уредя нещата с татко, повярвайте ми.

Той вдигна очи към Хелън.

— И с теб. Никога не съм помислял, че той, че ще се получи така. Мислех, че има достатъчно време. — Гласът му придрезня. — Не исках да се върна преди да съм направил първия си милион. Исках да го впечатля. Да го накарам да се гордее с мен.

Джон импулсивно се наклони напред, подавайки му ръка.

— И той щеше да се гордее, приятелю — каза бързо той. — Аз съм абсолютно убеден в това!

Двамата мъже разтърсиха ръце в приятелско ръкостискане.

— Слушай, приятелю — продължи Джон. — Аз не знам нищо за всичко онова, което се е случило в миналото ви, щото мен още не ме е имало на този свят. Но знам, че татко никога не се погоди с брат си и продължи да опропастява живота си чак до самия си край — прав ли съм, Чарлз?

В утвърдителното кимване на Чарлз имаше едновременно сардоничност и отчужденост, но Джон не ги забеляза.

— Ето защо ти казвам, че аз няма да се държа така с моя брат, сега, когато си имам вече такъв, макар и полубрат. Ще започнем на чисто и този път всичко ще е както трябва. Каквото и да ти трябва в Кьонигсхаус, трябва само да кажеш. Или пък си го вземи сам! — Той вдигна глава и огледа групата — едно неосъзнато ехо на Филип от най-силните му години. — И докато от мен зависи какво ще става тук, нещата ще стоят по този начин!

Общото мълчание беше знак на съгласие.

Само Чарлз отново вся разкол в настъпилата идилия, докато кимаше към Джон.

— Преди да променяш нещата към по-добро, не забравяй, че Кари е тук.

Те всички бяха забравили. Хелън стреснато го погледна.

— Кари?

— Управителят на банката. От града. Относно завещанието на Филип. Вероятно вече е готов да се види с нас.

— Той — в трапезария — намеси се Роуз. — Той там от един час, два, може и повече.

Избухналият общ смях разведри обстановката.

— Е, тогава по-добре и ние да идем там! — каза твърдо Хелън. — И ти трябва да дойдеш, Алекс. Нали си част от семейството!

Господи, колко мразеше това!

Беше станал управител на банка не за да върши мръсната работа на хората, а още по-малко — за да изпълнява ролята на главен перач, когато се стигне до изкарване кирливите ризи в семейството! Но нямаше какво да се прави, казваше на себе си Кари, докато за стотен път изтриваше челото си. Четиридесет години Филип Кьониг е бил един от най-добрите клиенти на банката, нещо повече — самото й

просъществуване в тази част на света се дължеше най-вече на парите на Кьониг. Така щеше да е и занапред. Какво значение имаше кой от семейството ще държи юздите, докато Кьонигсхаус продължаваше да съществува?

Сега пред него бяха събрани всички: вдовицата Хелън — елегантна както винаги, дори в траура си — не пропусна да отбележи с възхищение той; братът на Филип — Чарлз; младият Джон; счетоводителят с угрижен израз на лицето — Никълс или както там му беше името; онази негова дъщеря с аборигенска кръв в жилите, макар че с какво право присъстваше и тя тук, само един Господ можеше да знае; и оня мистериозен мъж — изпарилият се преди много години син. Кари дори не е бил още тук, когато се е разиграла тази отдавнашна трагедия. Но нямаше човек, който да е живял в областта, независимо за колко време, и да не знаеше историята за малкото заблудило се агънце на Кьонигови.

Или по-добре може би — черната овца, продължаваше да размишлява Кари, докато гледаше изпитателно тъмнокосия красавец с малко нахакан вид, мъж на... 38? 40? — разположил се начело на масата с цялата увереност на човек, който си е в къщата.

Кари се стресна от мислите си.

В къщата си? Е, като се имаше предвид...

— Господин Кари, мисля, че познавате всеки един от присъстващите тук — гласът на Хелън беше такъв, че галеше ухото, мислеше си Кари, можеш да седиш и да я слушаш цял ден. — Освен моя... освен моя заварен син, Александър Кьониг.

„Добре го прави, каза си Алекс, с това леко запъване от непривичността на изричаното и с тази неподправена доброжелателност, демонстрирана към Блудния син, считай я изцяло на своя страна. В края на краищата изглежда, че тя е една чудесна жена. А и не е за изхвърляне. Нямаше нужда да проверява как изглежда тялото на Хелън, да зяпа дългите ѝ, стройни крака, стегнатите гърди и заоблени бедра, той вече я бе огледал. Знаеш ли, че изобщо не е лоша, приятелю, каза си той. Е, да, на 40 и кусур години е, но никой не би я изхвърлил от леглото си. Каквото и да говориш, старецът винаги е имал добър вкус и никой не би оспорил това, че разбираше от жени. Няма да е зле да получи по-голямо състрадание от

нея. Имам толкова да наваксам, що се отнася до комфорта и уютата, тук в Кьонигсхаус. Това място и всички те са ми длъжници...“

Някакво движение през масата привлече вниманието му и той се усмихна в себе си. „Но, виж, другата, малката, по дяволите! Тя е от съвсем друго тесто...“

Той грижливо завоалира оглеждането на Гийна с една открита, приятелска, но не твърде фамилиарна усмивка. Миг по-късно смени маската на лицето си с благопристойно внимание. Кари беше започнал.

— Ако сме готови да...?

Хелън кимна.

— Мисля, че сме.

Кари си прочисти гърлото.

— Сигурни ли сте, че искате да прочетем завещанието днес? В края на краищата, след новия развой на събитията...

Хелън погледна нерешително към Чарлз. Той се присегна през масата и стисна ръката ѝ.

— Не искам да насилвам никой оттук присъстващите, но считам, че всички сме малко напрегнати в очакване на това. По мое мнение, най-добре е да свършим веднъж завинаги с него и да се върнем към нормалния си живот, колкото се може по-бързо. — Той се обърна към Джон. — Съгласен ли си?

На Джон не му беше необходимо да обмисля отговора си. Горкият стар Чарлз! Всеки мъж, който всеки момент можеше да бъде отрязан и да остане без един шилинг в джоба си, би искал да се мине през това *колкото се може по-бързо*. Нека да бъде така, щом това е неговото желание. Той кимна.

— Съгласен.

Кари взе документа, който лежеше на масата пред него и започна да чете.

— Това е последната воля и завещание на Филип Джон Кьониг...

— Извинете за прекъсването...

Беше Джон, който прокара ръка през лицето си и поклати глава.

— Денят беше отвратителен за всички. Не може ли да прескочите официалностите и да ни запознаете само с есенцията му?

Кари сви устни.

— Прието е завещанието да се чете от край до край, особено когато собствеността е толкова голяма, колкото на покойния ви баща.

А, както знаете, той е направил няколко завещания, според както се е променял живота и състоянието му. Самите ние съвсем наскоро се сдобихме с последния вариант на завещанието, изпратено ни в банката, макар и да ни беше известно, че той прави цялостно преразглеждане на състоянието на бизнеса, произтичащо от някои — ъ-ъ-ъ, твърде обезпокоителни бизнес показатели за „Кьониг: едър рогат добитък“ и „Кьониг Холдингс“ — той няколко пъти ми се обади, за да обсъдим лично тези проблеми. Но завещанието, което днес е пред нас, сигурно представя последните му разпореждания, защото той ми го изпрати по специален куриер едва миналата седмица. Но след като ме молите...

Той се понаместа в стола си и се вторачи в завещанието.

— Накратко, на брат му Чарлз е оставен контролът върху „Кьониг Холдингс“. На вдовицата му Хелън е оставен равен дял от всички ликвидни авоари под формата на пари и ценни книжа, както и на сина ѝ Джон, каквито и да са тези суми към момента на неговата смърт. На Хелън Кьониг и на Чарлз Кьониг той оставя също така доживотен доход от постъпленията и печалбите на „Кьониг: едър рогат добитък“ и „Кьониг Холдингс“.

Той си пое дълбоко дъх.

— На Бен Никълс, като отплата за дългогодишна вярна служба в предприятията на Кьониг, е оставен дял в размер на 10% от „Кьониг Холдингс“, плюс сумата от 500 000 долара.

Бен поклати глава и зарови глава в ръцете си.

— На своята икономка Роуз за нейното вярно служене на Филип Кьониг, сумата от 100 000 долара.

— И накрая...

Той можеше да каже също така: „И се-е-га, дами и господа, мигът, който всички очаквате с нетърпение!“ като конферансие на някакво шоу, помисли си смътно Джон. И всичко, което остава да направи е да отвори широко пелерината и да продължи по начина, известен предварително на всички нас. Но какво му е?

Джон затаи дъх, обзет от неочаквано безпокойство. Като го гледаше как се колебае и поти, човек би си помислил, че управителят на банката е дошъл тук, за да разпродава ипотеккиран имот! Кари изглеждаше като някой, който трябва да съобщи лоша новина, а не онази дума, която Джон бе очаквал да чуе през целия си живот.

— Хайде, човече, давай нататък! — изкомандва грубо той. — Ние всички знаем какви бяха намеренията на татко. Но имотът няма да е мой, докато ти не обявиш, че е! Затова — давай нататък!

— И накрая... — Кари преглътна и отново избърса чело, докато говореше, — „оставям изцяло и безрезервно имението Кьонигсхаус на моя син Джон, в негово пълно владение и притежание, тъй като вярвам, че той ще продължи да стопанисва тази земя в духа на установените вече традиции“.

„Кралят умря. Да живее кралят.“

В този момент Джон почувства как расте и изпълва пространството, което цял живот е било отредено за него. Той беше пълноправният собственик на Кьонигсхаус, знаеше си го. Щеше да му отдаде целия си живот, всичките си сили. Нямаше да се провали.

— Поздравления, приятелю! — До него Алекс разтърсваше ръката му, преливащ от благопожелания, с лице излъчващо задоволство. — Пожелавам ти успех, направо е фантастично...

Джон се усмихна широко.

— Благодаря!

Но Кари продължаваше да говори:

— Господа, господа, моля ви, завещанието още не е прочетено до края.

Слънчевото задоволството, изписало се по лицето на Хелън, беше затъмнено от надвисналите облаци на страха. Всички очи се обърнаха към Кари.

Целият плувнал в пот, управителят на банката се засили и сякаш с глава разби настъпилата тишина.

— Господин Кьониг поиска завещанието си последния път, за да го промени, внасяйки някои нови моменти, които преди не беше включвал в състава му — в случай на преждевременна смърт на госпожа Кьониг, на господин Чарлз Кьониг или ако смъртта на господин Джон Кьониг настъпи преди или след като се ожени и има деца, които на свой ред да го наследят. С други думи, съзнанието му е било завладяно от темата за смъртта и правата на онези, които надживеят останалите. И вероятно, това е обяснението.

Достигайки края на изречението, гласът на Кари бе преминал в неестествено писукане. Хелън погледна към Чарлз, но той така се бе втренчил в Кари, като че ли последният бе пазител на вселенската

тайна. Седящият от другата страна на масата Алекс изглежда беше доловил напрежението, защото гледаше управителя на банката с тревожно очакване.

В очите на Джон обаче се зараждаше ураган, който се сгъстяваше с всяка изминала секунда. „Той знае! — изпищя умът на Хелън. — Усетил е приближаването на нещо лошо, на нещо ужасно, по-ужасно от всичко случило се досега.“

Пелтеченето на Кари сега бе станало почти истерично.

— И успоредно с тези нови разпореждания, господин Кьониг включи и ново допълнение към завещанието си. То носи дата от миналата седмица и следователно представлява последното му намерение, отнасящо се до разпределението на собствеността. Това допълнение предвижда анулиране на всички предишни разпореждания в завещанието, в случай че неговият син Александър Джон Кьониг се окаже жив и бъде открит. При тези обстоятелства, споменатият Александър става единственият наследник на „Кьониг: едър рогат добитък“, на „Кьониг Холдингс“, на имението Кьонигсхаус и на всички възможни налични парични средства, ценни книжа, акции и капиталовложения.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— От това следва, че господин Александър Кьониг е собственикът на имението и стопанството Кьонигсхаус, на „Кьониг Холдингс“, изобщо на всички активи и пасиви по състоянието на покойния Филип Кьониг.

Гласът на управителя на банката заглъхна в застиналата, мъртва тишина. Като в калейдоскопа на някакъв кошмар пред Хелън преминаха преbledнялото, изопнато лице на Алекс, окаменелият в шока си Чарлз, потрепващите устни на Бен, огромните изплашени очи на Гийна и потящият се Кари, който избърсваше челото си.

Тя не смееше да помисли дори какво означаваше този удар за Джон, но се насили да вдигне очи, да извърне глава и да погледне открито сина си. Лицето му беше празно и същевременно оголено: лишено от каквото и да е било чувство, то бе и свършено беззащитно. Той се надигна.

— Е, това е то! — произнесе той, насилвайки се да се усмихне. Вдървено той тръгна към Алекс, който напрегнато наблюдаваше неговото приближаване, и му протегна ръката си. — Това е то — произнесе той отново, енергично разтърсвайки ръката на брат си. След това се обърна и като в сън напусна трапезарията.

Хелън се опита да каже нещо, но гласът ѝ ѝ изневери:

— Джон и аз... ние... ние ще се изнесем, колкото се може по-скоро. Докога... докога бихте искали да напуснем?

Гийна, тичайки като луда, обиколи всички стаи на приземния етаж, изскочи отпред и обиколи къщата, докато най-накрая намери Джон в двора на конюшните. Донатъкмявайки металната част на юздата в озъбената паст на Кайзер, той вече приключваше с оседлаването на огромния кон и беше тръгнал да го извежда, докато конят се дърпаше и риташе.

— Джон! — извика тя.

Той изглежда не я чу. Тя с всичка сила се затича към него, виждайки го, че се мята на седлото и обръщайки гръб на постройките, насочва коня към изгорената от слънцето пустош.

— Джон!

Той механично дръпна юздите, опитвайки се да закове на място превъзбудения жребец. Цялата ѝ любов и състрадание се надигнаха и задавиха гърлото ѝ.

— Джон, аз... аз не знам какво да кажа.

— Не е и нужно.

Тя стисна юмруци.

— Ужасно е.

— Ужасно е за мен, за мама, никак не е добре за Чарлз, но не и за новопоявилия се наследник.

Като че ли почувствал настроението на ездача си, Кайзер яростно се изпъна, подскочи и се обърна заплашително към дребната фигурка. Джон безразлично погледна надолу към нея.

— Трябва да вървя. Това приятелче не го свърта вече на едно място.

Тя вдигна очи към него и се опита да вложи в тях всичките си чувства.

— Толкова съжалявам.

— Да, добре... — Той гледаше невиждащо към хоризонта. — Благодаря.

Опитвайки се да потисне страха си, тя се приближи доколкото можа до огромното животно и хвана юздата с ръка.

— Виж, ако с нещо мога да ти помогна...

Той не отговори. Миризмата на дивия, потящ се кон я удари в носа и на нея ѝ се повдигна. Тя знаеше, че го губи.

— Къде отиваш?

Той се изсмя, обезкуражавайки я още повече.

— Все още тези животни не са събрани и откарани. А не мисля, че Алекс ще може да се справи с тази работа, нищо че животните сега са вече негови.

— Кога ще се върнеш?

— Не мога да кажа със сигурност.

— Когато се върнеш — тя си пое дълбоко въздух, — ще ми се обадиш ли?

— О, Гийна... — Очите му, огромни като луни върху тъмното му лице, като че ли я виждаха за първи път. — Какво можеш да направиш ти? И който и да е — какво може да направи?

— Той каза, че ще е щастлив да предостави работа на Джон, да го задържи при себе си, че ние двамата можем да останем тук докогато поискаме!

— О, Хелън! — Чарлз с мъка удържа порива си да отмахне тежко падащата сребристозлатна коса, закрила сега обляното в сълзи лице срещу него и отдръпна стола си назад, на безопасно разстояние.

— Как си представяш на практика Джон като управител в имението на Алекс, цял живот свирещ втора цигулка? На едно градско момче, на един абсолютен непознат? И то на земя, която той вярва, че е негова собствена?

Бунтувайки се, Хелън поклати глава.

— Алекс се старае да поправи нещата! Той беше шокиран не помалко от нас, когато Кари съобщи новината.

— Добре, той изглеждаше шокиран в първия момент, тук ще се съглася с теб. — С хладна ярост Чарлз гледаше през прозореца на трапезарията как Алекс, Бен и управителят на банката изкачваха стълбите пред сградата на офиса. — Обаче на оня педераст не му трябваше много време, за да се метне на седлото.

Хелън се наведе напред.

— Чарлз... — Тя усети, че гласът ѝ секва и започна отново. — Чарлз, Алекс няма никаква вина, че нещата получиха такъв обрат. Очевидно Филип се е чувствал толкова виновен, че е прогонил сина си, оженвайки се за мен, та се е почувствал задължен да направи този жест, макар и знаейки колко малки са шансовете отново да види Алекс.

Той я слушаше внимателно, тя беше убедена в това. Тя почувства как ръката му на масата между тях се напруга от ярост и в една дива секунда изпита почти непреодолим копнеж да я погали, да я целуне, да я притисне към гърдите си. Тя се опита да овладее гласа си.

— А каквото и друго да значи, това допълнение показва: надеждата, че Алекс е жив, никога не го е изоставила. Той просто не доживя да го види, това е всичко. — Сега тя плачеше, без да прави

повече опити да се спре. — Мисля, че в известен смисъл дори е справедливо. Но само да не трябваше Джон да плаща за това!

— Хелън... — Той рязко се наведе към нея. — Може по-нататък това да се окаже по-добро, отколкото изглежда сега.

Тя безнадеждно поклати глава, опитвайки се да изтрие сълзите си с опакото на ръката.

— Как може да е така? — Това дори не беше въпрос.

Той прокара ръка по очите си и се опита да повдигне духа ѝ.

— Може би, така: Алекс сам каза, че не е животновъд, ти го чу. „Аз съм градско чедо, какво ще правя с животновъдна ферма от 3000 акра?“ — това беше първоначалната му реакция. Аз не го знам и какъв бизнесмен е, но както знаеш, аз съм във връзка с разни купувачи от времето, когато се опитвах да убедя Филип да продаде Кьонигсхаус. — Той замълча и очите му обходиха лицето ѝ. — Следиш ли ми мисълта?

— Дотук — да. Продължавай.

— Добре. Ако аз мога да убедя Алекс да продава, повече от сигурен съм, че мога да му осигуря добра сделка, да получи добра цена. След това ние можем да вземем парите от продажбата на това място и да вдигнем „Кьониг Холдингс“ на крака и да развием пълната ѝ мощност, бих могъл да кажа на Алекс, че е длъжен да направи нещо за Джон, имайки предвид какво е загубило момчето. Най-малкото поне, мога да го накарам да инвестира в нова животновъдна ферма, която да е само на Джон — е, много по-малка от Кьонигсхаус, но вероятно по-рентабилна. И със сигурност би се превърнала в място, където Джон би могъл да започне отново като господар на себе си и изплащайки я с времето, да я направи своя собствена. Това е.

Чарлз се облегна назад и се поздрави. Не беше лошо като се има предвид, че анализът беше жива импровизация и светкавичен бизнес план. „И вероятно ще прозре, че аз правя всичко това заради нея?“

Но ако наистина беше очаквал Хелън да му е благодарна, то не би могъл да греши повече в преценките си.

— Кьонигсхаус да бъде продаден? — избухна неочаквано тя. — Толкова скоро след смъртта на баща му? — когато той дори не можа да понесе мисълта за това, докато Филип беше жив — и в сегашното състояние на ума му — докъде, по дяволите, мислиш, че ще доведе това Джон?

— Хелън, за бога! Джон вече е мъж, а не дете! Не можеш да го предпазваш през целия му живот, а и да искаш, не можеш да го предпазиш от това!

— Казвай тогава!

Тя цялата се тресеше от ярост. Джон беше предаден и лишен от наследство, а всичко, на което бе способен Чарлз — единственият мъж, който би трябвало да бъде на нейна страна — беше да каканиже за проклетия бизнес и продажбата на Кьонигсхаус!

— Продължавай! Говори! Това не е ли пак речта, която започва с: „Това място ни обезкървява, животновъдната ферма гълта пари, ние потъваме, нямаме друг изход, освен да продаваме“? Ако това е най-доброто, което имаш да ми кажеш, то по-добре е Джон да остане с Алекс. Брат му поне се тревожи какво ще стане с него, той иска да се грижи за него, иска да направи нещо свястно!

— Не, имам да ти кажа още нещо, ако само можеш да се успокоиш и да ме изслушаш. — Той също беше побледнял от гняв и те се обърнаха един към друг с открита агресия, като врагове. — То е от една притча от Библията, много уроци могат да се извлекат от Великата книга и за съвременния живот. Задай си въпроса, Хелън, какво знаеш за завръщането на Блудния син? Какво точно и със сигурност знаят в семейството за запиялото се момче, когато то отново се появява след всичките онези години?

Нейните очи се разшириха в ням въпрос преди още да е проговорила.

— Какво имаш предвид?

Той се изсмя.

— О, аз не поставям под съмнение факта, че това е същото момче, самият Блуден син на Кьонигсхаус. На практика аз съм израснал с Алекс, нали помниш? Появявайки се на сцената доста по-късно от Филип, аз бях по-скоро баткото на хлапето, отколкото неговия чичо. Все още си спомням Алекс, като че ли е било вчера. — От премрежените му очи тя заключи, че Чарлз беше насочил вътрешния си взор право в миналото си, което той изглежда не си спомняше с добри чувства. — Помня го какъв беше тогава, а забелязвам някои неща от сегашното му поведение и приказки... Той никак не се е променил.

За какво намекуваше той?

— Какви неща? — предизвикателно го попита тя.

— Разни неща. — Той стана, с едно навеждане я изправи на крака и я задърпа към прозореца. — Например това. Той винаги е обичал раздувките и големите приказки.

— Какво? — Пред къщата имаше няколко коли, разпръснати по протежение на алеята и около кръга за паркиране, който образуваше центъра на архитектурния ансамбъл: четириместната кола на стопанството, джипът и пикапът на Джон, бричката на банковия управител и още няколко превозни средства, които трябваше да са на закъснелите посетители и гости на помена след погребението. — Какво трябва да гледам?

— Онова — посочи с пръст Чарлз.

Тя се загледа в сиво-кафявото на цвят, най-обикновено на вид купе с две врати, което той ѝ показваше с цялото си презрение.

— И какво за него?

— Това е колата, с която пристигна Алекс.

Тя се обърна, за да погледне лицето му.

— Е и?

— И това колата на един голям бизнесмен ли е — на път да направи първия си милион, не бяха ли такива приказките му?

— Това е кола, Чарлз! — избухна тя. — Колко мерцедеса или поршета мислиш, че дават под наем наоколо?

— Не е в това въпросът. — Усмивката му беше студена. — Време е за урок по вероучение. Можеш ли да ми кажеш каква е била причината Блудният син да се завърне вкъщи?

— Каква? — Искаше ѝ се да го цапардоса. — Да види баща си! Защото е знаел, че баща му би искал да го види, преди да настъпи смъртта му! Да види семейството си, майка си...

— Ъ-ъ. — Той завъртя влудяващо глава от една на друга страна. — Един такъв егоистичен кучи син не би си навлякъл всичките тези неприятности само за да зарадва баща си, още по-малко — своята скърбяща мащеха! Върнал се е вкъщи, защото парите са свършили. И защото е знаел, че ще бъде топло посрещнат.

Сега тя го слушаше напрегнато. Той безжалостно я водеше към определени умозаклучения.

— Недей забравя какво е казал Конфуций или някоя друга учена тиква: домът е онова място, където, ако ти се наложи да се завърнеш,

са длъжни да те приемат.

Той млъкна, за да ѝ даде възможност да се изкаже, но тя не можа да измисли по какъв начин да прекъсне и обори безмилостния поток на мисълта му.

— О, признавам, че младият Алекс направо беше ощастливен при завръщането си вкъщи — продължи той с глас, изпълнен със сарказъм. — Може би той се е прибрал с надеждата да топне пръст в кацата с мед и едва ли е сънувал, че ще му се отдаде да падне целия в нея! Но слушай, Хелън. — Той я хвана за раменете и я обърна към прозореца, за да погледне в очите ѝ. — Нека сега те попитам нещо. Да предположим, че Филип не беше променил завещанието си и Джон беше получил всичко: парите, Кьонигсхаус и всичко останало. Ако Алекс се беше появил сега, на погребението на Филип и сърцераздирателно признаеше, че големият му бизнес не върви добре и че на практика здраво е закъсал, нямаше ли вие с Джон да го съжалите? И не бихте ли се почувствали отговорни да се погрижите за горкото изгубено момченце и то възможно най-добре?

Хелън го гледаше предизвикателно.

— Да! — изкрещя тя. — Да, щяхме да го съжалим! И щяхме да се погрижим за него! При това с цялата си щедрост!

Вътре в офиса бе надвиснала потискаща тишина. Бен, с посивяло лице и яко обезпокоен, както винаги се засили да я запълни с измъченото си обобщение.

— Е, това е то, това е историята на Кьонигсхаус. Главната брънка, „Кьониг Холдингс“, се нуждае остро от капитали, а стопанството гълта всеки свободен цент. Дори в най-добрите времена през последните години то даваше по един процент печалба над капитала. Напоследък то е като бездънна каца.

Алекс вдигна замислено поглед.

— Тежки заеми?

Бен кимна.

— Лихвите се трупат с всеки изминат ден.

Алекс си пое дълбоко дъх.

— И бомбата с часовников механизъм продължава да цъка?

— Все по-високо и по-високо.

Кари кимна важно.

— Мога да потвърдя това, господин Кьониг. Банката тук неизбежно е страна в движението на капитала и моят управител, отговарящ за областта, преследваше от години господин Кьониг — той бързо се поправи, — господин Филип Кьониг — да покрие сумите или да продава.

— Да продава?

От него може би ще излезе добър господар, помисли си с неохота Бен. Видът му беше такъв, като че ли той наистина те слуша, дарявайки те с цялото си внимание, с очи, вперени в теб и задавайки въпроси от този род. Всред всички сполетели ги напоследък нещастия, тази мисъл го изненада, с неочаквания си лъч на надежда.

— Да, да продава! — високо каза той, окуражен от появилия се шанс най-накрая нещата да получат някакво разрешение. Може би най-накрая той щеше да се почувства свободен и всички те щяха да се освободят...

— Окей. — Алекс се размърда, намествайки се по-удобно върху плота на бюрото на Филип, където се беше покачил при влизането си, и благосклонно му кимна да продължи нататък.

— Чарлз търсеше евентуален купувач, още преди да пристигнем тук от Сидни — продължаваше Бен. — Офертата предизвика широк интерес, но най-надеждни се оказаха от един японски консорциум...

Очите на Алекс заблестяха.

— И те са готови да дадат парите?

Бен сковано се засмя.

— Тя ги има.

— Тя? — Бизнес дамите бяха рядкост в света на Кари. — За кого говориш?

— За госпожа Мацуда.

Не бяха го чули кога е влязъл. Чарлз стоеше в отворената врата, папката с приготвените за Филип предложения се развяваше в ръката му, а той измерваше малката групичка мъже с непроницаем поглед на лицето си.

Алекс се усмихна широко и разтвори ръце.

— Точно навреме, Чарлз, влизай! Коя е тази дама, с която си се свързал?

Чарлз прекоси стаята и се настани на бюрото, точно срещу Алекс. Това му отне доста време преди да отговори.

— Президент на консорциум, основан от покойния ѝ съпруг. Седалището му е в Токио, но със световно значение и печалби от верига ресторанти тип „fast food“^[1], на практика — снекбарове. Особено големи в Америка.

Алекс все още беше запазил маската на любопитно очакване.

— И защо иска да зарови няколко от милионите си тук, в Кьонигсхаус?

Бен направи гримаса.

— Хамбургери.

— Какво?

Чарлз изгледа сардонично удивения, все още неразбиращ Алекс. Нарича се бизнесмен и не може да включи за нещо толкова просто като това?

— Шанс за онова, което ние по тези места наричаме „вертикална интеграция“. Означава, че тя ще контролира цялата производствена верига: от полето до хамбургера.

— Отрязва посредниците. — Кари нямаше да се остави да го изключат от големите бизнес разговори. Той нещо кимна. — И прибира цялата печалба — обира я до кокал.

— А предполагам, че развъжда и самите млади бичета! — заразително се разсмя Алекс. — Какво, между впрочем, прави тази дама с кокалите?

Трябва да му се признае, той имаше истинско живо чувство за хумор, с възхищение мислеше Кари. Нямаше съмнение, че в него имаше повече обаяние, отколкото у Джон. А и за стопанството — или за компанията, зависеше какво щеше да си избере той — щеше да е по-добре да имат за господар мъж на неговата възраст, отколкото едно двайсетинагодишно голобrado момче като Джон. Но хрумвало ли му е на някого, че ще стане така? Може би старият дявол Филип в края на краищата е имал право!

Изведнъж Кари почувства, че тъмните очи на новия собственик замислено са вперени в него.

— Мога ли да поискам съвета ви, господин Кари? — каза любезно Алекс.

— Но да, разбира се!

— В какво се състои юридическата ми отговорност като собственик на имението Кьонигсхаус? — За момент устните му се разтеглиха в бегла усмивка. — Не бих искал да прибързвам, а се надявам, че не съм ви обидил с нещо, момчета, изсмивайки се по този начин точно сега. Не съм забравил, че ние току-що заровихме в земята татко. Но нещо ми подсказва, че бая напрежение ще падне, докато всичко се изчисти и нещата се оправят. Ето защо аз просто исках да разберем какви са позициите на всички и да ви уверя, че няма да се бъркам във вашата работа, доколкото тя си е ваше задължение.

Дори Кари забеляза, че атмосферата се разведри и че двамата мъже до него се бяха втренчили в Алекс с явен интерес. Той усети, че сега е времето да бъде забелязан.

— Вие трябва да действате винаги и с цялата си загриженост в интерес на имението — започна помпозно той. — Но ситуацията, за съжаление, е такава, каквата я е обрисувал покойният Филип Кьониг в завещанието си.

Алекс се наведе напред, напрягайки цялото си внимание.

— Нима е такава?

— Да, такава е — каза твърдо Кари. — И след като завещанието бъде потвърдено, което аз предполагам, че ще стане, моите задължения като негов изпълнител приключват. В оня момент вие ще станете пълноправният собственик на всичко, което Филип Кьониг бе наричал свое. И когато аз се махна от пътя ви — не на място се засмя той, — вие ставате Кралят на Кралството.

— И това значи...?

Беше се захилил като някакво диво куче динго, ожесточено си мислеше Чарлз. Очите на педераста искряха! Е, така е и редно! Изведнъж той загуби търпение да играе играта докрай.

— И това означава — каза той с презрително-подигравателно натъртване, изляло се във формата на речитатив, като че ли говореше на полуидиот, — че-ти-можеш-да правиш-каквото-и-проклето-нещо-да-ти-се-прииска!

---

[1] „Бързо хранене“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ФИЛИП ЙОХАН КЪОНИГ, ПЪРВЕНЕЦ, РОК —
ХАМПТЪНСКИ КОЛЕЖ, 1948–49 Г.

Седнал зад бюрото си, на една крачка от бюрото на Филип, Бен невидящо повдигна очи от трепкащия екран и откри, че ги е вперил с истинска омраза в училищната фотография на Филип. Какъв глупак е бил да смята, че с Алекс начело нещата ще потръгнат!

Трябваше да се досети, че Чарлз няма да се примири и да клекне като мъркаща котка. Влачил се толкова години под остена на стареца, той нямаше доброволно да надене сега глава в новия хомот. Може би се беше примирил с идеята, че трябва да отстъпи мястото на Джон. Но за човека, дошъл отникъде и представляващ една неизвестна величина, с кризата в бизнеса и всичко, за което се беше блъскал цял живот, висящо на косъм? В никакъв случай.

Не и след всичко, през което бяха минали, за да стигнат дотук...

А и Алекс беше от тия, които ще се бият, ако им се наложи, в това нямаше никакво съмнение. Винаги засмян или не, той беше всичко друго, но не и бутниколиба. О, той се беше държал чудесно, когато Чарлз не издържа и го предизвика, той просто се оттегли, за да запази мира и спокойствието. Но това не можеше да продължава вечно.

Простенвайки, той зарови глава в ръцете си и се остави на объркването и отчаянието.

Проклетият Филип!

Да ги води за носа през цялото време с приказките си „сина и наследника“, обещавайки на всички, че когато мигът настъпи, Джон ще е този, който ще наследи Кьонигсхаус, а ето какво излезе сега!

Добре де, наистина това може да е било пристъп на проклетата му гузна съвест, и да е справедливо, защото вината му не се заключаваше само в женитбата му с Хелън! — разсъждаваше свирепо Бен. — Двадесет и пет години са страшно много време. Той все още си спомняше стотици случки, много преди Хелън да се появи на сцената, в които Филип третираше Алекс като някакво хлапе, а не като свой

син, като някакъв гаден, мишкуващ негодник, който той бе заловил в собствеността си и на когото трябваше да се даде един добър урок. Да, Алекс не беше избягал единствено, защото татенцето беше решило да се ожени повторно в един неприлично кратък срок след смъртта на съпругата си!

Но дори Филип да беше включил Алекс в завещанието си, опитвайки се да успокои съвестта си, на него трябваше да му е минавала мисълта, че съществува някакъв шанс момчето да се появи отнякъде. В края на краищата никакво тяло не беше намерено. И как е могъл старият копелдак да преобърне всичко, включено в завещанието му, без да се поколебае дори за секунда, без да помисли какво ще причини на Джон, детето, което той бе отгледал и възпитал като скотовъдец, детето, което той никога не допусна дори да припари до старото му реномирано училище? Господи, той наистина заслужаваше да умре.

Джон — мислите на Бен приеха още по-болезнен поврат.

Какъв ли зъл демон го беше накарал, макар и за секунда, да се поблазни от мисълта, че тук се разкрива едно прекрасно бъдеще за Гийна? Със самотната си, безрезервна бащинска обич Бен инстинктивно беше забелязал, че Гийна се интересува от Джон. И въпреки че като при всеки баща, нещо в него умря, с осъзнаването, че трябва да отстъпи мястото в сърцето ѝ на друг мъж, той чувстваше, че Джон е единственият, който заслужава да се доближи, макар и на миля, до безстрашното, красиво девойче жена, каквото беше неговата дъщеря.

И той си бе позволил да мисли, че това някога може да се случи? Нещо повече, че това неминуемо ще се случи? Като че ли някога е било възможно!

Проклетите Кьониг!

Всички те са били дяволски еднакви, защо пък Джон да е нещо по-различно? Всичко, което изобщо някога ги е интересувало, е било тяхното его и Кьонигсхаус, и всичко, с което те някога са имали нещо общо, е отивало по дяволите! Трябваше да се спасява, далеч от това стопанство, още в момента, в който е проходил, и да обърне гръб на проклетата им глутница! Трябваше да го направи, вместо това — остана да им държи ръцете и да им бърше задниците, позволявайки им да се подиграват с най-доброто, което някога е имал, и в един момент

да разбере, че е осъден да продължава да върши това до деня на смъртта си!

Господи, безнадеждно беше, дори сега, когато дъртият дявол се беше пръждосал. Каквото и да опиташе, вече нямаше изход, нямаше връщане назад. Чарлз, Алекс и Джон щяха да го разнищят, конче по конче, и добрият стар Бен щеше да лъсне като въшка на челото, и ако се опиташе да се измъкне, каквото и да се опиташе да направи, пак контраата щеше да остане у него.

Някакъв лек шум навън пред офиса го накара рязко да се обърне. С обръщането си той видя как Гийна взема стълбите на един дъх със своята типична птицеподобна грациозност. Той натисна копчето и мъртвият екран отново се оживи, докато той се правеше, че е потънал в преминаващите пред очите му таблици с цифри. Още една крачка и тя вече беше на вратата.

— Татко?

Ръцете ѝ бяха обвили врата му и той си помисли, че е почувствал някаква влага върху долепената до лицето му буза.

— Да, миличко? — изрече дрезгаво той. — Видя ли се с Джон?

Тя рязко се отдръпна.

— Да — каза безизразно тя, докато се приплъзваше, за да седне отстрани на бюрото му. — Той отиде при своите животни. Да ближе раните си.

За своя най-голяма изненада Бен откри, че тръгва да защитава човека, който бе проклинал само допреди секунди.

— Е, като си помислиш какво му стори старият копелдак Филип...

— О, знам, знам. — Той вдигна очи, потресен от тона ѝ. Меките ѝ, нежни очи на аборигенско момиче бяха плувнали в сълзи. — И какво ще правим сега, татенце?

Той безрадостно се изсмя.

— Нищо друго не ни остава, освен да светим маслото на Алекс. Но дори и при такъв късмет, нищо чудно да се окаже, че той има жена и най-малко петнадесет отрочета в Сидни.

Той погледна към малката фигурка, чийто силует се открояваше от падащата иззад гърба ѝ светлина.

— Най-доброто, което можем да направим, е да се изнасяме към Сидни колкото се може по-бързо. И без друго бяхме планирали да

останем тук само за уикенда и отдавна просрочихме това време. Не ми остава кой знае колко още да свърша, горе-долу в документите е сложен някакъв ред. Е... — той неловко се размърда. — Има да доуточнявам едно-две неща. А и Алекс ме помоли да го въведа в компютърната система, да го науча как да влиза и да излиза от съответните програми, така че да знае къде може да намери едно — друго. Но веднага щом приключа, мятане се на хеликоптера и да ни няма. Освен ако не искаш да помоля Алекс да ти отпусне по-ранен полет?

— Не, татко.

— Разбрахме се тогава. — Той зарея поглед в пространството. — Кой ден сме днес, сряда ли? Ще ми е нужен още един цял ден, за да приключа с всичко. И с малко късмет петък вечерта ще можем да си спретнем една хубава вечеря у дома. Това урежда ли те?

— Не, татко. — Тя леко се смъкна от плота на бюрото и се отдалечи към прозореца, гледайки навън. — Още първия път ти казах „не“ и точно това имах предвид. — Тя се обърна, за да го погледне в лицето: в очите ѝ имаше решителност, в брадичката — твърдост. — Няма да си тръгна оттук, докато не сме се изяснили с Джон, докато не се видим и не поговорим с него нормално, не и докато той е в шок.

Искаше му се да изкрещи: „Какво има да изяснявате с Джон?“. Той инстинктивно знаеше, че Джон никога не би предложил на Гийна да се омъжи за него, не и сега, когато беше унижен, лишен от наследство, по-низш от който и да е наеман работник в тази земя, която някога е мислил и наричал своя. И Бен ужасно се страхуваше, че сега Джон не би имал вече и причина да се съпротивлява и да не се възползва от утешението, предлагано му от едно изпълнено със състрадание младо момиче...

Той все още помнеше оня съвет, даден му някога, когато самият беше влюбен в нейната майка. „А стига бе, приятелю, ако си падаш по тях, чукай ги, но не се жени за тях, какъв си ти, да не би да си някоя отрепка, някой пройдоха и комарджия?“ Някой вероятно вече бе казал това и на Джон. И ако той беше като повечето мъже, не би му било нужно да му го припомнят...

Той се опита да прикрие гнева си с пристъп на пресилена кашлица. Но Гийна не гледаше към него.

— Не е само заради Джон — каза бавно тя. — Знаеш, че слизам в селището, започвам да опознавам народа на мама. Това е едно невероятно място.

— Те са невероятни хора. — Дрънканиците на Филип от същата онази сутрин, когато за първи път ѝ бе предложено да посети аборигенското село, изплуваха в съзнанието му. — Танцувате ли?

Тя кимна.

— Още от първия ден. Няколко от тях ме попитаха с какво се занимавам и така аз започнах да им показвам. След това и те започнаха да ми показват някои от своите танци. От това се започна. Аз наистина се уча от тях.

— Бих казал, че не по-малко и те от теб.

— Така е. — Тя направи гримаса. — За първи път ми се случва да играя тази роля, аз да съм тази, която показва. И май че ми харесва. А работата с тях ми дава възможност да се занимавам с нещо, докато Джон се завърне и аз мога да говоря с него.

— Гийна, скъпа...

Тя разтърси глава, отхвърляйки прокрадналия се в гласа му зов.

— Решила съм и ще го направя, татко. Не ми пука колко дълго ще трябва да чакам. Знам, че тази нощ ще са навън, че все още не са придвижили добитъка нататък от водоема. Те все още са там, където са били застигнати от смъртта на Филип и всички е трябвало да се върнат обратно в къщата. Не знам и колко дълго ще трае извозването на добитъка, може би с дни. Но няма да се върна обратно в Сидни, преди да съм говорила нормално с него поне веднъж.

Бен се почувства безпомощен, като че ли нещата се развиваха по някакъв предопределен сценарий и изплъзвайки се от контрола му, поемаха по тъмни и опасни пътеки. От страх би се разридал.

— Аз само не бих искал да те наранят. — Господи, да можеше да направи нещо по-добро от това! С големи усилия той се опита да се стегне. — Предполагам, че му го дължиш.

— Не, татко. — Неочаквано на лицето ѝ изгря усмивка — първата за деня. — Аз го дължа на себе си.

Дотук, добре!

Влизайки обратно в хладината на дома след палецото слънце навън, Алекс се насили да сдържи задоволството си. Господи, той наистина беше влязъл във вихъра на танца! След съвещанието в офиса той най-напред бе изпратил оня папуняк — управителя на банката, Кари или каквото и да му беше името, ухажвайки го до помпозната му кола и изпадайки във възторг от идеята на смачкания тиквеник скоро да се видят и обядват заедно някъде в града.

Всичко се нареждаше чудесно!

След това се беше върнал при опърничавия Чарлз и с един удар го беше нокаутирал, съгласявайки се с него, че оная японска дама, госпожа Мацуда трябва моментално да се доведе тук с хеликоптера, за да поговорят за продажбата. Накрая повдигна малко духа на патетичния стар вечно плачещ Бен, правейки му вятър с приказки от рода за добра работа и вярна служба и го остави да продължи да се бъхти с черната работа. Така че сега можеше да си забърка едно питие, да се огледа наоколо и просто да се отпусне, чувствайки се господар на всичко, докдето му поглед стига!

Да си забърка едно питие? Докато се придвижваше през широкия, сенчест хол към кухнята отвъд, Алекс се разсмя на глас. „Човек трудно се прощава със старите навици, момче“, смъмри се той. „Спомни си, че вече не си никой! И тъй като си самият Кьониг, а не един от всичките Кьониговци, като собственик и господар, ти няма нужда да държиш цялата тази пасмина и да се обслужваш сам!“

— Роуз — извика той, бутайки вратата, — какво ще кажеш...?

Но жената, която безстрастно бършеше работния плот с неуверен размах на парцала в ръката си, не беше Роуз. Алекс ококори очи, когато забеляза стройните бедра и нежните прасци на фигурата пред себе си — гледана в гръб тя можеше да бъде взета за момче или просто за хлапе. Но когато се обърна — м-м-м — от фасадата, която видя, нямаше съмнение, че точно това беше нещото, което беше търсил. Започна да го изпълва познатата възбуда и той се усмихна, предчувствайки останалото.

— Ти си Ели, нали? — каза без никакво смущение той, пристъпвайки към нея.

Хихикането, с което му отговори, започна като писукане и се разля по скалата надолу до ниско, изпълнено със задоволство гукане. Тя го гледаше съсредоточено с предизвикателен, разбиращ поглед.

— Господин Алекс, на какъв се правите? Да не искате да кажете, че сте ме забравили?

Полношването на едрите, напращели гърди, а и нацупването бяха преднамерено провокативни, всеки мъж на негово място би го разбрал. Но дори да беше очеводно, все пак беше и много възбуждащо, и той усещаше как старата черна магия започва отново да му действа.

— Да те забравя? — той пусна една усмивка. — Невъзможно! Но ти не си онази Ели, която си спомням, ти си много по-млада.

Удивително какъв ефект имаше това изречение. „Погледни я сега — помисли си развеселен той — как сияе от удоволствие. Още няколко изречения от този род и тя ще ми падне в ръчичките.“

— Ма аз бях едно малко, малкичко момиченце, кога вие заминахте, господин Алекс — хихикаше тя, — ама оттогаз съм си все тук, не съм ви забрайла, господин Алекс!

— Е, пък ето къде си стигнала. — Той се преструваше, че връща спомените си назад, докато очите му обхождаха тялото ѝ. Тя горещо бе забила поглед в него. — И не си ме забрайла!

Той се нацупи в подигравателно учудване.

— Да, сега си спомням, имаше едно такова ужасно малко, хилаво хлапенце с увиснал корем, грозно като смъртта, което се навърташе около кухнята. Но това сигурно не си била ти, нали, Ели? Нима си се превърнала в такава красавица? — Той се засмя отново с нисък, гърлен смях. — Много си се променила оттогава, Ели. Тогава не изглеждаше като сега.

Ели не се смееше вече.

— И не бих могла, нали? — прошепна тя. — Времената се менят, господин Алекс. Жена съм вече.

Въздухът, изпълващ кухнята в късния следобед, не помръдваше. Напрежението в пространството между тях двамата нарастваше, докато накрая започна да жужи, да трепти като струна на пиано, опъната от нейното стегнато, очакващо тяло до неговата усмихната, надяваща се мъжка фигура.

Алекс стоеше притихнал, тялото му не помръдваше. Като всеки роден Казанова на него не му се налагаше да върши цялата работа. От шестнадесетгодишната си възраст, когато за първи път беше осъзнал собствената си привлекателност, той не преставаше да се опива от чувството си за превъзходство, което знанието, че е желан от жените,

му даваше. Другите мъже ронеха сълзи над чашите си с бира и се впускаха в безкрайни разговори колко трудно е „да задушиш маце“. Това винаги го беше размивало. Ако знаеш как да подходиш, на теб няма да ти се налага да „задушаваш“, дори не трябва да си мърдаш и пръста.

Е, можеше и да не е зле да размърда пръстите си. Поне този път. Той почти усети как под прозирната материя на евтината ѝ блузка зърната на гърдите ѝ набъбват, плачейки за вниманието на развеселения му поглед. Проследявайки погледа му, тя сведе очи, но не се отдръпна.

— Е, Ели? — каза предизвикателно той, приближавайки се с още една крачка. Тя отстъпи, но в следващия момент се оказа подпряна от плота, който до преди малко беше чистила. Тогава тя скокна върху него, уж дърпайки се и показвайки нежелание, но ефекта от всичко това беше, че тя почти тикна циците си под носа му. Той се приближи още по-плътно до нея.

Докато той настъпваше, тя отметна глава и издаде протяжно съблазнително стенание, пропито от полуудоволствие и полустраха.

— На мъж ми туй няма да му хареса.

Той ѝ се усмихна.

— Аз няма да го правя с мъжа ти. Достатъчно си голяма, за да се възползваш от удоволствието без някой да ти дава разрешение. Имам чувството, че знам какво точно ще ти допадне. — Като че ли всички жени не харесваха едно и също нещо, когато се стигнеше дотам, усмихна се той в себе си.

Тя се нацупи.

— Ти не разбираш! Той е опасен, много е ревнив!

Той постави пръста си отстрани на скулата ѝ, там, където започваше челюстта ѝ, и започна да прокаква пътечка по края ѝ, минавайки през падинката на брадичката, надолу по врата ѝ към долината между великолепните ѝ гърди.

— Добре тогава — каза той. — Хайде да му създадем повод, за да ревнува, а?

Много бавно той протегна ръце и започна да разкопчава горното копче на блузката ѝ. В секундата, в която ръцете му докоснаха тялото ѝ, тя отговори със силата на пожар в пустошта, издигайки се моментално на онова ниво, за достигането на което на някои жени са

им необходими часове. Той усещаше как върховете на еректиралите й вече гърди се втвърдяват под неговите ласки.

Едно копче... още едно...

Дишайки тежко, тя отваряше и притваряше очи. Една малка, жадна, кафяво-черна ръка се протегна към колана му и той лекичко извъртя долната част на тялото си, за да избегне попълзновението. „Не мога да я обладая тук“, разсъждаваше с една частица от мозъка си, която винаги, ама винаги оставаше студено пресметлива, дори посред жаравата на най-страшния оргазъм.

Тогава къде?

Това щеше да бъде идеалният финал за този невероятен ден, размишляваше той със сурова радост, ако завърналият се вкъщи Блуден син, погребал баща си, наследил кралството, прибрал плячката, отпразнувайки своя триумф завърши всичко, задоволявайки плътта си с една от робините чрез упражняване на „правото на господаря“. Фантастично! И нямаше да е нищо повече от това, което му се полага — след всичко, през което беше преминал, след като беше стигнал толкова далеч...

Тогава къде?

— О-о-ох, хайде, о-о-ох...

Господи, по-добре да предприеме нещо, след като тя вече стенеше тук, в преддверието, избелила очи и пуфтяща като врящо гърне.

— Ей, дечко — започна той, — Ели...

Вратата се отвори и Роуз влезе откъм трапезарията, стиснала в юмрука си няколко сребърни прибора и размахвайки ги обвинително.

— Мислиш приборите достатъчно чисти? — подхвана агресивно тя. Но тогава забеляза картинката пред себе си и моментално застина на място, като животно, което наблюдава и иска да предусети накъде ще мръдне господаря му.

Алекс се извърна настрани. Той не хвърли поглед назад към Ели, която изчервена и с глупашко изражение на лицето се мъчеше да закопчее блузката си. Нито пък погледна Роуз.

— Сега се качвам в някогашната ми стая в Кулата — каза предпазливо той. — Предполагам, че отново ще се нанесе там. Вие двете по-добре елате и се погрижете за нея, имайте готовност да я

сложите в ред, когато реша какви точно размествания да бъдат направени.

Излизайки, той се спря на вратата.

— О, и когато това бъде направено — една от вас може да ми донесе питие. — Той замълча. — Ели, по-добре ела ти. — Той дари на Ели една просташка усмивка. — Донеси уиски и на двама ни, и нека бъде двойно, а?

Някога беше мислил тази забравена от бога страна за красива? Но преди това, дали изобщо някога беше мислил истински?

Под избледняващото, блудкаво небе, от което бяха изцедени всички цветове, също като неговите разбити мечти, Джон обхождаше с поглед земята около водоема и страстно желаше да се намира във всяко друго кътче на земното кълбо, но не и тук. Около металносивия екран на водите бяха скупчени и си шушукаха същите каучукови дървета, зад тях се издигаше същата предвечна пясъчна скала, почитана в продължение на милиони години от мистичната аборигенска общност, над главата му закъсняла речна рибарка се беше устремила към дома си, преминавайки като мътнобяла светкавица, изплакваща своята пронизителна вечна жалба на един тон, докато се спасяваше, бягайки по пътеката на нощта към първата ниска, замечтана звезда. Всичко беше такова, каквото винаги е било. Но той се бе променил неузнаваемо и беше далеч от тези неща.

Как беше могъл баща му да го лиши по такъв гаден начин от наследство?

А и не само него, майка му също, къде щеше да живее тя, какво, по дяволите, щеше да прави тя? Всемогъщи боже, та тя не можеше да се оправя сама, тя в живота си не бе подписала и един чек!

Как сърцето му позволи да направи това?

И все пак какво друго би могъл да направи?

Алекс съществуваше. Рано или късно той щеше да се върне в родното си пепелище. И може би по-добре беше, че се случи сега, отколкото след години, когато той щеше да се е залъгвал достатъчно дълго, че той, Джон Кьониг, е господарят на Кьонигсхаус.

Нямаше смисъл дори да се размишлява върху това.

Просто трябваше да се справи с това откарване на добитъка както беше го правил винаги, да ги заведе и да ги натовари на влака и тогава вече щеше да бъде свободен да решава какво ще прави с остатъка от живота си.

Освен за едно-едничко нещо.

Едно-едничко нещо, за което той дори не трябва да мисли повече, онова решение, което вече беше взето вместо и въпреки него.

Лицето му се опъна като маска. В падащия здрач Джон слезе от коня и застина за момент, обгръщайки в ръце огромната кокалеста глава на жребеца и подръпвайки грубите му, космати уши. „Освен за Гийна.“

Гийна.

Мисълта, самата дума дори, беше остра, пронизваща болка, ясно отчетлива на фона на цялото му нещастие. Когато беше мечтал да я направи своя съпруга, в мечтите си той се виждаше като бъдещия господар на Кьонигсхаус, един мъж с бъдеще, голямо колкото Северната област и надежди, извисили се до небесата.

А сега?

Сега той не беше дори и наеман работник — защото никой никога не беше го учил как да отиде и да бъде наеман, как се работи за някой друг, как да не бъде господар. „И ако не съм господарят тук, какъв съм аз всъщност?“, крещеше вътрешният му глас.

Изневиделица, сякаш направо от нищото, се появи Дъсти, откъсвайки втренчения му поглед от новоизгряващата луна.

— Хей, господарю, — изрече нежно той, като че ли беше прочел мислите на Джон.

„Той може би ги е прочел“, помисли си разсеяно Джон. „Е, за Дъсти няма тайни — поне не и мои, които аз бих искал да скрия от него.“

От другата му страна изникна Франк и мълчаливо измъкна юздите от ръцете му, повеждайки умореното животно за заслужена почивка в разположения наблизо бивак. „Те се грижат за мен, като че ли съм болен, като че ли не съм с всичкия си“, забеляза трогнат Джон. „Е, може и да са прави.“

— Кльопачката е почти готова, шефе.

С леко подбутване Дъсти го върна към лагерния огън, където Слим нареждаше пъновете в огнището.

— Бира?

Джон прие с благодарност предложената му кутия и издърпвайки металния пръстен, пресуши съдържанието ѝ на няколко глътки. Без излишен коментар, Дъсти му подаде още една, след това дойде и клекна досами него.

Лека вечерна мъгла се точеше в основата на Девил Рок като прииждащата вълна на някакво море фантом. Оттук пещерата в изровеното от времето ѝ лице, която някога беше неговата момчешка бърлога и скривалище, не можеше изобщо да се различи. Малко подалеч Хенри ръководеше последните маневри, за да могат сънливите, неохотни животни да бъдат настанени за нощуване и редом с него останалите мъже извършваха последните си задължения, преди да падне нощта. Атмосферата беше изпълнена с дружелюбното присъствие на мучащи, подбутващи се животни и техният сладникав, тежък мирис достигна до него с валмата топъл въздух, понесени от лекия вечерен ветреца. В наранената му душа едно малко кътче възкръсна за живот. Той прегърна коленете си като момче и проговори:

— Знаеш ли, татко обичаше това място. Ако би могъл изобщо да избира, мисля, че би искал да умре точно тук.

Дъсти погълна в себе си изреченото с онова вечно негово разбиране, което нямаше нужда да се излива в думи.

— Когато бях малко момче, ние често идвахме тук, правехме си бивак в клисурата и спяхме в пещерата, само ние двамата. — Той се замисли за момент. — Той беше в най-добрата си форма тук навън, близо до природата.

Дъсти кимна.

— Всички мъже се чувстват най-добре тук.

Неочаквано Джон откри, че се бори с напирещите сълзи.

— Аз просто не мога да повярвам, че си е отишъл. Къде е той сега, Дъсти? Защо трябваше да умира?

Дъсти обмисляше отговора си. Той беше задавал същите въпроси на своите духове и все още ги задаваше. Неспокойствието, което изпитваше от втората част на въпроса на Джон, го накара твърдо да се съсредоточи върху първата.

— Господарят отишъл къщи — просто каза той. — Върнал се към Всемогъщи Баща. Той не умрял, просто отишъл в друга стая. Ние ще го срещнем там един ден. И той ще е добре, какъвто винаги бил.

„Такъв какъвто винаги е бил преди...“

Изведнъж Джон видя Филип, такъв какъвто беше той в първите му спомени, един твърд мъж, мъж, чиито методи на баща приличаха много повече на отношението между лъв и неговото малко, отколкото на някакъв по-чувствителен човешки екземпляр. Но все пак един мъж, преливащ от енергия, веселие и сила, един мъж, на когото, въпреки особеностите на характера му, можеше да се разчита, който беше предсказуем и винаги крайно справедлив.

Той се изправи, обзет от удивление.

Кога беше започнал баща му да се държи толкова странно, поддавайки се на онези неочаквани пристъпи на гняв и на също толкова страшните си изблици на хумор, преминаващи в истинска жестокост, така както се бе държал с Чарлз, с майка му, с Бен, с Гийна...?

Гийна.

И ето го отново, оня пронизващ спомен като удар върху гърдите му, разкъсващ вътрешностите. Може би това са признаците на сърдечната атака, мислеше си той. Той отмахна глава назад и се опита да вдиша спокойно и дълбоко свежия нощен въздух. От далечината към тях и лагерния огън идеше Хенри, а зад него се нижеха останалите мъже, влачейки се по двама, по трима.

В пристъп на неочаквано отвращение той почувства, че няма да може да изтърпи компанията им тази нощ, ритуалите с пиенето на бира и пушенето на цигари, обичайното мърморене за добитъка, безкрайните приказки за жени. Той скочи на крака.

— Слушай, приятелю, не съм гладен — обяви рязко той. — Кажу ми на момчетата да не го приемат като обида, но аз ще хвана по пътеките на татко тази нощ. Ще си направя легло някъде настрани, ей там. — Той направи неловък жест към приятеля си. — То и без друго тази вечер не ставам много за компания.

Дъсти кимна. „Всичко е окей, шефе.“ Беше казано само с усмивка, нямаше нужда от обяснения. Той знаеше, че тази нощ това е най-доброто решение за Джон.

Знаеше също, че нямаше нужда и от предупреждения от рода на: грижи се за себе си, мисли за дебнещата опасност, гледай внимателно за онези проклети кафяви кралски змии. Дъсти вече беше помолил духовете си да бдят над Джон и със сърцето си чувстваше, че каквото и

да беше убило Филип, то нямаше същите намерения към Джон. На всеки човек му идва времето, а редът на Джон още не беше дошъл, това беше другото нещо, в което той беше толкова дълбоко убеден, колкото и че Великият Змей на Дъгата живее в небесата. Той кривна въпросително глава на една страна.

— Имаш нужда от помощ?

— Не, ще се оправя.

Джон вдигна ръка за сбогом и се отдалечи. Сграбчвайки една постеля от купа, където те бяха нахвърляни при разтоварването им, той пое по склона над долината, изкачвайки се към възвишението, закътало в подножието си водоема и откриващо просторна гледка към него. На половината път, встрани от пътеката, той откри малка вдлъбнатина между две големи скали, която беше достатъчно голяма, за да подслони едно мъжко тяло, и падаща под необходимия ъгъл, за да бъде удобна за спане.

Той естествено изобщо не можеше да бъде сигурен, подвеждан от блещукащата мрачина. Но като разстла завивките и се настани в твърдото легло, го обзе странното чувство, че е попаднал на мястото, където неговият баща беше прекарал своята последна нощ на земята и тази мисъл му създаде душевен комфорт.

Той дълго лежа буден, обземаан ту от пристъпа на болката и скръбта, които бяха толкова пронизващи, че единственото, което му оставаше, бе да лежи неподвижно, докато отминат, ту изпадаше в някакъв летаргичен транс като дете, което очаква да се роди. Какво беше онова, което беше казал Слим за духовете на децата, живеещи във водоема, направили го свое обиталище, докато чакат времето им да дойде и те да се родят за живот, присъединявайки се към нас и нашия свят? Той се вглеждаше в огромното очертание на Южния Кръст и отвъд него — в Млечния път, пламтящ в своя млечнобял огън. Може би нещо дремеше тук, очаквайки да се роди, дори в това място на смъртта...

Най-накрая той заспа, въпреки че толкова често се унасяше и после се сепваше, та не можеше да каже в кой момент точно е заспал и в кой — буден. С падането на нощния студ сънят му стана по-неспокоен и той усещаше, че влиза и излиза от сънищата си, неспособен нито да се отпусне и заспи дълбоко, нито пък да се събуди и разсъни.

Той почувства, че сивата, стелеща се мъгла на ранната привечер сега се промъква и промива мозъка му. Тя разбъркваше нещата в неговото съзнание до такава степен, че мисълта му вече не можеше да пробие мъглявото съновидение. Облаци забулиха луната, а вълните мъгла продължаваха да настъпват, все по-гъсти и по-гъсти, над изровената, скалиста земя. И все пак ту пробивайки я, ту отново изчезвайки в нея, проблясваха малки танцуващи светлинки и образуваха някакви фигури: единствените ярки точки — ориентири из един свят на неясни очертания...

И изведнъж всичко изчезна, като че ли над сцената се вдигна завеса преди представлението да започне. Той се видя да лежи на земята: едно високо, силно тяло, сгъшено в импровизираното си легло, с лице, криещо се в завивките от студа. Бледа светлина — луната? — озаряваше неподвижната фигура, докато тя спеше в блажено спокойствие.

Напряко през долината същата светлина огряваше и един блед кон, един огромен бял жребец. „Не моя кон — мислеше той с бавното удивление на спящ човек, — не старото ми конче, на което дойдох, ами Кайзер. Защо?“ Сега той може да различи и всички мъже, които спяха около лагерния огън, всеки загънат в одеялата си и потънал в спокоен сън. Той можеше дори да ги изброи в съня си: Хенри, Джеймс, Дъсти, Слим, Франк и Джон...

Но ако Джон беше там, кой беше спящият тук?

Кошмарно бавно той се извърна да погледне отново към самотната спяща фигура в дупката под скалите.

Самотна — да, но не сама — сега зад него се появи друга фигура, една тъмна фигура, приближаваща тихо, с цялата предпазливост на хищник, забелязал плячката си. Зад него пристъпяха други двама, обвити, както и първия, в тъмнина. Те се придвижваха в пълно мълчание, като глутница, и изглежда се разбираха без думи. След това от тях се отделиха три дълги, странни, извиващи се форми, три отворотелни, съскащи змии, напредващи към спящия на земята човек.

Така както и баща му преди него, Джон се опита да изкрещи от ужас, опита се да се събуди. Но той не успя да пробие задушавашите воали на съня, не успя да разбуди неподвижната фигура, лежаща на земята.

Неистово подскочи в съня си напред, мъчейки се да достигне безпомощния, потънал в сън мъж, успя да докопа рамото му и яростно го разтърси.

В един следващ, безкраен с ужаса си момент, лишеното като че ли от стави тяло се преобърна и спящият тупна като кукла по гръб.

Главата на спящия мъж се изтърколи и попадна в лъч лунна светлина. Устата беше застинала в безмълвен вик, очите — широко отворени, вперени право в лицето на смъртта и гледаци през него към вечността. Сега иззад врата му се показва главата на змия, езикът ѝ — стрелкащ се в атака, устата ѝ — зееща като приготвен капан, остриите като игли зъби — пълни, в очакване да влязат в действие. Съскайки като скорпион, тя забиваше челюстите си в лицето, врата и гърдите на спящия, атакуваше отново и отново. И множеше кървящите, карминено червени смъртни петънца от ухапвания, прибавяйки ги към онези, които бяха работа на другарките ѝ — убийци.

Отзад той можеше да различи как хората убийци, обвити в тъмнина, се изнизват в нощта, все още вперили поглед назад, като че ли не можеха да понесат, ако изпуснат дори един-едничък момент от драмата, рожба на тяхното злодеяние. Очите на Джон бяха фиксирани върху водача на групата, който последен напусна мястото и се сля с мрака. „Аз познавам това лице — изкрещя сънният глас на Джон, — знам кой е!“

Той знаеше с дълбоката увереност, която ни спохожда понякога в сънищата, че ако направи само още едно усилие, ако се опита с всички сили още веднъж да пробие призрачните двойници на нощта, които толкова влудяващо идваха и си отиваха, той щеше да види онова, което сега беше задължен да узнае: лицето на бащиния си убиец. Но точно тогава той се пробуди, без в паметта му да е останало нищо друго, освен убедеността, че Филип не бе умрял при нещастен случай, както смятаха всички — а че баща му е бил убит, предаден на смърт толкова ужасна, колкото е могло да роди въображението на неговите убийци — и че той, Джон, няма да намери покой, докато не ги открие и те не получат възмездието си за това ужасно престъпление.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Гледана отдалеч, идващата кола не беше нищо друго, освен носещ се облак прахоляк. Приближавайки лагера, Хелън намали и внимателно свърна през арката от преплетените клони на призрачни каучукови дървета, и се запровира през прашния двор, за да спре колата пред най-големите колиби. Отпускайки ръце върху горещата пластмаса на волана, тя се вгледа в разкрилата се пред очите ѝ картина.

Беше гледка, излизаща извън пределите на времето, гледка, която може би е била типична за живота на цяла Австралия, преди да нахлуят белите заселници. В центъра на селището горд евкалипт се извисяваше над група по-малки дървета, които образуваха заслон около лагерния огън. Оттам започваше подреждането на малки и няколко по-големи колиби, а малко по-настрана можеха да се видят и други семейни жилища, характерни за аборигенския начин на живот от незапомнени времена. Единствено няколкото стари, очукани автомобили и добре оградения двор за конете малко по-нататък напомняха, че всичко това имаше някакво отношение към двадесети век.

В центъра на ограденото пространство група голи, смеещи се деца играеха на вечните си детски игри. По-възрастните от племето ги наблюдаваха безмълвно и невъзмутимо. Няколко по-млади мъже се бяха проснали в сянката на колибите, опрели гърбовете си в тях, и се наливаха с бира, докато наоколо глутница полугладни кучета ровеха из прахта, търсейки отпадъци. Само жените се трудеха: готвеха, бавеха ревливи пеленачета или прихващаха устремилите се към земята безстрашно пристъпващи, но все още плетящи крачка по-големи бебета, простираха или прибираха пране и непрекъснато се поздравяваха с весели, грубовати възгласи като малки дългоопашати папагали, докато се мотаеха напред-назад.

Хелън угаси мотора и се обърна към Гийна.

— Добре ли е тук? Какво се разбираме: кога да дойда да те взема?

Гийна се усмихна.

— Ами някъде към шест, шест и нещо. Колкото да се прибере навреме преди вечеря, за да се поизмия.

Да се поизмие. Хелън се усмихна разбиращо. Тъй като Джон трябваше да се прибере тази вечер, приключил със събирането и извозването на добитъка, на нея ѝ беше ясно, че Гийна иска да има време не само да се поизмие, но и да се стегне, преди да го види отново.

Е, нямаше значение. Това не ѝ влизаше в работата.

Но ако нещо се получи между тези двамата, Гийна и Джон, как все пак щеше да се чувства? — изведнъж се почуди тя, макар да знаеше отговора преди още въпросът да се беше оформил в главата ѝ. Само нещо да можеше да направи Джон отново щастлив — нещо — или някой... дори да е това искрящо малко създание с прекрасни, огромни, тъжни очи...

„Престани, за бога — смърти се тя, — стига си градила въздушни кули!“

„Ти не можеш вечно да го закриляш, а и да искаш, не можеш да го предпазиш от това!“, беше ѝ казал Чарлз.

В момента, в който го изрече, тя го мразеше, но той беше прав. Джон не беше вече нейното малко момче, а мъж и тя не можеше да изживее живота му вместо него. Несъзнателно тя изправи гръб и напери рамене. Нека така да бъде.

— Добре тогава — каза тя безкрайно предпазливо. — Ще се видим по-късно. А сега — приятен ден.

Гийна гледаше как тромавото возило подрънка по пътя, отдалечавайки се, и отново ѝ се прииска да беше имала смелостта да каже нещо, каквото и да е! Колкото повече време прекарваше с Хелън, толкова повече се убеждаваше, че тя отчаяно се нуждае от някого, с когото да си поговори, някой, към когото да се обърне.

Решително вирвайки брадичка, тя се насочи към центъра на ограденото пространство и наближи подскачащите, премятащи се през глава и ровещи из пясъка дечица.

— Хей, приятелче! — каза тя, прокарвайки пръсти през една сплъстена малка главица. — Как си? Добре ли си?

— Добре, добре! — засмя се детето. То вдигна ръчички към нея, за да го вдигне и тя го грабна в прегръдките си.

— Ау, какво голямо момче! Та ти си пораснал от вчера! Скоро ще станеш мъж за женене! Искаш ли да се ожениш за мен?

Момченцето доволно се разхихика, зарови главица в рамото ѝ, здраво стиснало очички, след това отново се надигна и погледна, явно желаейки да си поиграе.

— Ожени се за мен, ожени се за мен! — писукаше то. — Ожени се, ожени се, ожени се!

Изад гърба им се разнесе висок смях.

— Ти не ще да се омъжиш, момиче кат теб, със свой собствен живот! Продължиш ли да показваш танци кат тук, чака те добър живот и никакви деца не ти трябват!

Гийна се обърна и видя Дора, една от младите жени в племето — може би на нейната възраст или дори по-млада, но широкото ѝ лице изглеждаше с пет или десет години по-старо. Това беше в резултат на няколкото раждания, бремето на две или три бебета и съпруг, чиито качества, каквито и да са били някога, отдавна бяха изгубили очарованието си в нейните очи. Но Дора беше винаги усмихната и изглежда не беше недоволна от съдбата си.

— Пази се за танците, там много те бива — засмя се тя, като поемаше детето от нея. — Вече те чакат, ще ги намериш там, гледай здравата да ги изпотиш!

— Благодаря ти, Дора!

Обръщайки гръб, тя забърза през обширния двор към насъбралите се под едно голямо призрачно каучуково дърво. Когато ги съгледа там, сърцето ѝ се преизпълни с любов, защото тя беше започнала да мисли за тях като за „своите“ танцьори — една невероятна смесица от талант, притежаван от най-младите момчета и момичета, успоредно с няколкото най-добри танцьори на племето, едри, плещести мъжаги със силни, атлетични тела. В центъра на малката групичка беше клекнал един старец и свиреше на диджериду. Насъбралите се около него, стари и млади, припяваха с високи, плачливи гласове или поддържаха ритъма, удряйки барабани и пръчки.

Гийна спря в края на групичката, привлечена както винаги от тъжните, лишени от всякаква превзетост ритми на аборигенската музика и силата на песните, които като че тя попиваше направо със сърцето си, макар да не разбираше и дума от текстовете им. Сега слънцето се изкачваше бързо по небето и нежното ечащо стенание на

диджеридуто трептеше и увисваше в нажежения въздух като звън на трошащо се стъкло.

„Wija narani, jilalan, nagugari — пееше старецът. — Korpu unga, allinger yerra-ballama.“

— Знаеш ли какво пее?

Беше Тимбо, един от първите обитатели на селището, които проявиха интерес към нея, когато тя дойде за първи път. Беше красиво момче на около осемнадесет години, природно надарен да бъде танцьор — нисък и с добре развита мускулатура, той същевременно се оказа и истинска мина за информация относно традиционните танци на своя народ и беше проявил истинско, неподправено желание да работи с нея, обменяйки идеи и танцови движения.

Гийна се усмихна и поклати глава.

— Нямам ни най-малка представа.

Тя слушаше внимателно. Диджеридуто продължаваше своята хипнотична мелодия, разхождайки се нагоре и надолу по тоновата стълбица, предвечният инструмент разказваше и разказваше, въздишайки понякога като живо същество, когато свирачът леко нарушеше ритъм и го изкарваше от такт.

Тимбо наклони глава.

— Това е жалбата на един умиращ — тихо каза той, — той се прощава с тази, която обича. Той ѝ казва: „Тръгвам сега, тръгвам на път, трябва да те напусна, дай ми малко вода, защото слънцето залязва...“ — Той изведнъж млъкна. — Това е една стара история, случила се тук, в имението, преди много, много години.

Тя моментално беше заинтригувана.

— Разкажи ми я.

Той я погледна с любопитство.

— Обичаш ли тъжни истории?

— Не мога да знам — провлече тя. — Докато не ми я разкажеш.

Момчето промени стойката си и погледна в далечината, отвъд обширния двор на селото към една далечна линия дървета, черни, оголени и сякаш мъртви, приличащи на гора от бесилки, чиито силуети се открояваха на фона на фосфоресциращото небе. Високо над главите им някаква невидима птица се задави и изплака като малко дете и в отговор, през смях, старият музикант започна сякаш да я увещава,

изтръгвайки водопад невъобразими звуци призиви от кухнята цев на своето диджериду.

Тимбо отново извърна поглед към него и когато продължи, изглеждаше някак развълнуван.

— Знаеш ли, коорите са тук от хиляда хиляди години.

Не беше изречено като въпрос, но тя побърза да му поднесе своя отговор.

— Знам, че археолозите продължават да свалят долната граница на датирание на първите произведения на изкуството — четиридесет, петдесет, шейсет хиляди години...

Докато говореше, тя потръпна; като че ли с очите си виждаше болезнената красота и безмълвието на оня древен, ненаселен свят.

— Да. — Очите на Тимбо излъчваха сурово обвинение, но не към нея. — И те са могли да живеят тук, защото са имали вода — преди да се дотътри белият човек.

— Тук ли? В Кьонигсхаус?

— Тук — потвърди той. Устните му се изкривиха в студена усмивка. — Но тогава не се е наричало Кьонигсхаус. Не и преди Йохан.

— Йохан. — Прадядото на Джон. Тя кимна. — Продължавай.

— Той дошъл тук, защото имало вода, прясна вода при Девил Рок, много вода. Но той дошъл да направи земята своя, своя и на своя син. Той дошъл да направи кралство. За него водата била като злато, не и нещо, което може да се раздели с другите.

Ако тя знаеше нещо за народа на своята майка, то беше, че те така щедро разделяха всичко с всеки, както първото семейство, населявало Райската градина, без да се измъчват от мисълта за „мое“ и „твое“.

Равният глас на Тимбо продължи да се лее.

— Той завзел водоема, довел животните си, изтласкал кенгурутата и ги избил, за да разчисти място за своите крави. Сега народът нямал вода, освен онази, която намирали в малки дупки в земята, и храна вече нямало, защото нямало кенгурута. Всички гладували. Тогава на старейшината на племето се присънил сън и в съня Карора, Великият Дух, който се бил въздигнал от първия водоем там далеч, в началото на Сънното време, му казал, че говедата са всъщност преродени кенгурута, само че в друга форма. Това били

всички кенгурата, които човекът бил избил, духовете им се били върнали като говеда, за да нахранят гладуващите хора. И така, воините можели да ги убиват, за да има какво да яде народът им.

— О, не! — Тя чувстваше, че знае историята, предусещаше зараждането на трагедията още преди той да продължи.

— Така младите мъже излезли навън и убили говедата, които им трябвали, за да запазят своите жени, деца и старци живи. А после дошъл Йохан със своите мъже, с пушки и камшици, и пребил хората, избил воините, а останалите закарал над Девил Рок, за да намерят там своята смърт. — Той млъкна. — Ето защо я наричаме Дяволската скала, защото старият дявол изтребил момчетата и малките момиченца, целия народ, за да го изтика от собствената му земя.

Сега древната мелодия стенеше и плачеше, движейки се успоредно с историята, за да достигне своя кървав апогей. Барабаните задраха като старци, които се мъчат да поемат последния си дъх, пръчките, с които се поддържаше ритъма, пукаха като костите на стотици дечица. Докато ритъмът, наподобяващ биенето на сърце, безкрайно повтаряше своята жалба, като безконечните цикли на земята, тя сякаш виждаше треперещи аборигени, хвърляни от суровата червеникава канара, майки, прегърнали своите бебета, бавно пъплещи към своята смърт. В обърнатия назад през времето поглед на Тимбо тя можеше да различи как по сиво-черната повърхност на водата плуват разложени трупове, а тъмната земя дими от попилата в нея червено-черна кръв.

Господи, как ѝ бе хрумнало, че може да слезе от самолета от Сидни и да стане една от тези хора само по силата на волята си? Като дълбокия каньон, където предците на тези хора бяха намерили смъртта си, и нейният живот беше разцепен от дълбока пропаст, от двете страни на която стояха надписите „черни“ и „бели“. Нима беше кръгла глупачка да смята, че със свои собствени усилия може да изгради мост над нея, когато насреща ѝ застава едно такова минало?

— Схващаш урока по история, учителко?

Високият, подигравателен глас и да искаше, не можеше да бъде в по-голям дисонанс с обзелото я настроение. Тя се стегна и се обърна, за да посрещне лице в лице изреклия го, опитвайки се да бъде любезна.

— Здравей, Марк — каза безизразно тя.

Той вече се беше натараянчал, въпреки че обяд още беше далеч, и в двете му ръце подрънкваха отворени кутии, които той надигаше поред, за да опъне по една здрава глътка.

— Урок по 'стория — повтори триумфално той, като че ли беше казал нещо много остроумно. След това обърканите му мисли направиха нов, по-мрачен обрат.

— От къща идваш? — попита опако той. — Видяла моя жена?

Гийна вече от опит знаеше, че не трябва да отговаря на питането. От всички бракове в аборигенското село, този на Марк и на кухненската помощница в Кьонигсхаус беше по общо мнение най-буреносният и най-нещастният. При първото си посещение още Гийна беше станала свидетел на бруталната сцена как пияният Марк бие жена си, защото Ели настояваше да отиде на работа в голямата къща.

Ако тя останеше вкъщи, в границите на селището, той пак я биеше под претекст, че е мързелива и не отива да припечелва оскъдната заплата, която ги издържаше и двамата. По-възрастен от Ели, пройдоха, пияница и злобар, той беше крачещ призрак на мъж. Когато слизаше в лагера, Гийна винаги се стараше да го избягва, но очевидно този път не бе успяла.

И съвсем очевидно Марк узряваше за поредното сбиване. Той стоеше пред нея в разръфаната си фланелка и мръсни шорти, олюлявайки се, макар и все още на крака, очите му бяха подути и подозрителни като на свиня, а в жилите му имаше прекалено много алкохол за горещината на деня, от него вонеше на бира и на събирана с години човешка пот.

Той е опасен противник, потръпна Гийна. Никоя жена не би имала шанс срещу него, особено когато беше пиян.

Той улови многозначителния ѝ поглед и тлеещият му гняв получи необходимата искра.

— Що ма гледаш така, ма, кучко? — излая той. — Ти не мож да гледаш така от високо на никой, щот си просто едно нищо, даж' по-малко от нищо, просто кутре от копелдак! Обирай си крушите и хай право в голямата къща, щот там ти е мястото, виждаш к'во направи голямото ти татенце за теб — нищо, докато оня, изхвърленият, най-накрая дочака, пипна онуй, което му дължаха, което си е било негово най-накрая!

Изведнъж огънят му го напусна и хаотичната му атака колабира в пиянски дрънканици.

— Твойто татенце — баща ти — онова, коет' си мислиш — коет' сички си мислят...

— Хайде, стига, Марки, хайде!

Двама млади мъже се бяха появили и наблюдаваха разправията, привлечени от крясъците на Марк. Сега им се бе открила възможността да се справят с него и те го помъкнаха през обширния двор обратно към колибата му, където внимателно го оставиха в сянката, подпирайки го на стената.

Гийна, втрещена, се обърна към Тимбо.

— Моето голямо татенце? — тя направи гримаса. — Какво искаше да каже с всичко това?

Тимбо вдигна рамене.

— Не знам — каза равнодушно той. За него всички възрастни бяха нещо мръднали, да не говорим за пропилите се стари кукунделници като Марк — те бяха най-откачените. — Хич и не му обръщай внимание. — Той се засмя. — Тревожи се за нас, ако ти трябва някой, за който да се вайкаш. Ние сме в състояние да ти отнемем цялото време и енергия!

Къде беше това?

Сега поне тя имаше шанса да го потърси.

Чарлз беше отлетял за Сидни, за да докара вероятния купувач на Кьонигсхаус — да направи оглед на мястото, Джон беше с добитъка, Бен — както винаги в офиса, а Гийна — заета в лагера на аборигените.

Оставаше само Алекс, но той бе ангажиран цялата сутрин. След закуска той директно се беше качил в старата си стая, в онова, което той наричаше „Кулата“, една квадратна, двуетажна тухлена пристройка, прибавена към къщата от някакъв отдавна починал Кьониг, която създаваше на своя обитател илюзията, че е господар на собствената си територия, а с гледката от високите си прозорци и издадения напред балкон — господар на всичко, докъдето му поглед стига.

Кулата.

Тя и Филип почти не бяха изричали тази дума, откакто Алекс напусна дома. И тя беше сигурна, че той щеше да намери там всичко така, както го беше оставил, когато избяга от тях преди двадесет и пет години. Изключат ли се такива тривиални задължения намеси като сваляне на спалното бельо от леглото и изхвърляне на кошчетата за боклук, когато стана ясно, че изгубеното дете няма да се завърне, тя и Филип, по някакво безмълвно съгласие, оставиха стаята непокътната.

Как щеше да бъде сега?

Тридесет и осем годишният Алекс със сигурност нямаше да има нужда от дрехите и дреболиите — притежанията на тринадесетгодишното момче. Но той щеше да бъде много зает, ровейки се, сортирайки и освобождавайки място за нещата, които щяха да му бъдат потребни сега. И във всеки случай, нямаше да му е до нейната компания, та да дойде да я търси тук, на горния етаж в главната сграда.

Добре, значи сега е моментът. Друг такъв случай нямаше да ѝ се удаде, поне не днес, ако Чарлз наистина спази обещанието си и доведе японските купувачи от Сидни. Това би означавало да се организира вечеря, да се подготвят стаите за гости, цялата къща ще бъде вдигната на крак. „Върви тогава! Защо си губиш времето?“

С цялата си целеустременост тя изкачи широките стълби, започващи от хола и зави по коридора към стаята на Джон. Още от вратата съгледа онова, по дирите на което беше тръгнала. Най-отгоре на скрина му, сред обичайната бъркотия от всякакви нахвърляни джунджурии се мъдреше кафявият плик от груба хартия, същият като оня, който беше видяла в нощта преди нещастieto в бюрото на Филип в офиса — „Да бъде отворен в случай на моята смърт“. Той ѝ го бе показал преди години, докато Джон беше все още дете.

„Всичко е тук, Хен — беше ѝ казал той, — банкови сметки, административни детайли, дяловете на наследството.“

Това беше преди „Кьониг Холдингс“ да бъдат създадени след успехите на Чарлз на градския фронт, преди бизнесът да бъде компютризиран, преди „Кьониг: Едър рогат добитък“ да се разрасне дотолкова, че да се превърне в международна фирма, така че беше съмнително този плик да съдържа днешните „дялове“.

Но същият този сейф, който сега беше в офиса, масивното, тъмнозелено, с месингови обковки чудовище, с подсилен с олово под и обшивка от стомана, тогава стоеше тук. Трябва да се е отварял от

същата комбинация — старите сейфове са направени с една комбинация от цифри, те не могат да бъдат препрограмирани като съвременните си събратя. А каквото и да е пазел Филип там, той трябва да е оставил бележка с номера за своя наследник.

Няколко припрени стъпки — и тя вече беше прекосила стаята на Джон до скрина, сграбчи плика и изсипа съдържанието му на леглото.

Шест цифри, беше казал Джон, всички стари сейфове са еднакви. Тя трескаво зарови из изненадващо оскъдното съдържание на плика — няколко листа с банкови детайли и номера на сметки, няколко имена и адреси, няколко тривиални инструкции — и нищо, което бегло да напомня на комбинация от цифри, отварящи сейф.

Вероятно беше недогледала, номерът трябваше да е някъде тук! В паника тя започна да рови отново, по-внимателно, погледът ѝ пробягваше по всеки ред на документите. Чувстваше, че горещината я залива, макар че беше в ниска, хладна стая със западно изложение — сигурно беше по-късно, отколкото си мислеше тя. „Не се пали — каза си тя, — запази спокойствие, той трябва да е оставил номера, записан някъде, в противен случай постъпката му би била безсмислена.“

Вероятно беше скрил номера някъде сред другите поредици от цифри. Припряно тя се върна към началото и започна отново. Но всеки ред числа изглежда отговаряше на номера на дадена банкова сметка или на входящ номер, а те са били въведени от различните банки може би век след направата на сейфа. А ако прегледа датите? Но дори когато започна от 29 май 1972 година съмнението продължаваше да я гризе, че отново не попада там, където трябва.

За всеки случай тя довърши страниците, изписани с широкия почерк на Филип, надявайки се да открие липсващия номер. После постави документите обратно в плика и внимателно го върна на мястото му върху скрина, с лицето нагоре, в същото положение, в което го беше заварила, когато влезе в стаята. Защо направи това, тя не можеше да отговори — освен че не искаше Джон да разбере, че тя търси с нарастващо отчаяние нещо, разкриването на което я изпълваше с ужас...

Напускайки стаята внимателно затвори вратата и върна дръжката на вратата в положението, в което я беше намерила. После бързо и почти безшумно се спусна до площадката, където се намираше елегантният апартамент, в който бяха живели с Филип. Простиращ се

по цялото протежение на първия етаж, разположен над главната веранда и притежаващ свой собствен широк бял балкон, издаден напред и сякаш извисяващ се над безкрайните къонигови акри, губещи се пред погледа, накъдето и да се обърнеш. Господарската спалня беше достопочтена награда за поредния Къониг — старши и блажено място, в което той можеше да се оттегли на заслужена почивка от тежките задължения, вървящи успоредно с Кралството. Меките бели стени, мебелите от масивно дърво и яркият резедав килим на пода, заедно с ненатрапчивите тапети на отрупани в цвят клонки, покриващи едната, спускаща се под наклон стена, създаваха впечатлението, че се събуждаш на някакъв таван в една прекрасна пролетна утрин някъде в Англия.

Но нищо, свързано с Филип, не можеше да остане за дълго прекрасно. Огромната стара дъбова спалня, над която висеше драпиран балдахин по европейски маниер и която беше застлана с покривка на къдрички, солидният люлеещ се стол и старото дъбово писалище говореха за неговото доминиращо присъствие, а в стаята можеше да се долови и аромата на джентълменска пушалня, в каквато Филип с готовност я превръщаше.

Писалището я привлече като магнит. Това беше мястото, където вероятно го е пазел — ако въобще съществуваше. През цялото време, в което бяха живели заедно, от първия момент, в който се нанесе в това, което тя беше считала, че от години е спалнята на друга жена, писалището винаги стоеше заключено.

Когато навремето го беше попитала, Филип безстрастно ѝ беше отвърнал: „За по-сигурно, Хен“ и тя го беше приела. Постепенно, с годините бе успяла да превърне спалнята и в свое обиталище и се надяваше, че ѝ се бе отдало неуловимо да заличи отпечатъка на „нейния“ вкус. Тя почти никога не назоваваше първата съпруга на Филип по име. Размествайки мебелите, реорганизирайки и променяйки декорацията, добавяйки масичка тук, библиотека там, след време тя бе успяла да превърне спалнята в свое убежище.

Но понякога призракът ѝ отново се изпречваше между тях двамата. Роуз беше убедена, че Труди се е върнала, спомни си тя потръпвайки, че е дошла за Филип. Дали наистина беше така?

Тя отиде до нощното шкафче и взе връзката ключове, които бяха донесени обратно с тялото на Филип и с които, докато беше жив, той

никога не се разделяше, дори когато излизаше в пустошта. Прехвърляйки големите, блестящи, съвременни ключове, разяждана от съмнения и самообвинения, тя стигна до този, който търсеше. С леко натисване ключалката на писалищното чекмедже се отвори и неговото съдържание се откри пред очите ѝ. От дъното на плиткото чекмедже в нея се вгледа лицето на отдавна починала жена, която дори в този си плосък, черно-бял образ изглеждаше все така заразително жива.

Труди.

Разбира се. Кой друг?

Тя едва не промълви думите за поздрав — или за проклетие.

Защото това тук беше разрешението на една почти двадесет и пет годишна загадка: какво се беше случило с онзи стряскащ портрет на отявлена красавица — госпожа Филип Кьониг, видян при първото ѝ посещение в къщата, в същата тази стая, когато Филип я завлече в леглото си. Когато за втори път влезе тук, Труди вече я нямаше. Тя знаеше, че Филип сигурно е скрил някъде красивия студиен портрет, той не беше нещо, което човек би изхвърлил с лека ръка. Но като млада съпруга тя се чувстваше неудобно да ходи и да рови из къщата, а после с годините почти беше забравила съществуването му. И никога, за секунда дори, не беше си представяла, че тя през цялото време е била тук, в тяхната спалня, ням свидетел на техните най-интимни тайни, а напоследък и на възможно най-срамните им креватни разправии.

Изведнъж ѝ се повдигна, искаше ѝ се да запрати портрета от върха на Снежните планини и да го види как се разбива на хиляди парченца или да го накъса и да го пусне в тоалетната чиния. Тя се насили да го вдигне внимателно и да го постави на леглото. Когато намереше онова, което търси, щеше да има достатъчно време да реши какво ще прави с Труди. Засега обаче тя не беше се приближила и на крачка до него, въпреки всичките ѝ усилия.

Като всички заключени, тайни чекмеджета, това на Филип беше смесица от ценни и маловажни, преходни неща. Тук се въргаляха комплекти старомодни игли за ризи и пасващи им копчета за ръкавели, украсени с диаманти и едри перли, тежък печат от оникс, в който беше издълбано помпозно готическо „K“, друг, изработен от гранат и хематит, върху който се виждаха преплетени инициали, и множество солидни златни часовници, снабдени с ланци и предназначени да се

носят в джобчето на джентълменска жилетка. Филип не беше имал време за такива работи, той ненавиждаше мъже, които носят онова, което той наричаше „женски глупости“.

Редом с антикварните скъпоценности бяха нахвърляни разни джунджурии, някои неща за ежедневна употреба и други, които той пазеше сигурно от детските си години. Блокче червен восък и кибритена кутия, някакви стари ключове, счупено скаутско джобно ножче, една-две пощенски картички от отдавна забравени приятели, всичко това тя отхвърли в нетърпението си настрана. Под тях лежах разбъркани разни писма, едни официални, а други — строго лични. Тя внимателно ги прегледа едно по едно и ги сортира. Онова, което откри, беше последното нещо на земята, което би искала да узнае.

На дъното на чекмеджето в безпорядък бяха нахвърляни писма, които изглеждаха като най-обикновена поща, написани на машина съобщения в безлични, работни пликосе.

„Драги господин Кьониг — започваше първото официално писмо с обратен адрес в Сидни. — С настоящето потвърждаваме уговорената Ви среща с г-н... на...“

Второто беше по-ясно — „да ви уведоим, че вече сме готови да Ви приемем и да Ви направим предложените от г-н... рентгенови изследвания и снимки...“

Историята имаше своя собствена динамика, своето неумолимо развитие — *„във връзка с това Ви назначаваме среща, за да обсъдим резултатите от Вашите изследвания...“*

Какви са били резултатите, ставаше ясно от последното купче с все по-сърдити съобщения.

... не можем явно да Ви накараме да проумеете, че във Вашия случай незабавното вземане на мерки е от изключително значение. Въпреки че прогнозите не са обнадеждаващи, но тъй като Вие настояхте да Ви бъде съобщена истината, съвременните лекарствени средства и друго лечение могат да помогнат много за задържане прогресивното развитие на тумора и да Ви осигурят още няколко години ползотворен, макар и не активен живот.

При мозъчните тумори, такива като Вашия, особено ако те са разположени върху или в близост до хипофизата, почти сигурно е, че след съответната хирургична намеса изгледите да останете инвалид — с нарушен говор и ограничени движения, вероятно и в инвалидна количка, са много големи.

Но ако не се подложите на лечение, Вие може да очаквате не само нарастване на острата болка, но и все по-чести отклонения от нормалния Ви живот, с видима промяна в поведението и в настроенятията, които досега сте изпитвали и манифестирали.

Рак.

Той беше имал рак.

Изтръпнала, тя погледна датата под първото писмо. От почти три години Филип беше имал рак, беше имал тумор в мозъка и беше отказал каквото и да било лечение.

Беше го направил, знаейки, че това би означавало да се подложи на осакатяваща го хирургична операция и страхувайки се, че след нея ще остане половин човек. И той беше понесъл всичко това сам, решен да си остане до последния момент оня Филип, какъвто винаги е бил, отказвайки и борейки се с цялото си същество да се отпусне в това последно, нежно заспиване.

Прецизно и съвсем механично тя върна писмата в пликовете им и ги положи обратно в чекмеджето. След това затвори и заключи писалището, занесе ключовете на мястото им върху нощното шкафче на Филип и съвсем бавно се отпусна върху своята половина от леглото.

Тя дълго време гледа неподвижно в тавана. Жестоките пръсти на обедното слънце бяха пробили венецианските щори и бяха задрали тавана, рисувайки трамвайоподобни линии по грубата му бяла повърхност. Тя лежеше и продължаваше да гледа неவிждащо по посока на светлината. И тогава, най-накрая сърцето ѝ омекна и я налегна такава мъка, под бремето на която като че ли никога вече нямаше да се вдигне. Хелън Кьониг най-после заплака за своя мъртъв съпруг.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Джон.

Тя трябва да говори с Джон.

И трябва да престане да реве, да престане с тези безкрайни, никому ненужни сълзи.

Все още ли скърбеше за Филип?

Не, сега плачеше за своя провал като съпруга.

Тя ридаеше за жената, която беше стояла и наблюдавала как нейният съпруг крачи към вратите на смъртта, без да извърви този път рамо до рамо с него, да го придружи дотам, докъдето може: без да му предложи, за всичките онези години, в които бяха заедно, поне секундна подкрепа или една-едничка утешителна дума, докато той е трябвало да изпие горчивата чаша до самото ѝ дъно.

Тя плачеше за жената, която беше изгубила един изключителен мъж — която го беше изгубила години преди действителната му кончина, така че в последните ѝ спомени той остана като жестокият узурпатор, като двойникът, който дойде да заеме мястото на истинския Филип и отрови последните им години.

Какво облекчение беше, че сега можеше да съобщи на Джон истината, да му обясни какво е трябвало да изтърпи самият Филип. Че гневът, злостните изблици на лошотия, че последната лудост с промяната на завещанието в ущърб на Джон са били продукт на черното образуване, растящо вътре в него.

Но какво казваше с това тя?

Че Филип е бил луд?

Опипвайки наоколо за кърпичката си, тя праметна крака през ръба на леглото и рязко се изправи, твърде потисната, за да продължи да лежи. Навярно за Джон би било по-лошо да знае, че е изгубил Кьонигсхаус заради бащината си болест и последвалата лудост, отколкото да мисли, че това е резултат от позакъснялото желание на Филип да направи онова, което трябва, да уреди един дълг на честта.

Тогава я прободеше една нова и ужасяваща мисъл, спирайки я наред пътя на нейните разсъждения. В огледалото на тоалетката си тя можеше да види едно лице бяло като платно, само един призрак на жената, която всяка сутрин ѝ казваше „Добро утро“. „Последният му акт на земята.“

На Филип му е било пределно ясно, че умира. Той е отказал хирургическата намеса и всякакъв друг вид лечение, защото не е искал да се превърне в безпомощен инвалид, не дай си боже в някакъв зеленчук, преди да умре. И все пак, ако беше доживял, нямаше да му се размине постепенното дегенериране, неизбежния упадък. Познавайки го що за човек е, нима беше невероятно той да избере една дълга самотна разходка из пустошта, въоръжен с пушка, което е стародавен начин и въпрос на чест за всеки скотовъд при създаването се положение? А сред всички тях Филип се бе показал достатъчно мъж и на него най-много отиваше да го направи.

Би ли отнел той собствения си живот?

Но дори да не го направеше, смъртта би го сторила съвсем скоро и без неговата помощ. Развитието на тумора беше напреднало и не подлежеше на операция, той беше обречен. Въпреки че беше продължавал да се движи и говори с предишната си енергия, да се джавка с Чарлз и Бен и да настоява да прави с нея секс, той е бил един мъртвец, съдбата му е била предрешена.

Тази мисъл се вкорени в съзнанието ѝ и продължи да се развива. Вероятно нито един човек не би избрал да умре от такава смърт, дори ако е решил да сложи край на своя съсипан живот. Но дори и накрая за Филип не е имало изход, никакво спасение от устремилата се към него смърт, докато той се е приближавал към последния си акт. И ако Кьониг от „Кралството“ е избрал кафявата кралска змия да ускори преминаването му в онова друго, неземно кралство, това не беше ли израз и на някаква ужасна, крайна логика?

— Благодаря ти, Чарлз. Направо е фантастично. Тогава всички ще се видим някъде около шест. Голяма работа си! Чао.

Замислено Алекс окачи слушалката върху износената ѝ поставка в бърлогата на долния етаж и грабвайки лист хартия, бързо започна да нахвърля своя план за действие.

Значи Чарлз го беше уредил, беше успял да го уговори. Мадам Бътерфлай ще дойде до Кьонигсхаус, за да хвърли един поглед наоколо, преди да отлети обратно за Токио? Браво на Чарлз! Той одобрително изсвири, докато мозъкът му се бе заел с изясняване логиката на нещата.

Целият антураж щеше да се изтърси довчера за вечеря и да остане поне до утре на обяд. Окей, трябва да предупреди Хелън, че са тръгнали, да ѝ даде начален тласък в организирането на домашната шетня, след това да слезе до кухнята, да придума Роуз да направи един от фантастичните си специалитети за вечеря и да се увери, че Ели ще се навърта наоколо, за да ѝ асистира в поднасянето...

Ели.

При спомена устните му се разтегнаха в усмивка. „Ти винаги ги мярваш отдалеч, надушваш ги от цяла миля, нали, момче? — сам се поздравяваше той. — На теб никога не ти се случва да не разпознаеш истинската кучка, да не предусетиш корпуса за бързо реагиране, а? Господи, та тя ще направи всичко за теб — тя вече го направи! Приятно е да чувстваш, че не си загубил някои умения! Кой да предположи, че това мършаво малко тяло ще лумне като фойерверк, в секундата, в която си го обладал? И кой да предположи, че тези цици, които изглеждаха така зашеметяващо през оскъдната блузка, ще се окажат наистина такава великолепна плът и в ръката му?“

Плът, създадена, за да бъде обладавана: блещукаща и тъмнокафява, студено присвяткваща като бронз и в същото време при допир топла, като топящо се масло. Една плът, която многократно е била обладавана и мачкана от много по-груби ръце от неговите.

Той направи гримаса. Тялото на Ели, както го беше видял докато се любеха, носеше следи от бой, и сега началните ѝ изречения за ревнивия съпруг не му изглеждаха вече като начин, с който една омъжена жена създава допълнителен интерес към себе си в падналото ѝ се извънбрачно забавление. „Господи, какъв тъпанар е този пиян-залян Або^[1], ако единственото удоволствие, което може да изтръгне от тяло като това, е само видимо да го очуква!“

Тяло като това...

И не само тяло.

Онези твърди малки ръце, с техните тънки, задиращи пръсти, зъбите ѝ — остри и бели като на котка, дори ушите ѝ — толкова

чувствителни, че дори само бегъл допир до тях може да я взриви...

Той и сега чувстваше ласката ѝ, тук, в този момент, и целият потръпна от играта на спомена и въображението. И Господи, тя можеше да продължава още и още! Беше ненаситна, би направила всичко, би опитала всичко, като че ли онова, което беше получила, никога не ѝ беше достатъчно...

Той почувства познатото надигане между краката си, обещаващо една мощна ерекция само след няколко секунди. „Дръж се прилично, момче! Работата преди удоволствието. Не изпускай топката от очи. Точно сега една друга дребна лейди е от много по-голямо значение за бъдещото ти щастие и това е госпожа Фуджияма или както и да се казва, онази, която ще капне щастлива, преди да свърши вечерта.

И не от това, което ти най-добре умееш, момче, колко жалко, но какво да се прави, такъв е животът. Окей, каква е програмата? Да говори с Джон, обезателно да говори с Джон. Опасно е и той да се навърта около копанката. Госпожа Добра Съдба може никога да не отвори торбите с мангизите, ако разбере, че наоколо виси като сопол и един кисел, лишен от наследство по-малък син, който по всяко време е готов да мушне прът в колелата, да започне да вдига врява и дори да заведе дело в съда!

Не, работата трябва да е опечена. Да привлече Джон за делото, да си осигури и добрите чувства на Хелън, да ѝ напълниш главицата с вятър, да размени две думи и с Чарлз. След туй направи продажбата, грабвай плячката и отново друм — по широкия свят, откъде дошъл — там отишъл.

Е, не точно там, откъдето беше дошъл.“ Красивото лице на Алекс помръкна от срам и гняв и той безмилостно пришпори паметта си назад в миналото. Просто лош късмет, че го бяха надушили, това е. Една глупава административна грешка, втори път нямаше да я допусне.

И дори там — в онова място — той не би го назовал в себе си, дори сега — той научи някои неща, завърза някои полезни контакти. О, много полезни, крайно належащи. Така всичко излезе наяве.

Както и да е, това беше история, беше минало-заминало. Той беше платил дълговете си, дори с лихвите! И втори път това нямаше да му се случи. Веднъж да се свърши с това, той щеше да дойде на себе си, щеше да е готов да се хвърли в живота.

И тогава...

И тогава, Австралия беше необятна, огромна страна, една ужасно голяма красива страна, в която можеш да се изгубиш. А едно момче, което веднъж вече се бе губило, можеше да се изгуби отново, когато си пожелае, без никакви проблеми.

Решено тогава.

С щастливото чувство, че е отхвърлил доста работа сутринта, Алекс вдигна слушалката и се включи във вътрешната централа на къщата.

— О, Роузи, здрасти, как е най-доброто ми момиче? — той се усмихваше, докато говореше по телефона с кухнята. — Я налей по едно уиски, а? — Той се усмихна отново. — Аз съм в бърлогата. Що не пратиш Ели да ми го донесе дотук?

* * *

Джон.

Скоро тя щеше да може да говори с Джон.

О, колко досадно, че точно сега онази японка и нейният счетоводител щяха да дойдат за вечеря. Хелън беше я информирала за това, когато я взимаше от лагера на аборигените. Но гостите нямаше да искат да прекарат цялата вечер със семейството, нали? Трябваше да има някаква възможност да се усамоти някъде с Джон. Трябваше да си я осигури, да се убеди, че той иска да прекара известно време насаме с нея.

О, боже! Само да можеше да узнае какви точно мисли се въртят в главата му! Гийна въздъхна тежко и изпружи уморените си крака, докато се потапяше по-дълбоко в топлата вана. Единственото ѝ желание беше да прекара няколко минути с Джон без никой да ги безпокои, нима искането ѝ беше толкова голямо...?

Само няколко минути?

Честно?

Справедлива до мозъка на костите си, Гийна изпита неудобство от собственото си самозалъгване. „Не, не само няколко минути. Ако трябва да съм честна, искам да прекарам с него целия си живот — или поне да имам шанса да опитам.“

Не беше ли абсолютно налудничаво да мисли за него по такъв начин? — питаше се тревожно тя, докато се изправяше и бавно се протегна за кърпата. „Ти едва си разменила и две думи с него, не го познаваш, той може да си има приятелка, даже да е сгоден за някоя друга от някое съседно имение, може физически да го отблъскваш, може да те мисли за последното момиче на света, за което би се оженил.“

„Може“, прошепна едно тъничко гласче в ухото ѝ.

„Но не е така!“, заяви с цялата си убеденост едно друго гласче.

Тя въздъхна тежко. Е, по един или друг начин, тази вечер тя щеше да научи истината. Но след като се видеше с Джон.

Той забеляза приближаващия хеликоптер, когато беше още на мили разстояние. Хеликоптерът кръжеше в ясното, бледо небе, като някакъв комар, който се блъска и жужи в захлупена празна златиста купа. Предизвиквайки гнева му, пилотът сниши въздухоплателната си черупка точно над събраните край товарния влак животни, където Хенри и останалите ги настаняваха върху платформите, решен най-вероятно да покаже на бъдещите купувачи на какви чудесни добичета можеха да се окажат собственици, ако вземеха окончателно решение да купуват. Но животните мразеха въздухоплателните апарати, вдиганият от тях шум ги ужасяваше и когато го чуеха, изпадаха в паника и побягваха.

Предполагаше се, че Чарлз е наясно с тяхната психика! Но като че ли напук, той така се беше вманиачил на тема „продажба“, та не го беше еня за нищо друго! От своя наблюдателен пост пред конюшните, където току-що беше оставил коня си, Джон псуваше яростно, въпреки че знаеше, че това е безполезно.

— Страшно ви благодаря, егоистични копелета такива — крещеше той, — и дано се задавите с кокала си! Сигурно сте изкарали ангелите на добичетата и сега само това ни липсваше — да ги гоним. Да изгубим парите от тях! А колко чини скъпоценния ти холдинг без тях, а?

Продължавайки да псува, той се извърна и промъквайки се покрай задната врата на къщата, се отправи там, където неотдавна беше погребан баща му. Блъскайки двойните врати, той се изправи в

светлината като някакъв ангел отмъстител, захвърли конските такъми и камшика и пристъпи вътре.

Цветята, обрамчващи пода над подземие, където почиваше Филип, лилиите и белите гардении, втъкнати в лъскавата зеленина на лавровите венци, бяха все още нежни и свежи и с влизането си още той бе посрещнат от прекрасния им аромат. Надпис на гроба все още нямаше, отбеляза в нов пристъп на потиснатост Джон.

— Господи, тате — избухна той, — ние дори не сме имали време да поставим месингова плоча с името ти, а те вече продават кокалите ти! Твоите и на всички предишни Кьонигови!

В пристъп на омерзение към себе си и към целия свят той вдигна очи към разпятието и несъразмерната фигура от слонова кост на гърчещия се, страдащ Христос.

— Чуваш ли? — страстно се обърна той към него. — Виждаш ли цялата тази гнусотия, която се разиграва тук? И ако виждаш, защо не направиш нещо да я спреш? Или и на теб въобще не ти пука?

Отговори му единствено студената, връщаща думите му тишина.

— О, боже — проплака той и падна на колене, опитвайки се да събере мислите си, опитвайки се да се помоли. Но от предишната нощ, когато беше прозрял убийството, той се намираше в състояние на трескаво напрежение, граничещо с лудост. — Тате беше убит! — се оказа единствената изява на вярата му, единственото кредо, в което се беше вкопчил сред пустинята на безкрайното си отчаяние.

Защото той наистина вярваше, че миналата нощ е бил споходен от сън откровение, когато си беше легнал там, край предвечния водоем.

Той беше убеден в това с всяка фибра на тялото си. Това беше единственото логично обяснение защо Филип, един човек с опит, не беше чул приближаването на голямата змия, не беше направил опит дори да се защити от Кафявата кралска. Убиецът се беше сдобил с двама помагачи, които да пуснат трите отровни създания върху жертвата, беше се презастраховал, за да няма провал. Те са ги донесли тихичко, така че баща му да няма шанс да чуе приближаването на змиите, да се събуди и да се защити. Това беше тайната, която забулваше бащината му смърт и той единствен можеше да я изнесе на бял свят.

Но ако той кажеше това, щяха ли да му повярват? Какво доказателство имаше той, какви други факти, освен собственото си съновидение? Какво доказваше то? Можеше ли да си представи как би изглеждал, застанал пред съдията и съдебните заседатели: „Да, Ваша светлост, знам със сигурност, че баща ми е бил убит, видях злодеянието насън“. Щеше да стане за смях пред съда!

И кого щеше да обвини? Кои бяха убийците? Със сигурност бяха трима, тарторът и двамата му копои. Мъже? Той дори нямаше представа какъв беше техният пол. Призрачните фигури, размиващи се в тъмнината, биха могли да бъдат мъжки или женски... За да пуснеш три змийски създания върху спящ на земята мъж не се изисква обезателно мъжка сила. Но кой би искал да убие Филип по такъв жесток начин?

Той се опита да си припомни всички, които са били прогонени от имението напоследък и които биха могли да жадуват отмъщение. Един пиян скитник беше досаждал на Роуз, опитвайки се да намери храна и подслон, но беше изгонен позорно, без да получи нищо. Един войнстващ некадърник бе уволнен без предварително предизвестие. И на двамата Филип не твърде деликатно беше заповядал да напуснат пределите на имението, срещу което те възнегодуваха и се подчиниха едва след като опитаха на гърба си камшика на господаря, който наби по този начин в дебелиите им глави издадената вече заповед. Но биха ли го убили заради това? И ако не — тогава кой?

Джон никога през живота си не беше мислил лошо за когото и да било. И сега неговото изранено съзнание се мяташе като напласен кон далеч от прииждащите още по-черни мисли — тогава е някой от имението, някой от самата къща...

Не! Не можеше да бъде!

Но все някой трябваше да е — някой, който беше винаги наблизо.

Някой, когото познаваше лично.

Мислите се въртяха в главата му като плъхове, хванати в капан, докато накрая съзнанието му изплака като дете:

— Не знам какво да сторя, татенце, мамичко, кажете ми как да постъпя!

И отново единственото, което достигна до слуха му беше ечащата, убийствена тишина на параклиса, безмълвието на гроба.

— Кажи ми какво да правя...

Останал без сили, ужасен и изтерзан, с паднали рамене и сведена глава в тесния молитвен ред, той надигна глас и изплака:

— О, боже, кажи ми какво да направя!

---

[1] Съкращение от абориген, използвано като нарицателно, заместващо собственото име, презрително. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Спускащият се хеликоптер вдигна малки вихрушки сух червеникав прахоляк, докато най-после кацна на земята. Спряла на безопасно разстояние, Хелън включи на скорост и подкара колата към площадката за кацане, за да поздрави гостите с пристигането им.

Страничният люк на белия хеликоптер изпука като при разчупването на яйце и малката стълбичка беше спусната от търбуха му, за да могат пътниците да слезат. Първи се показа Чарлз, очите му я удостоиха с един бегъл поглед.

— Здравсти, Хелън. Как си?

— Чудесно — промърмори механично тя, — просто чудесно. А ти?

Той се извърна.

— Мога ли да ти представя госпожа Мацуда и нейния финансов съветник господин Бъкли?

— Само Йошико, моля.

Жената, която слезе от хеликоптера, трябваше да има четиридесет, мислеше си Хелън, но беше невъзможно да се определи. Беше една източна красавица на неопределена възраст, във всяка една фибра, на която безпогрешно можеше да се различи отпечатъка на големите пари, но и с целия финес, който не вървеше обезателно ръка за ръка с безкрайните редици числа от банковите сметки. Кожата ѝ, в класическия порцеланен оттенък на японската жена, очевидно беше поддържана в най-реномираните козметични салони по света, лъскавата ѝ, гарваново черна коса беше елегантно подстригана вероятно в Париж, бледозлатистият ѝ ленен костюм в стил „сафари“ говореше за Бевърли Хилс, а прекрасните ѝ жълтеникавокафяви обувки и съответстващата им чанта загатваха за Рим. Дори куфарчето ѝ трябваше да е било произведено в някакво проклето място в Лондон, където продължаваха да правят чадъри от епохата на кралица Виктория, разсъждаваше Хелън с помръкнало сърце.

Тя се опита да потисне завистта си. „Е, да, богатшите са различни от мен — каза си тя без удивление. — Да вземем само това, че те запазват красотата си жива по-дълго време. Толкова по-зле за нас!“

На фона на безупречната шикозност на видимо запазената ѝ гостенка, Хелън се почувства старица, бледа и старомодно облечена, твърде едра и тромава като кобила. Мислено тя се съпостави с крехката Йошико. Как ли изглеждат те двете редом в очите на Чарлз? Прииска ѝ се и двете да са мъртви — най-вече Йошико!

— Госпожа Кьониг? Със съжаление научих за смъртта на вашия съпруг.

— Наричайте ме Хелън, моля. Филип ли? Да, е, аз... Да, наистина... — За бога! Толкова ли не можеше да измисли какво да каже?

Но Чарлз беше до нея и както винаги се втурна да изглади нещата.

— Благодаря ви, Йошико. Да, той беше забележителен човек, наистина загубата е непрежалима — за Хелън и за всички нас. — Той се обърна, за да включи в разговора и слизация в този момент от хеликоптера мъж, продължавайки с официалните любезности. — Хелън, да ти представя господин Бъкли.

— Господин Бъкли.

Тя смутено протегна ръка, за да поеме твърдото, делово ръкостискане на младия мъж, който я поздрави доста любезно, но по устните му не се появи дори призрак на усмивка. Гласът, костюмът, бледото, гладко лице, закопчаната от горе до долу риза и очилата с метални рамки издаваха у него американеца. Той имаше вид на елегантно двадесет и осем годишно *юпи*^[1], но може да е и на петдесет години.

— Бъкли, Крейг Бъкли, госпожо — започна новодошлият с лек акцент на човек от Нова Англия. — Аз съм финансовият асистент на госпожа Мацуда. В задълженията ми влиза хвърлянето на едно око върху счетоводните баланси тук. Радвам се да се запозная с вас.

Изведнъж в проблясък на прозрение тя си представи как биха изглеждали двамата в очите на Джон, желязната магнолия и лишения от чувство за хумор дървеняк с нацистките очила и бездушната

решеност да гледа на Кьонигсхаус само като на сбор от цифри, добри или лоши. Джон не би ги харесал.

Госпожа Мацуда впери в нея своите смолисто черни, безизразни очи.

— Господин Кьониг — Чарлз — ми казва вие имате един син, госпожо Кьониг.

— И още един — заварен син — изрече едва чуто тя.

Госпожа Мацуда се усмихна загадъчно.

— И заварен син. Колко сте щастлива. Аз очаквам с нетърпение да се запозная и с двамата.

„Дотук, добре“, повтаряше Алекс своята изпитана и проверена формула за успокоение в смутни времена. Трапезарията беше обляна в светлина, която играеше по сребристойялата дамаска, първото ядене току-що се бе появило на масата като по заповед на вълшебник и имаше вълшебен външен вид и мирис. Разговорът с новодошлите също вървеше както трябва. Но не и благодарение на малкото братче Джон!

— Още малко вино, Йошико? Крейг?

Усмихвайки се приятно, той подкрепяше гостите, които бяха в неговия периметър на действие, щедро доливайки чашите им с изключителното „Shiraz“. Той го беше открил в бацината си изба и си беше направил труда да го отвори предварително, за да даде възможност на гъстото, кървавочервено вино да „подиша“.

— Хелън? Чарлз? Би ли подал бутилката, така че да стигне до Бен? Да, наистина е добро, благодаря ви, Йошико, радвам се, че ви харесва.

„Какви, по дяволите, ги вършеше Джон, с тази кисела физиономия в самия край на масата, като че ли всеки момент щеше да бъде извлечен навън, за да му светят маслото? Трябва да се заемем с това!“ С усмивка на победител, Алекс подхвана разговор с явната решимост да разведри атмосферата.

— И така, Йошико, успяхте ли да видите поне нещо от Австралия, откакто сте тук?

Тя сви рамене.

— Сидни, Големият бариерен риф, Айърс Рок.

Чарлз се разсмя.

— Все старите туристически уловки! Ние бихме ви развели да видите поне малко от истинската красота на древната страна, ако имате време за това.

Госпожа Мацуда възпроизведе една ослепителна усмивка.

— Онова, което наистина иска да види, е ранчото Кьонигсхаус.

— Фермата!

Намесата на Джон беше като влизане на слон в стъklarски магазин.

— Стопанството! — повтори високо и упорито той, разплисквайки невнимателно виното около чашата си. — Американците в Дивия Запад имат ранчо. В Австралия ги наричаме стопанства. Животновъдни стопанства.

„Благодаря ти, братчето ми!“ Студеният гняв, надигащ се бавно някъде дълбоко в Алекс, изведнъж избухна с цялата си сила. Окей, той не беше и очаквал Джон да цвили от удоволствие при мисълта за продажбата на Кьонигсхаус, докато купувачите оглеждат наоколо. Но той се беше надявал хлапето да се държи най-малкото цивилизовано!

И след като знаеше, че няма и най-малък шанс самият той да сложи ръка върху мястото, защо се пречкаше в краката на Номер едно, вместо да си трае и да гушне своя проклет дял, след като продажбата приключи?

„Щото като пипнем мангизите, Джоно, момче — беше го успокоявал великодушно, — можеш да бъдеш сигурен, че ще се отнеса справедливо към теб! Старият Чарлз ми спомена, че би било добра инвестиция да заровя малко от пляката някъде за теб, да те снабдя с едно местенце, което да си е само твое. Нека само да направим сделката и тогава първото нещо в списъка на покупките ще бъде фермица за Малкия Джон!“

Той можеше да се справи с всичко това, разсъждаваше мрачно Алекс, само ако Малкото Братче се стегне и се въртне поне малко около Мама Големи Пари! Но всичко, на което това проклето хлапе бе способно, бе да виси като сопол от другата страна на масата и да разлива първокласно вино все едно че беше проста лимонада, с нещастния вид на копелдак в Деня на таткото!

Погледът му падна върху момичето до лакътя на Джон, спретнато и нагиздено с обици цветчета, в бледорозова памучна одежда и в този момент му идеше да се разсмее на глас.

Пустият му Джон!

Какъв идиот!

Не можеше ли да разбере, че с държанието си на Бунтовник без своя кауза той не допринасяше нищо за тази нещастна чернилка до себе си, която не принадлежеше на никой свят и нямаше къде да отиде?

Не за първи път Алекс се дивеше на слепотата на мъжете. Те можеха да се спънат в лежаща на улицата жена, която очевидно чака някой да ѝ го вдене и пак единственото нещо, което щяха да направят, е да я прескочат, да вдигнат любезно шапка и да отминат! Направо покъртително! И доколкото той разбираше от жени, тази малка стърчиопашка там би се превърнала в истинска жрица на любовта, също като Ели, стига да ѝ бъде даден поне малко шанс.

Все още прокарвайки скришом поглед по тялото на Гийна, Алекс осъзна, че удобно настаненият от лявата страна на госпожа Мацуда Чарлз беше зает с разиграването на козовете.

— Имаме какво да ви покажем и то много, един парцел земя, който мисля, че ще ви хареса — говореше мазно той. — Цялото място възлиза на три хиляди квадратни мили, но, разбира се, стопанството е тук в центъра му.

Госпожа Мацуда хвърли преценяващ поглед на трапезарията с нейната гълбовосива ламперия, сводест таван и полиран под.

— Много старо? — поинтересува се тя.

— С историческо значение! — каза Чарлз. Той хвърли един многозначителен поглед през масата към Хелън. — Хелън ще ви разкаже историята.

— Построено преди повече от сто години — започна послушно тя, но в душата ѝ беше каша. „Хваната между Сцила и Харидба — скърбеше тя. — Ако не помогна тази продажба да бъде извършена, Джон няма да получи нищо; но ще ми проговори ли после той, ако все пак помогна?“ — Това е едно от най-старите имения в Северната Област — продължи дрезгаво тя. — Може да бъде открито във всички летописи, за него е писано във вестниците, то е широко известно в околността като отличен пример, илюстриращ колониалната архитектура...

Гласът ѝ продължи да се лее, но черните очи върху японското лице като от слонова кост не я изпускаха от погледа си.

— Но това е вашият дом. И сега аз искам да го купя и да живея тук. Това не ви ли натъжава?

Натъжаваше ли я? Тя не можеше да каже.

— Ни най-малко — каза сковано тя. — Нещата се менят. Те никога не могат да се запазят в първоначалния си вид.

— Може би вие и вашия съпруг сте планивали да се оттеглите? — продължаваше сондажа си госпожа Мацуда. — Да предадете управлението на фермата в ръцете на синовете си и да пообиколите света... да гостувате на приятели... да пътешествате...?

На Хелън ѝ се искаше да се разсмее. Самата идея, че той някога би се оттеглил ѝ изглеждаше пълна дивотия.

— Не. Той никога не ми е споменавал за нещо такова.

Госпожа Мацуда наклони тъжно глава.

— Разбирам. Той никога ли не обсъждаше работата си с вас?

Защо се чувстваше унижена сега, когато трябваше да го признае.

— Не. Никога.

Късо кимване от другата страна на масата.

— Моят съпруг беше същият преди да умре. Много старомоден, традиционалист. — Тя се засмя звънко. — Но тогава мъжете умират и оставят жените да движат всичко.

Тя се наведе напред, свършеният ѝ пръст с цвят на слонова кост с лакиран в розово нокът почукваше по бялата покривка.

— Парите на съпруга ми бяха моя първоначален капитал. Откакто умря и откакто намерих необходимата ми подкрепа, от която толкова се нуждаех... — тя хвърли непроницаем страничен поглед към очилатия млад Бъкли, внимателно следящ всяка нейна дума, — с много полезно, предано съдействие, аз увеличих онези пари над десет пъти.

Тя отново погледна към Бъкли, в очите ѝ определено проблесна някакво пламъче. Нейният поглед се удари и се отрази в стъклата на очилата му и това го накара да хвърли на свой ред предизвикателен поглед към останалите от компанията.

— Лаская се да мисля — каза в заключение тя, протягайки ръка към виното си, — че аз изиграх ролята на добра съпруга във всичко това. Чувствам, че моят успех би оцастливил безкрайно моя съпруг, господин Мацуда.

— Можете да се обзаложите!

Беше Джон, с ненужната си шумотевица и отново в състоянието си на агресия. Госпожа Мацуда прояви към него лек интерес, но забележката ѝ беше адресирана към цялата маса.

— Тук наоколо е толкова красиво. Удивена съм от желанието ви да продавате.

— Е, да, така е — започна непринудено Чарлз, слабият му волеви профил изпъкваше в цялото си великолепие на светлината на свещите, болезнено забеляза Хелън, — но ние мислим, че за „Кьониг Холдингс“...

— Аз не мисля така! — намеси се грубо Джон и неприлично се изпружи в стола си, отблъсквайки се със замах от ръба на масата. — Аз не искам да продавам! Проклет да съм, ако искам! Но моето мнение не струва и пукнат грош, нали? Аз съм само малкото братче и нищо от това, което казвам, няма каквато и да било тежест!

„О, я си затваряй плювалника или върви...“, старият гняв, който мислеше, че е загърбил и заровил на десет мили дълбочина, в момента, в който избърса праха на Кьонигсхаус от обувките си, отново се пробуди у Алекс и този път той нямаше да бъде потушен.

Но желязната пеперуда явно бе преживяла и по-жестоки бури от тази.

— Господин Кьониг — обърна се тя към Джон с изключителната си бяла усмивка. — Не се подценявайте. Вашият чичо Чарлз ми разказа всичко за вас и за Кьонигсхаус и за превъзходните ви умения като скотовъдец.

Толкова симпатичен млад човек, разсъждаваше с нотка на съжаление тя, с тази прашна руса коса и сини очи. И толкова голямо тяло...

Колко жалко, че тези момчета, толкова хубави, толкова желани, бяха и толкова неоформени. Би било добре да заведе този например в Европа, да му предаде няколко урока на тема храна, вино и... и всичко останало.

Особено сега.

Особено сега, когато Крейг ставаше все по-скучен и по-скучен и на всичко отгоре — на средна възраст! Двадесет и осем годишните май бяха твърде старички за нея, тя имаше нужда от по-млад мъж. Е, може би след това. Нека да видим как ще потръгне договарянето по

продажбата. Тя отново се усмихна към Джон, дискретно прикриваща оценяващия си поглед.

— Във всеки случай добре е да се запозная с първия си каубой.

„Нямаше ли някаква покана в начина, по който го каза?“, чудеше се Алекс с нарастващо вълнение. „Защо пък не? Това може да се окаже от полза за нас!“

Като повечето мъже, които проявяваха поне малко внимание към жените, на Алекс не му беше трудно да схваща техните желания. Джон беше приятно момче, точно оня тип, който би се понаравил на позастаряваща дама с добър вкус. И ако изобщо проумееше кое е добро за него, той би трябвало да захвърли онази хлапачка Гийна с влажния поглед и да се залепи за Мадам Голям Апетит като муха на мед.

Ако той изобщо проумяваше кое е добро за него.

Дали беше толкова глупав, та не виждаше или беше толкова пиян, че да не му пука?

— Каубой ли? — питаше дрезгаво Джон. — Айде стига бе! Тук ние казваме „скотовъд“. Така както казваме „стопанство“, а не ранчо. И това е моето стопанство, и аз ще се противопоставям на цялата тази сделка по продажбата с цялото си същество!

Той се наведе троснато през масата.

— И може да ви стане по-ясно за какво говоря — обяви пиянски той, — ако ви кажа, че всичките ми предци са погребани тук! Предци. Знай'ш ли какво е предци? Мислех, че вашият народ особено ги почита!

Възцари се ледено мълчание. Накрая Крейг Бъкли отвори фината си уста с презрителна усмивка.

— Знаете ли, господин Кьониг, в Япония няма само кули^[2], гейши, рикши и смешни островърхи шапки. Мисля, че бихте определили нашия консорциум като твърде обемащ, интернационален по своите размери. Ще ни бъде интересно да видим, дали бихме могли да кажем същото за „Кьониг Холдингс“ в края на нашата сделка!

Джон се изсмя сардонично.

— Останете си мои гости!

„Той се налива твърде бързо!“, мислеше в паника Хелън. „О, Господи, какво ли ще се случи?“

Госпожа Мацууда бутна назад чинията си и попи устни в изящна салфетка.

— Ще искаме да видим книгите и документите за последните пет години, — каза тя, като че ли нищо не беше се случило. — Легализирани инвентарни описи, всичко, с което разполагате и което би ни показало какво е състоянието на нещата в стопанството...

— Нямаме проблеми.

Чарлз кимна към Бен, който седеше тихо и невъзмутимо в края на масата.

— Бен е нашият финансов директор — той ще ви предостави цялата информация, от която се нуждаете, докато сте тук, той е на ваше разположение, нали Бен?

— С най-голямо удоволствие — произнесе Бен, въпреки че за удоволствие при него изобщо не можеше да става и дума, мислеше си Бъкли кисело. По дяволите, какво не беше наред у тези хора?

Бен се изкашля неловко, прикривайки устата си с ръка.

— Вие докога смятате да останете?

Госпожа Мацуда погледна към Бъкли и се усмихна.

— О, мисля, че можем да се поотпуснем — можем да останем толкова, колкото се наложи. Ти какво мислиш, Крейг?

Като същински автомат Бъкли измъкна от вътрешния джоб на сакото си един тънък като вафла електронен бележник и започна да натиска бутоните му.

— Вероятно тук ще приключим доста бързо, но нека предвидим още няколко дни, и така това прави 22-и — обяви на всеослушание той. — Дори и след това ние ще успеем за подписването на Конвенцията относно телешкото месо, която е на 25-и в Чикаго, ако, разбира се, искаш да отидеш?

— 22-и?

Алекс почувства, че беше дошло времето той да се намеси с цялата си твърдост и сила, неговото спокойно иначе лице сега гореше отвътре с буен пламък. Сега трябваше да поведе битката, въпреки всичките му планове да остане скрит и незабележим, просто трябваше да им покаже на тези копелета кой беше господарят тук! Тези некадърни педита не можеха да направят разлика между истинска продажба и предлагането на калъп сапун!

А що се отнася до Джон...

Но все още можеше да им покаже, да им даде урок как се прави сделка. Той се усмихна обезоръжаващо.

— Ние и преди това можем да ви снабдим с всичко, от което се нуждаете. В края на краищата, нали Чарлз и Бен подготвят тази сделка от сума време, така че ние сме на практика готови. Ще направим всичко, което е по силите ни, за да ви помогнем...

Вдигайки достатъчно шум, Джон бутна стола си назад и се изправи.

— „Ще направим всичко, което е по силите ни, за да ви помогнем!“ — разкриви се той, имитирайки грозно мазния тон на Алекс. — Сигурно ние ще ви целуваме задника оттук до Киото, ако с това постигнем тази скъпоценна сделка! Всички, освен един! Стоящият тук пред вас! Не си въобразявайте, че ще клекна! И дори всички да сте решили да затриете Кьонигсхаус, аз ще направя всичко, за да ви спра, докато все още има душа в това тяло!

Той излезе, залитайки. Останалите мълчаха втрещени.

— Съжалявам, госпожо Мацуда — каза скромно Хелън. — Джон обикновено не е такъв. Не знам какво го е прихванало.

Звучеше неубедително, дори в собствените ѝ уши.

Но японката само се усмихна примирително.

— Вашият син е нещастен — промърмори тя, поклащайки гладко причесаната си чернокоса глава. — А и всички млади мъже понякога се напиват. Но бизнесът си е бизнес — ако Кьонигсхаус все още е за продан?

---

[1] Така в САЩ наричат младежите, напредващи в кариерата. — Б.р. ↑

[2] Наемен работник в Япония, Индия и други далекоизточни страни или возач на рикша в тези страни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Бихте ли ме извинили?

Възможно най-спокойно Гийна се изправи на крака, поклони се любезно на събраната компания и излезе от трапезарията. Само две крачки ѝ бяха необходими, за да настигне залитация, препъващ се Джон, който се опитваше да стигне до външната врата.

— Джон! — Тя го сграбчи за ръката. — Накъде си тръгнал?

— Навън. — Той протегна ръка към дръжката, отвори вратата със замах и направи широк жест към ширналата се пред тях тъмнолилава празнота. — Ей там.

— Къде?

— Където и да е.

Колко далеч можеше да стигне в това състояние? А и тя се беше надявала на един спокоен тет-а-тет. Беше мечтала да се сближи с него под тази топла луна в средата на австралийското лято. Идеше ѝ да се ритне отзад, или поне него. Във всеки случай нямаше да го остави да си отиде сега, не и по този начин.

— Идвам с теб.

— Няма смисъл. — Той не искаше дори да я погледне и започна да се отдалечава. — Всичко свърши.

Тя го стисна още по-здраво.

— Кое е свършено?

— Нищо. То и нищо не е започвало. — Той се олюля леко и закри лицето си с ръка. — Господи, аз съм пиян! Не ми обръщай внимание, не знам какво говоря.

— О, много добре знаеш! — Тя се бореше с напирещите сълзи, но гневът ѝ все още ѝ даваше сили да продължава. — Не ми ги говори тия, много добре знаеш, че имаше нещо... — Тя изведнъж млъкна, неспособна да контролира повече гласа си, очите ѝ издаваха цялата ѝ мъка. — Нещо... между нас двамата — успя най-последно да произнесе тя.

Зад гърбовете им се разнесе шумът от местене на столове, жуженето на гласовете се извиси, а успоредно с него и някакво всеобщо раздвижване, което показваше, че събраните в трапезарията са решили да се разотидат и съвсем скоро щяха да се изсипят в хола. Джон поклати глава, опитвайки се като че ли да я прочисти от изпитото.

— Не можем да говорим тук — провлече той. — Ела.

Хващайки я за ръката, той я повлече през входната врата, която внимателно притвори зад себе си. Отвън огромна луна плуваше безметежно сред едно небе, отрупано със звезди. Хладният, свеж нощен въздух охлади пламналите ѝ страни и като че ли помогна на Джон да дойде на себе си. Държейки се здраво на краката си, като че ли поизтрезнял, той я поведе през поляната към къщата за гости, спирайки в подножието на стъпалата пред вратата ѝ.

„Нещо между нас двамата.“

На Гийна ѝ идеше да си отхапе езика. Защо трябваше да го изтърси по този начин? Обля я вълна на изгарящ срам: какво значеше да обичаш един мъж, колкото добър и внимателен да е той, когато той не чувства същото към теб? Това беше последната капка, от която чашата на нещастieto ѝ преля.

Тя чувстваше, че трябва да каже нещо, да го замаже по някакъв начин, но способността ѝ да говори я беше напуснала. Когато най-накрая Джон наруши мълчанието, думите му нямаха никакво отношение към казаното от нея.

— Онази японска дама, госпожа Не-знам-си-коя-си — започна той. — Когато си тръгне, бих искал да напуснеш с нея.

— Какво? — Беше очаквала да чуе всичко друго от неговата уста, но не и това.

Той въздъхна.

— Искам да се върнеш с нея обратно в Сидни, да се махнеш оттук.

Нима той се опитваше да се отърве от нея?

— Но защо?

— Твоето оставане тук е абсолютно безсмислено. Това е.

Той не би могъл да я нарани повече, отколкото с това тъпо, почти тривиално отпращане, задави се тя в мъката си. Но тя не можеше да се спре и продължи да увеличава мъката си.

— Трябва да има някаква причина. За всяко нещо си има причина. Кажи ми.

Той стоеше изправен, почти надвесен над малката ѝ фигурка, широките му рамене закриваха луната.

— Няма нищо за казване. Просто си върви.

Тя имаше своя готов отговор.

— Не!

Някъде от тъмнината на нощта до тях достигна дивият вик на смъртен страх, последван от протяжен, агонизиращ писък. Някакъв нощен хищник явно разкъсваше своята невидима, само до преди миг нищо неподозираща жертва. Джон не показа с нищо, че е дочул разиграващата се нощна трагедия, докато се хващаше с две ръце за перилата на верандата и продължи да говори.

— Виж, в момента тук се разиграват разни странни, съдбоносни неща. Миналата нощ... миналата нощ, когато бях с добитъка, аз имах...

Устните му отказваха да произнесат думата „съновидение“, тя звучеше толкова момичешки, по дяволите, като бленуването на тийнейджър по някаква попзвезда.

— Аз имах определено... преживяване — преживяване, свързано с отделяне от тялото, ако така по ти харесва. Там, навън, при водоема. Където татко... умря. — Омаяно той поклати глава. — Един много шантав сън.

— Отнасящ се до баща ти?

— Да. Сънувах нощта, когато той... и змиите, три Кралски кафяви...

Три Кралски кафяви?

Откъде можеше да знае колко са били? Беше им съобщено само, че Филип е умрял от змийско ухапване. Те още не бяха получили дори резултатите от аутопсията, потвърждаващи това, камо ли да се предполага, че змиите са били повече от една. Тя прочисти гърлото си и се насили да говори нормално.

— Не видя ли и нещо друго в съня си?

Но нещо в гласа ѝ го накара да застане нащрек и той отговори съвсем сухо и премерено.

— О, нищо, нищо друго, наистина. Мъгла и облаци — обичайните неща в един сън — няколко души, но нищо по-определено,

не успях да разпозная никого. Казах ти вече, всичко беше доста шантаво. — Той се засмя изкуствено. — Е, трябва вече да вървя. Сутринта ще кажа на Чарлз да ти запазят едно място в хеликоптера при обратния им полет до Сидни.

— Не си прави труда — каза ядно тя. — А сега ме изслушай! — Тя се изкачи на първото, а след това и на следващото от ниските стъпала, така че да се изравни с нивото на очите му. — Аз не съм дете и ти не си ми никакъв, за да ми казваш какво ще правя. Освен това не съм идиот. Да не би да очакваш, че ще ревна и ще хукна да си търся укрытие, само защото ти си сънувал някакъв недомислен сън — което сигурно се е случило, защото доста си бил пийнал, както и тази вечер.

Каза го с намерението да го жегне, но в момента, в който думите изскочиха от устата ѝ, вече се мразеше. Тя видя на лунната светлина как по лицето му премина тъмна вълна и той за първи път тази нощ я погледна директно.

— Не съм бил пиан, ако това имаш предвид! — отговори той. — В съня ми имаше и друго — други хора... кошмарни неща, неща, които още не мога да си обясня. Толкова лоши, че все още не мога да говоря за тях, защото би излязло, че обвинявам някого в извършването на пъклени дела.

Кошмарни неща, пъклени дела — какви ги говореше той? Приказките му бяха несвързани, като приказките на дете.

Но тя премълча това в себе си, докато той със запъване продължаваше нататък.

— И докато не открия какво означава всичко това, дали то е истина или не е, искам ти да си далеч оттук. Далеч от опасността.

— Защо аз? Аз нямам нищо общо с това.

Той се обърна към нея, с почти умолителна нотка в гласа си.

— Ако дори малка част от това е истина, всички ние сме в опасност, самото място е опасно.

Искаше му се да каже: „Опасно за мен и за всеки, който ми е близък“. Но знаеше, че още не е заслужил правото да изрече подобно нещо. Въпреки това той отправи към нея един последен апел.

— Направи го заради мен. Замини с тях, когато те тръгнат, окей?

Нищо друго под слънцето не би могло да трогне повече нейното любящо женско сърце, отколкото гледката на този сломен и умоляващ

мъж, смирено стоящ и очакващ нейното решение. Гийна беше дочакала своя момент.

— Ако и ти дойдеш с мен! — нежно изрече тя. — Само тогава ще замина!

— О, боже! — изстена той.

„Стига да можех!“ — неизреченият му отговор увисна между двамата като безмълвно заклинание.

Тя стоеше пред него, без да помръдне, впрегнала цялата сила на женската си природа, излъчвайки я в мощни вълни, само и само да успее да го омагьоса и да го накара да я заобича. Той трябваше да разбере колко много го желае тя, колко много я боли за него.

„Погледни ме“, повеляваше му тя, „погледни ме, идиот такъв, какво трябва да направя, та да ме погледнеш, да ме видиш, да ме докоснеш и обичаш...?“

Той я погледна разсеяно, като че ли тя беше първата жена, която вижда в живота си. Неуловимият аромат на нейното тяло достигна до сетивата му, нейните очи, цялата ѝ кожа блестеше, поръсена сякаш със звезден прах, нейните малки розови обици горяха насреща му като разпукващия се цвят на роза. Чувствайки се непохватен като бивол, той внимателно вдигна ръка да погали нежното ѝ лице.

— О, Гийна — промърмори сломено той, когато пръстите му докоснаха топлата, канеща плът.

В следващата секунда ръцете ѝ обвиха врата му като копринени въжета и тя се притисна с цялото си тяло към него. С безкрайна нежност, чувствайки, че цял живот сякаш се бе движил точно към този момент, той повдигна лицето ѝ към своето.

Целувката ѝ беше като завръщане вкъщи.

Чувстваше, че няма сила, която да го накара да спре да я целува, че неговият дух нямаше никога вече да изпита нужда от каквато и да била друга храна. Обвивайки тялото ѝ, сгущвайки главата ѝ в рамото си, така че тя се окажа на височината на сърцето му, той се вкопчи в крехката ѝ фигурка, като корабокрушенец, който е намерил една тънка гредица, за да го крепи и да го изведе от бушуващата буря.

— Господи, безнадеждно е!

Ужасена, тя отвори очи, чувствайки как той я отхвърля надалеч от себе си и отстъпва настрана.

— Не биваше да го правя — поде дрезгаво той. — И това не променя нищо. Така или иначе, ти трябва да заминеш. — Вбесен от себе си, той се отдалечаваше в тъмнината. — Искам да се махнеш оттук, веднага щом се събудиш утре сутринта!

— Ако нещо ви потрябва, само трябва да се обърнете към Роуз или Ели, или към който и да е от нас. Роузи ще ви отведе до къщата за гости и ще изчака, докато се настаните и се убеди, че нищо не ви липсва. Надявам се, че ще се чувствате комфортно.

„А така също се надявам, че тази нощ повече няма да ми се наложи да играя ролята на очарователната домакиня, дори да е само за секунда“, продължи на ум Хелън, „защото в противен случай ще хукна да бягам пиццейки и няма да спра да тичам и да пицця, докато не стигна Сидни.“

— Благодаря ви, сигурна съм, че ще се чувстваме чудесно — изрече японката. Тя се изнизваше през вратата заедно със своя млад партньор под безмълвния, замислен поглед на Роуз, а зад тях пристъпяше Бен, който също се беше запътил да си ляга. — Така че ви пожелаваме „лека нощ“.

Последва едно хорово „Лека нощ“.

— Лека нощ, лека нощ на всички — провикна се Алекс, помахвайки им, докато те изчезнаха в нощта. — Е, това е за тази вечер — продължи той, затваряйки входната врата. — Май мина доста добре, а, какво ще кажете? Мисля, че направихме, каквото можахме. — Той се прозя и се протегна грациозно като котка. — Ще ида да пийна едно уиски в „бърлогата“ за преди лягане. Не, не се притеснявай, Хелън, ще ида да кажа на Ели да ми го приготви и донесе.

— Хм!

Очите на Чарлз — винаги сърдити напоследък, отбеляза в себе си Хелън — проследиха отдалечаването на Алекс през хола, с неговата лека, пружинираща походка, до кухнята, където Ели все още миеше.

— Отива да предложи помощта си в миенето на чиниите, а? Истински бой скаут.^[1]

Тя прокара уморено ръка през косата си.

— Чарлз, моля те.

Той се обърна.

— Извинявай. Не съм в най-добрата си форма. Това беше един дълъг ден.

Тя кимна.

— И за мен. Ще си лягам.

Той се поколеба.

— Сигурна ли си, че не искаш да пийнеш още нещо, преди да се качиш горе?

— Не, благодаря. Достатъчно пих.

Заедно те изкачиха широкото стълбище. Господарският апартамент беше точно пред тях и те спряха за момент пред вратите му.

Чарлз я погледна с очи, които толкова приличаха на филиповите, но без оня жесток пламък в тях.

— Нямам намерение все още да си лягам — каза стеснително той. — Ако промениш решението си относно пийването преди лягане, просто ми викни през стената. — Той посочи вратата на момчешката си стая, която беше в другия край на коридора. — Не съм далеч.

— Благодаря, Чарлз. — Тя му отправи още едно уморено кимване. — Лека нощ.

Зад стените стаята тънеше в дълбока сянка и тя почувства как се гмурва в някаква синьо-зеленикава празнота, като че ли изведнъж лишена от собственото си тяло. Изведнъж онова, което би трябвало да бъде блажена почивка след тежестите на вечерта, се превърна в ужасяваща, непоносима самота. Обзета от паника, тя се изниза обратно през вратата. Чарлз все още стоеше на площадката и определено я наблюдаваше с интерес, когато тя, объркана, се извърна, за да срещне въпросителния му поглед.

— Може би онова питие, в края на краищата, ще ми се отрази добре — измънка тя.

Той не ѝ се изсмя.

— Защо не излезеш на балкона? — предложи той. — Ще ида да видя дали няма да намеря нещичко в трапезарията и да го донеса горе. — Очите му горяха в детинска развеселеност. — Е, хора сме в края на краищата и няма да им прекъсваме забавлението на ония, дето са в кухнята, нали така?

Тя наведе глава.

— Да не искаш да кажеш, че Алекс би... че той и Ели...?

— Какво, какво за нашия млад господар и повелител? Мисля, че той е способен и на страшно много други неща, освен забърсването на някоя и друга наемна работничка, особено ако тя е бърсалка като Ели. — Той се изсмя. — Те и двамата са пълнолетни. Така че това не ни влиза в работата. Само трябва да видя какво мога да докопам аз, там долу, без да му преча той да си я докопва както си иска. И недей да изчезваш!

Той се върна с две чаши и бутилка Шардоне, преди тя още да беше решила в кой от ниските шезлонги да се настани.

— Защо не седнеш тук? И вземи опитай от това вино. Окей?

Тя прие с благодарност предложената ѝ чаша и замислено отпи от студената, златистокафява течност, докато превърташе в ума си онова, което беше казал той.

— Чарлз... ако Алекс и Ели... е, ти знаеш какъв е мъжът ѝ. Аз веднъж я попитах от какво ѝ е това ожулване по лицето и тя не посмя да ми отговори. Но аз знам, че той я бие, а и Роуз го казва. Тя казва, че той е много ревнив...

— Хелън... — Гласът на Чарлз звучеше предупредително. — Ние не трябва да се замесваме. Нищо не можем да направим. — Той леко се отпусна на съседния шезлонг.

— О, знам.

Над тях луната беше започнала да се спуска зад планините, приближавайки долния край на небето и нейните лъчи почти се бяха изравнили вече със синкавочерния хоризонт и кърваво черната земя. Тя се почувства толкова уморена, че не би могла да заспи, но в същото време и някак отпочинала, като че ли бе излязла от тялото си и се рееше някъде там, кръжейки около луната. Тя се чу да говори, преди още да знаеше какво точно произнася.

— Знаеш ли, аз го обичам.

Гласът му, изпълнен с безкрайна тъга, отвърна като ехо на думите ѝ.

— Да, знам.

— Но аз обичам и теб. — Откъде намери смелост да го изрече?

В тъмното гласът му звучеше леко и непринудено, но острието на горчивината в него беше наточвано в продължение на повече от двадесет години.

— Но не толкова колкото те обичам аз.

Трябваше да го попита.

— Тогава защо ме пусна да си отида?

Тишината, която се възцари, беше заредена с удивление.

— Значи това било? Ти просто си ме изпитвала, това ли искаш да ми кажеш? За да видиш дали аз те обичам дотолкова, че да се сбия с Филип за теб и да те отвоювам от него, това ли е?

Тя се гърчеше в болката си.

— Не! Не беше това! — Как можеш да обясниш на един мъж какво представлява мъжката власт? Как би могла да му опише атаката, безпardonното налагане на волята на Филип, което я беше лишило от нейната собствена и я беше превърнало в негова сянка? — Та аз бях само на осемнадесет! — изплака тя. — Какво разбирах тогава?

— Това е повече, отколкото си си позволявала да кажеш някога досега! — В гласа му изненадващо се бе появила някаква жестокост. — О, да, ти цъфна ей така от нищото, за да приемеш онази работа около събирането на добитъка, нали? Без минало, без усложнения. И никой така и не научи откъде си... къде си се подвизавала преди... или с кого...

Тя остана да лежи вцепенена, докато успее да го смели.

— Значи ти мислиш...?

Той се изсмя: едно грубо изкрякване като птица присмехулник.

— О, много по-късно осъзнах, че ти отдавна си стягала примката около Филип. В края на краищата, трагедията на семейство Кьониг не е някаква си държавна тайна! Ти си знаела, че той е изгубил жена си и сигурно си отгатнала, че той не е такъв тип мъж, който дълго ще скърби, оставайки без жена около себе си. И какъв по-добър живот би могло да мечтае едно момиче, дошло от майната си, от този, в един момент да се окаже господарката на Кьонигсхаус?

— Но ако...

Като в някаква кошмарна игра на „сляпа баба“ тя все не успяваше да налучка пътя си.

— Но ако съм се стремяла през цялото време към Филип, защо обичах теб? Къде вметваш себе си в тази схема?

— Елементарно, скъпи ми Уотсън! — И отново този влудяващ режещ смях. — Ти ми беше казала, че никога преди мен не си имала любовник. Но дори за мен не остана тайна това, че ти не си девствена. Ако си искала Филип, на теб ти е трябвало оправдание, защото

скъпият ми брат беше удивително старомоден на тази тема. И кой би могъл да свърши по-добра работа от малкия Чарлз, когато батко цял живот се беше мъчил да свали по гръб? Беше ли прозряла това — жените винаги ги подушват тези работи — или просто си решила да играеш „вабанк“, знаейки, че в момента, в който разбере, че те имам, той ще пожелае да те отнеме от мен?

Тя беше наранена до такава степен, че единственото, което ѝ се искаше, беше да му отвърне със същия удар.

— Просто вие всички му завиждахте, това е!

Тя видя в светлината на звездите как главата му клюмна и устните му се раздвижиха.

— Със сигурност му завиждах! Разбира се, че му завиждах! Завиждах му, защото той беше всичко, което аз исках да бъда и което никога не успях да постигна!

— Не! — изплака в жестоката си болка тя. — Ти беше различен, това е то. И какво толкова?

— О, Господи, Хелън, ти не знаеш нищо за мъжете, щом задаваш такъв въпрос!

— Защо? Толкова ли е ужасно да бъдеш себе си, не такъв, какъвто е той?

— Да! — отвърна страстно Чарлз. — Когато това ми отказва всички неща, които са имали и имат значение за мен. Интересът на родителите ни — на тях им пукаше единствено за драгоценния им първороден! Моята идентичност и мястото ми в света — уважението, с което би трябвало да се ползвам. — Той замълча. — И твоята любов.

— О, боже, Чарлз, сега ли му е времето...?

Той се изправи в шезлонга си и припряно премести тежестта на тялото върху краката си.

— И кога ще му дойде времето, Хелън? И дали това време изобщо някога ще дойде? Аз те обичам от времето, когато ние и двамата бяхме почти деца, твърде млади, за да защитим нещо толкова скъпо, което тогава едва ли сме знаели каква благодат е за нас и го оценихме едва когато го загубихме. — Той скочи на крака и прекоси балкона, вирайки се невиждащо над озарената от луната земя, пустинна и гола като марсиански пейзаж. — Аз цял живот съм те чакал. Никога не се ожених, защото никога не намерих жена, която да

може да се сравни с теб — сигурно си го разбрала? — Той се обърна, за да хвърли обвинението и в лицето ѝ. — Защо се омъжи за него?

Тя едва можеше да говори, усещаше устните си надебелели, подпухнали.

— Аз го обичах, ние бяхме щастливи, той ми даде всичко, което една жена би могла да иска от един мъж.

Неговият саркастичен смях избухна сякаш в лицето ѝ.

— Всемогъщи боже, Хелън, спести ни тази боза, която непрестанно се лее от женските списания! — Той беше възседнал шезлонга ѝ, хващайки я за китката. — Направил те щастлива, а? Аз знам, че той те докарваше до плач!

— Чарлз, аз...

Никой не би могъл да го прекъсне сега.

— Води ли те на специални места като мен? Колко пъти ти намира водоеми, където бихте могли да плувате заедно, голи, както ви е майка родила, и да останете там цял ден, не искайки да се приберете вкъщи, така както правехме ние? — Тя можеше да види плувналите му в сълзи очи. — Изтупвал ли е някога сутрин сеното от косата ти и приготвял ли ти е закуска, след като цяла нощ сте правили любов в хамбара?

Тя избухна в сълзи.

— О, Чарлз — ридаше тя, — защо всичко се обърна с краката нагоре? Защо всичко трябваше да се случи точно по начина, по който в крайна сметка стана?

Той взе и другата ѝ ръка и я притисна с всички сили към устните си, покривайки ги със смазващи целувки.

— Не знам — пророни задавено той. — Но знам едно нещо — най-накрая онова копеле Филип се разкара от живота ми и аз няма да пропиляя дори една секунда, за да получа онова, което искам — а това означава — теб!

---

[1] Член на младежка организация, чиито цели са да подпомогнат развитието у подрастващите на ценни физически, умствени и нравствени качества и умения, в това число и готовността винаги да се притечеш на помощ, когато се наложи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

И утре е ден.

Който и да беше казал това, разсъждаваше Джон, поел горчивия дял на своето нещастие, сигурно никога не му се беше налагало да се събуди в такова утре, с каквото той трябваше да се сблъска днес. Стомахът го свиваше и му се гадеше, изпитваше отвращение от самия себе си. Обаче имаше един-единствен лек за това състояние: просто да излезе от вратата навън и да го направи.

— Добрутро на всички.

Е, не съвсем на всички, отбеляза Джон на ум. Поемайки си дълбоко въздух и борейки се едновременно с надигащата се в стомаха му вълна и цепещата болка в главата, Джон се приближи до госпожа Мацуда, която в този момент седеше на масата за закуска, изнесена върху верандата, заедно с останалите от домакинството и сведе глава.

— Надявам се, че не мислите, че снощи преднамерено се държах грубо.

Госпожа Мацуда се усмихна. Е, е. Може би в това момче наистина имаше нещо.

— Не е необходимо. Всичко беше едно недоразумение.

— Да, е... — гмурна се още по-дълбоко той. — Държах се като идиот, за което съжалявам.

Госпожа Мацуда изпърха като някакво колибри. Ръката ѝ блестеше със свежо нанесения лак за нокти и скъпоценностите ѝ.

— Не се притеснявай. Няма никакъв проблем — тя се усмихна на всички.

— Добро утро, Джон! — каза Хелън, цялата светнала от облекчение. — Идваш точно навреме за закуската!

Роуз се появи до лакътя му, веднага щом той зае мястото си.

— Какво да ви донеса, господин Джон?

— Направи му бекон с яйца, Роуз — инструктира я Хелън.

Джон примига.

— Само едно кафе, благодаря ти, Роуз.

„Той изглежда ужасно“, мислеше Гийна, избягвайки да гледа към него, но неспособна да задържи погледа си някъде другаде. „Почти толкова зле, колкото и татко напоследък, посивял и не на себе си, като че ли в треска. И почти толкова зле, колкото и аз.“

Тя знаеше, че за мургава кожа като нейната една безсънна нощ, нощ на сълзи, беше пагубна. Когато беше щастлива, тя беше златиста, а сега лицето ѝ изглеждаше като натъркано с пепел, болезнено бледо, самата ѝ кожа излиняла и сива. Посивяла и безнадеждна, също като Джон. Искаше ѝ се да заплаче.

Госпожа Мацуда се усмихваше на Джон и потупваше ръката му.

— Разбирам как се чувстваш — каза лековато тя. — Господин Мацуда никога не би продал парче земя като това тук. Ти вървиш по стъпките на баща си, той би се чувствал по същия начин. А това е едно особено място. Ето защо аз искам да го купя.

— Ако наистина настоявате... — Джон почти изстреля останалото, — може би аз ще мога да ви покажа онова, за което говоря — моя Кьонигсхаус?

Господи, точно това ни трябваше! Камбаните, биещи тревога, почти оглушиха раздражения, обезпокоен, седящ от другата страна на масата Чарлз.

— Джон, Йошико и Крейг ги чака един доста уморителен ден — започна предупредително той. — Мисля, че на тях няма да им остане време за нищо друго.

— О, мога да си открадна малко. — Госпожа Мацуда се изправи грациозно на крака. За такова красиво момче време винаги щеше да се намери, за какво ни е иначе живота, за какво толкова се блъскаше тя? — Какво ще кажете да го направим веднага?

— Това... това какво е?... Ваша собствена частна църква?

Въздухът в малкия параклис, след нападението на ранното сутрешно слънце, беше застоял и болничав. Лилиите, които очертаваха гроба на Филип пред олтара, бяха започнали да се разлагат и миризмата им удари гърлото на Джон, от което му се заповдига още повече. Той кимна.

— Всички стари къщи наоколо имат такива. В миналото големите стопанства са били доста отдалечени от каквито и да било

църкви. Затова се наложило да си построят собствени.

От наблюдателния пост, който бяха заели до вратата, разпятието се виждаше фронтално. Огромният Христос от слонова кост доминираше над пространството със своите неестествени размери и караше всяко човешко същество, застанало на пътеката между молитвените редове, да се чувства като джудже, малко и нищожно. Крейг Бъкли раздвижи крака зад крехката, спретната фигура на своята работодателка, очилата му просветнаха, той се изкашля агресивно.

— Ние никога не сме си позволявали подобно нещо, дори в ранните години на Америка — каза той, съвсем очевидно залагайки примката си. — Това не е ли малко в британски дух и доста остаряло в наши дни?

„Не му обръщай внимание“, предупреждаваше Джон добрият му ангел. Решен да върви докрай, той продължи.

— Параклисът се явява и фамилна гробница. Всички от семейство Кьониг са погребвани тук.

Йошико му се усмихна насмешливо.

— Вашите предци?

Той кимна, припомняйки си за свой ужас пиянското си избухване предишната вечер.

— Да.

Той погледна надолу и посочи пода под краката им. По дължината на целия кораб, от вратата до олтара, надлежно закрепени в старинния камък се редяха месингови плочки. Подхващайки госпожа Мацуда за лакътя, Джон я поведе към първата, най-близката до вратата плоча, която беше буквално пред носовете на обувките им.

— Тук.

Гордата и богато орнаментирана някога надгробна плоча, изпълнена според каноните на сложната стилистична техника на XIX век, сега беше по-изтъркана и загубила очарованието си след толкова много години и крака, минали върху нея. Черните букви, изписани с готически шрифт, едва изпъкваха върху размитата повърхност. Джон коленичи, опитвайки се да разчете името, както и името, което носеше съседната плоча.

— ЙОХАН КЬОНИГ, 1850–1930 — прочете той, — БЕАТЕ КЬОНИГ, 1870–1940. Била е негова съпруга.

— О! — Маслиненочерните очи на японката се разшириха от учудване, когато тя погледна датите.

— Кьониг живеят дълго.

— И винаги се женят за жени двадесет години по-млади от тях? — не пропусна да нанесе обидата Бъкли, след което се изкикоти. — Може да не проверявате изчисленията на един играещ си с цифрите човек.

Госпожа Мацуда се усмихна в себе си, доволна. Значи Крейг ревнува от австралийчето? Така и трябва! А и изобщо малко ревност няма да му навреди.

Но никога не трябваше мъжете да се изпускат из контрол. Без да му хвърли дори един страничен поглед, тя реши да го размаже като буболечка върху стъкло на профучаваща по магистралата кола. Обръщайки се изцяло към Джон, тя попита:

— И той е първият Кьониг, който е дошъл тук?

— Той е основал Кралството. — Джон направи пауза. — Или го е завоювал, зависи от какъв ъгъл ще погледнете на това. Той е емигрирал от Германия и дошъл тук заедно с жена си и децата си. — С кратък жест той посочи малките месингови плочи, разположени около тези на двамата родители. — Той изклал цяло едно племе заради тази земя — народът на Гийна — добави, запъвайки се той. — И докато вършел това, докато заграбвал земята, изгубил всичките си деца. Останало му само едно.

— И това е било? — Тя кимна, омаяна от разказа му.

— Този. — Джон се придвижи надолу по пътеката. — ФИЛИП КЪОНИГ, 1885–1917. Той е бил убит в Първата световна война, край Галиполи. Йохан се погрижил тялото на сина му да бъде пренесено от Европа дотук, с кораб, за да може да почива в мир у дома, при нас. И редом със съпругата си. — Той посочи с пръст. — САРА ДЖЕЙН КЪОНИГ, 1887–1961. Те са моите пралядо и прабаба. Следващият Кьониг тук е Джон. — Той посочи отново. — След това... — той спря и се опита гласът му да не трепери. — И след това е моят баща.

Дори Крейг не беше толкова коравосърдечен и груб, та да си позволи някакъв коментар за все още неотбелязаната с плака надгробна плоча на Филип, нито пък за намиращия се най-близо до неговия последен пристан надпис, гласящ: ТРУДИ МАРИЯ КЪОНИГ, 1935–1969.

— Сега навярно разбирате — с настояща молба в гласа се обърна Джон към госпожа Мацуда и вдигна очи, за да срещне нейните, — защо аз не мога да погледна с леко сърце на това, че другите искат да продадат Кьонигсхаус. Просто не мога... — той скръцна със зъби, — просто не мога да си представя, защото живот за мене извън Кралството няма и не може да има. Мъртвите, погребани в тази земя, са повече, отколкото са живите, тук е цялата ни история. И ние не можем просто да им изровим кокалите, и да ги дигнем с нас, когато си тръгнем!

Госпожа Мацуда обаче не се хвана на въдицата му.

— Всяко нещо — каза тя, — все някога стига своята финална черта.

Той изстина.

— Не всяко нещо.

— Хей, приятелче, послушай — сега бяха на територията на Бъкли и той не пропусна да възнагради суетата си и да отбележи гол. — От вашите собствени счетоводни книги излиза, че тук имате едва едно цяло и три десети процента възвръщаемост на капитала и то ако годината е добра! Та вие царски ще си живеете, ако вложите същите тези, направо погребани от вас тук пари, в някоя от банките по света, дори при най-нисък лихвен процент!

Джон се заинати:

— Някои неща не са за продан.

— Е, да. — Кавгаджията, който винаги дремеше у Бъкли, взе превес над доброто възпитание и маниери. — При вас е пълен хаос и е крайно време някой да сложи нещата в ред, и разбира се, този някой си ти. Твоите хора биха могли да продадат някои от нещата в Сидни, мотелите, търговските компании в Хонконг, каквото и да е. А точно те са печеливши и да се отърват от тях не би представлявало никакъв проблем. Но точно това място, това безценно твое стопанство е като дупка в земята, която смуче пари, все едно че са кръв. Вие сте направо щастливци, че изобщо се е появил някакъв купувач. Който в случая сме ние. А както изглежда и продавач се е намерил... — Той се разкърши триумфално, когато неочаквано попадна в струя светлина, идеща от високите прозорци. — За мен нещата са пределно ясни. Аз бих се обзаложил, че подготвянето и присъединяването на това място

към „Мацуда“ ООД ще започне в секундата, в която подпишем и последния си чек на ваше име, а ти?

— Горещо ли е кафето?

Докато изричаше отговора си, Роуз сковано се надигна от кухненската маса.

— Ще ти сваря ново.

Хелън поклати глава.

— Не, недей, и това е добро. — Тя отиде до печката и си наля пълна догоре чаша. — Просто слязох да ти кажа за колко хора да приготвиш храна днес.

На масата между двете, наредена донякъде, лежеше безценната колода карти Таро на Роуз. Наистина ли можеха да предсказват бъдещето? И ако можеха, искаше ли в действителност тя да узнае какво ѝ предстои? Притеснена, като че ли беше прекъснала някакъв интимен, незасягащ никого другогото ритуал, Хелън се загледа настрани, докато говореше:

— Госпожа Мацуда и нейният помощник днес си тръгват, така че тях няма да ги броим. А за вечеря ни брой с още един по-малко.

От очите на Роуз не беше убягнало, че миналата вечер Джон и Гийна бяха напуснали почти едновременно трапезарията, и нямаше нужда от помощта на своето таро, за да прочете по мрачните им лица тази сутрин на закуска каква е била развръзката.

— Госпойца Гийна си тръгва?

— Гийна? Не. — Обсебена от мисълта за Чарлз и Джон, да не говорим пък за госпожа Мацуда, тя с болка трябваше да отбележи, че дори не беше забелязала другата си гостенка. — Не, става въпрос за Алекс — той реши да се дигне с хеликоптера с тях до Сидни, за да уреди някаква своя работа и ще отсъства няколко дни.

— Разбрано. Това ли е всичко?

Хелън много добре знаеше, че в очите ѝ няма да прочете нищо, те никога не се издаваха. А толкова много ѝ се искаше да разбере какво мисли Роуз: тази жена знаеше за Кьонигсхаус толкова, колкото никой друг. Ако изобщо някога се решише да каже всичко онова, което знаеше, нейният разказ би запълнил цяла една книга.

Внезапно я обзе една щура мисъл. Ами ако тя знае комбинацията на оня проклет сейф? Господи, ако само можеше да я знае!

Не, това беше смешно. Роуз не би могла да има информация от такъв род. А и тя никога не би я попитала. Никой не трябваше да узнае, че тя изобщо е търсела нещо подобно. И ако тя все пак го намереше, никой никога не трябваше да научи за неговото съществуване.

И ако тя не можеше да се добере до съдържанието на сейфа, не можеше да открие комбинацията, тя беше сигурна, че и никой друг нямаше да успее. Нито един от Кьонигсхаус.

Кьонигсхаус.

Още един конец от гоблена на нейните тревоги се измъкна и изнизвайки се докрай, затисна клапите на съзнанието ѝ. Наистина ли беше необходима тази продажба?

Въпреки приказките на Чарлз, тя все още не беше докрай убедена, че това е най-добрият вариант. А и след снощната сцена тя вече не знаеше какво да мисли за Чарлз: беше напуснала стаята му, трепереща и цялата в сълзи, веднага след онази прословута декларация, не можейки да си даде отговор на въпроса как да приеме обета му за това, че най-накрая ще я направи своя — като любовно вричане или като заплаха.

Какво трябваше да направи?

Обичаше ли го, желаше ли го в момента?

Как би могла, толкова скоро след смъртта на мъжа си?

И какво ще каже Джон? Той, който беше превърнал баща си приживе в идол.

Как би се почувствал той от тази внезапна замяна. Измежду всички други мъже по света, точно Чарлз. „Хелън, той е на двадесет и четири!“, в ушите ѝ все още звучаха обвинителните нотки в гласа на Чарлз. „Но за него аз винаги ще си остана майка му! И колко синове биха искали да видят, че техните майки са се влюбили и правят любов с друг мъж, че живеят с някой друг...?“

Господи, тя изпадаше в лудост!

Все така неподвижна и безмълвна, като статуя, Роуз я гледаше безстрастно, но като че ли и с някакво състрадание — дали пък нямаше способността да чете и хорските мисли? На масата между тях лежаха картите таро — ярка смесица от синьо, жълто и червено.

— Хей, Роуз — каза импулсивно тя, — ще ми хвърлиш ли едни карти?

Роуз не помръдна.

— Вие не вярва в това, гос'жа Кьониг.

— Не бих могла да кажа дали вярвам или не. Нека да опитаме. Хайде, Роуз, кажи ми съдбата!

Ръцете на Роуз пропълзяха по картите като паяци, събирайки, разбърквайки и нареждайки ги в равни редички. Тя вдигна поглед, за да се взре в очите на Хелън, която се бе вторачила в избелялата, разръфана колода.

— Старите карти са за предпочитане — каза сякаш оправдавайки се тя. — Имат голяма сила.

— А откога са тези?

Роуз рядко се усмихваше, но сега нейното сурово лице се разтопи в усмивка, докато отговаряше:

— Господин Филип ми ги донесе първия път, когато ходи до Франция.

— Първия път...? — Хелън се опита да пресметне. Франция беше любимата страна на Филип, беше правил няколко пътувания дотам, някои от които доста продължителни. — Това трябва да е било преди четиридесет години.

— Тъй — тъй. — Сега Роуз се концентрираше, настройваше се на вълната на картите. — От пътуването до Франция.

Хелън не можа да се въздържи и попита:

— И това ли е всичко, което ти е подарявал някога?

Роуз замълча и не вдигна поглед.

— Да — каза най-накрая тя. Още една дълга пауза. — От Франция. Оня път.

— Ами друг път?

Роуз не пропусна да нанесе удар.

— Вие го знаете господин Филип, гус'жа Кьониг — каза тихо тя, зяпайки я право в лицето. — Той винаги си беше мъж.

Вратата изтрака и нацупената Ели се намъкна в стаята, влачейки парцал и кофа и собственото си недоволство. Полукимвайки към Хелън, тя заговори на Роуз с враждебен, равен глас:

— С верандата свърших, след закуската — раздигнато и умито, сега какво?

Роуз погледна към нея с явно отвращение.

— Слез в къщата за гости, изчисти там.

С безутешен вид момичето се изниза. Хелън я гледаше как се отдалечава.

Ели...

И Алекс...

Върху масата лежеше първата карта от колодата таро, сочейки към нея. Любовниците. Винаги се беше чудила защо тази карта не представяше една щастлива, влюбена двойка, а един мъж и две жени, мъжът, хванат във вечното люшкане между двете — от едната към другата. Може би това беше вечната мъжка фантазия, разнообразието в секса, тяхната идея за блаженство.

Като Алекс...

И Ели...

Следващата мисъл ѝ дойде като неочакван удар.

Като Филип.

И Роуз.

Какъвто бащата, такъв и синът.

Миналата нощ Алекс не се беше почувствал неудобно да си достави удоволствието с кухненската прислужница едва ли не под носовете на важните посетители, на най-близките си бизнес сътрудници, които беше поканил като свои гости.

Филип би направил същото.

Изведнъж страховете и подозренията, които тя беше потискала в себе си от толкова години, добиха своята кристално ясна форма.

Добре, значи Филип беше прибрал Роуз като своя икономка, когато те са били млади и необвързани — тя винаги беше чувствала, че „икономка“ значи много повече, отколкото поддържането на къщата. Но винаги си беше мислила, че каквото и да е имало между Филип и Роуз, то трябва да е умряло в мига, в който той се е оженил за Трудни.

Но дали беше така?

Една жена не престава да бъде привлекателна за един мъж просто защото той се е оженил за друга. А Роуз винаги е била тук, винаги на разположение, винаги предана му до гроб. Тя беше живяла с тях, беше до такава степен част от техния брак, колкото и собствения им син.

До самия край на другата. Тя трябва да е приготвила закуската в онази фатална утрин, когато Труди беше умряла, наблюдавала ги е как двамата се отправят на разходка с конете си в пустошта...

И след това той е бил вдовец, а Роуз — винаги около него.

Докато не се беше появила тя, осемнадесетгодишна, наивна и изцяло в негова власт.

Той би могъл да има и десет други жени по времето на съвместния им брак, осъзнаваше сега тя, и тя пак нямаше нищо да забележи, не би задала никакви въпроси. И все пак какъв тип мъж би поддържал любовница през всичките тези години, през два брака, оправяйки още една жена редом с млада съпруга, която го обожава, която не му отказва нищо?

Само мъж от типа на Филип.

Мъж с голяма енергия и силни нагони, сексът за него беше като яденето, той беше в състояние да похапва в големи количества и с ненамаляваща охота и удоволствие два, три, четири пъти на ден. А той обичаше и разнообразието и би могъл да се наслаждава докрай на онази стародавна тръпка да има в едно и също време едно черно и едно бяло тяло под себе си. И да се измъкна от покрития с цвят будоар на уханната господарка на къщата, за да бъде с нейната сестра Пепеляшка от долния етаж, съвкупявайки се с нея в прахоляка и мръсотията на кухненския под. Това напълно би се покривало с идеята на Филип за царуване в собственото му кралство: Филип Кьониг навсякъде и във всичко.

Върху масата сега лежеше Кралят на мечовете.

Тя изстреля ръката си, спирайки тръгналата да го покрива Роуз.

— Какво става тук, Роуз? — предизвикателно каза тя.

Старата жена се затвори като камък.

— Нямам представа за к'во говориш.

— Ти знаеш всичко! Най-малкото знаеш много повече, отколкото изричаш!

Но старицата не беше вчерашна.

— Знам само това, което ми хортуват картите.

— Добре тогава, питай ги за това. — Не й пукаше дали беше несправедлива с Роуз, сега с Роуз бяха едно на едно. — Какво ще стане с Кьонигсхаус? Ще бъде ли продаден?

— Вече ги питах това. Не щат да ми кажат, бъдещето е тъмно.

— Трябва да казват нещо повече!

— Те показват препирнята за това. Но и преди я имаше. Казват, че господин Чарлз е „за“, господин Джон „против“, но не и кой ще надделее, кой ще сложи край, такива ми ти работи. — Тя погледна Хелън, сега всяка бръчка на старческото ѝ лице се бе превърнала в мрачно предупреждение. — Ний не знаем и не мож' да кажем. Сега, когато господин Филип е мъртъв, всичко мож' да стане. — Ръцете ѝ се свиха в юмруци, палците ѝ стиснати вътре като на страхуващо се дете. — Никогаж не съм живяла другаде, освен тук. Ако остане господин Алекс, той няма да ме ще, той си пада по оная мръсна Ели! А ако продадат Кьонигсхаус, къде ще се дяна аз?

— Не знам.

С огромна горчивина Хелън се изправи на крака, цялата ѝ новопокълнала любов към Филип, след като бе научила за болестта му, се беше изпарила, пометена от болката, че тя много отдавна е била предадена от него.

— Защо не попиташ картите си? Питай си твоите проклети карти!

Погледнато от края на моравата, пристанището на Сидни искреше под лъчите на слънцето и всяка малка вълничка, понесла диамантите на водните си пръски, се превръщаше в бляскава награда за оня, който наблюдаваше гледката и очите му се къпеха в десетте милиона долара, на които беше собственик по каприза на фантазията си и съвършената оптична илюзия. Живата картина, която се разкриваше пред случайните наблюдатели, от историческия Харбър Бридж до легендарната Опера, тържествено разкрасена от присъствието на малките платноходки, поемащи от Бенелонг Пойнт и кръстосващи брега нагоре-надолу, никога не уморяваше зрителите, колкото и пъти да стояха, за да се наслаждават на гледката.

На прага на елегантната стая Алекс се спря. Докато успее да изпие с очи блестящия интериор, разстилащ се до огромния прозорец витрина и естествено преливащ в световноизвестната панорамна гледка зад него, той почувства как във вътрешностите му по-свирепо от всякога започва да кипи коктейлът от завист, желание и щипка благоговейно страхопочитание. „Не ти приляга вече, момче!“, казваше

си мислено той. „Свиквай с факта, че ти самият в най-скоро време ще живееш така! Престани да се чувстваш толкова несигурен, по дяволите, относно неочаквано падналото ти се богатство — и ти ще имаш къщичка и гледчица като тази, че даже и по-добра, само след някакви си седмици. Време е да започнеш вече да свикваш с мисълта!“

— Господин Кьониг!

— Госпожа Касълмейн! Моля ви, наричайте ме Алекс!

Със заучена усмивка той се обърна, за да поздрави домакинята, докато тя се носеше към него, идейки откъм вътрешните помещения на къщата, следвана по петите от една облечена в черно и в бяла парадна престилчица прислужница.

— Още шампанско за гостите в беседката — нареди тя. — След това мини още веднъж със сандвичите.

Момичето забързано излезе и тя отново насочи цялото си внимание към него, разтапяйки се от любезност, самата тя — една разточителна, разкривена усмивка.

— Добре дошли на моята скромна сбирка! Толкова е приятно да ви види човек тук горе, във Воклуз!

Тази реплика винаги я спасяваше, когато се налагаше да посреща абсолютно непознати, и Линди Касълмейн се поздрави, че се беше справила и този път. Поне му улучи името, той трябваше да е оня Кьониг, за когото Триша ѝ беше споменала, че ще доведе впоследствие, всички други вече бяха тук. Ммм. Чудно къде ли го е намерила Триша — и само как изглежда! Колко жалко, че тя не бе го намерила първа...

— Само Линди, моля! — засмя се палаво тя, подавайки му и двете си ръце. — Предполагам, че търсите Триша — оттук, моля, последвайте ме.

Градината, подобно на къщата, беше великолепна гледка. Те бяха планирани и построени в една по-стара епоха, когато на естетичния външен вид и свободното време се е отдавало много по-голямо значение, отколкото в днешните делови времена. Върху широката морава жените се бяха разпръснали и техните рокли бяха толкова ярки, колкото и цветята, свободно избуяли на групи тук и там, и нямащи нищо общо с изкуствено подредените, маршируващи в безкрайните редици на лехите техни посестрими от обичайните паркове. Други гости се бяха насъбрали в сенките на добре разположените дървета,

възхищавайки се на женствените призрачни каучукови дървета и на извисяващите се високо в небето палми и баобаби, или разхождайки се по чакълениите алеи край купища дъхави мимози до най-предния наблюдателен пункт, от който се разкриваше гледката на 30 километра море, обградено отвсякъде от красотата.

Това беше място, където и най-суровото сърце би се смекчило, намирайки покой, но Алекс беше вътрешно напрегнат и неспокоен. „Погледни ги“, мислеше си той, „отвратени са до смърт“.

Светът се делеше на хора, за които едно елегантно парти би било върховно забавление, и други, които биха предпочели това време да го прекарат в зоологическата градина. Алекс знаеше, че навсякъде беше добре дошъл, че неговата вечна усмивка, привлекателната му външност и обаянието му го представяха винаги на висота и му осигуряваха нова покана за подобни тържества, особено от страна на жените, независимо към коя социална група принадлежаха те. Но сбирка на богаташи като тези тук, една такава интернационална бригада от мързеливци и суетници „Аз-съм-хубав-защото-съм-хубав“, предизвикваше презрението и завистта му и го караше да се чувства като болен.

— Фреди!

— Поли, скъпа, къде се изгуби?

— Не, по-добре питай Джош, преди той беше женен за нея...

— Да, триста хиляди, толкова му плащат, не е за вярване...

— Разбира се, че ще изглежда добре, при парите, с които си играе, тя кара пластичната хирургия да се развива не с дни, а с часове!

Господи, каква сбирщина! Защо изобщо се беше съгласил да дойде? Трябваше да се уговори с нея да я вземе след като това свърши или да я накара да се измъкне от ангажимента...

Да се измъкне?

Кой, Триша, вечното присъствие по такива купони, да пропусне някой от тях? Това беше единственото нещо, което тя никога не би сторила...

Желанието да я види моментално разкъсваше вътрешностите му с нетърпимостта на болките, които се появяваха при гладен стомах. О, боже, къде ли се беше дянала?

— Луиз!

— Мании!

— Сали!

— Хол!

Любезно усмихвайки се на всички страни, Алекс следваше домакинята из тълпата, представяща на галериен принцип всички възможни типове от Сидни: видни обществени фигури, политици и бизнесмени, жени, отчаяно прикриващи застаряването си, и техните по-млади посестрими, които имаха не по-малко глупашки вид, хора, стремящи се към върха, и други, които се опитваха да ги спънат, преди да са достигнали обетования Олимп, всичките тези, заедно със съпътстващия ги антураж от най-близки довереници, общопризнати умници, пътешественици, бърборковци, куклички едnodневки и жигола на всевъзможни възрасти, всички вкупом преследващи с бясна сила едно — забавлението в този панаир на суетата.

Алекс почувства как вътре в него се надига студена вълна.

„Господи, та това си е една скапана човешка менажерия...“

И докато домакинята, мъкнейки го подире си, успя да стигне до последната групичка, усамотила се под едно дърво на брега на океана, той вече беше наясно, че повече от това тук не можеше да поеме.

— Триша! — изчурулика Линди Касълмейн, свободно прекъсвайки разговора им с правото на домакиня. — Погледни кой е тук!

Тя стоеше там. Един елегантен гръб, нежно подвиваща се в основата на врата златиста коса, рамене, подчертани от дизайнерски подплънки, над една заострена, права рокля, една бяла гушка, която се обръща, обръща се... и гласът, който сякаш идеше от дълбините на съня му...

— Я!

Сега той гледаше право в добре познатите му издължени очи, бледи, почти жълтеникави, които се свиха до черни цепки, в момента, в който го фиксираха, и той почувства как старото, позавехнало, но винаги разтреперващо го, дори само при спомена, удоволствие, толкова близко до болката, отново го жегна.

— Здравсти, Алекс — провлече тя. — Позволи ми да те представя.

Тя замахна с дългото си черно цигаре към четирима или петима загорели, лъскави индивиди, въртящи из ръцете си чаши с шампанско: една представителна селекция от Хубави Хора и от онези, които се бяха издигнали до тяхното положение, самите те превръщайки се в

„хубави“, по силата на това, че обслужваха нуждите им. Той разпозна един от най-известните и най-богати филмови продуценти на Австралия, актриса, по-известна с мемоарите си, отколкото с работата си в киното, един вестникарски барон, един нашумял психоаналитик и фризьора, без който нито една от първите дами на Сидни не би могла да диша. Възползвайки се от момента, той чаровно я отдели от тяхната компания и я отведе до една градинска беседка, обвита в розов олеандър и бледоморав жасмин, където можеха да поговорят на спокойствие.

— Не знам защо ти позволявам това, Алекс Кьониг! — глезено изчурулика тя, издърпвайки лакътя си от неговата ръка. — За мъж, когото току-що съм срещнала, ти си позволяваш големи волности!

„Току-що срещнала. Хайде де!“

Това той пропусна покрай ушите си, отбелязвайки го само с едно подигравателно вдигане на веждата. Нямаше да губи ценно време в спорове, тя много добре знаеше, както и той, че двамата бяха двете половинки на едно цяло.

— Думата ми е за Кьонигсхаус — каза той и очите му изсвяткаха като очите на вълк в мрачината на нощта. — Не докопах само някакво си мизерно парченце, а грабнах лъвския пай. Пък сега имам и купувач. Единствено въпрос на време е да успея да прибера парата. А докато чакам там на място, в имението, аз се нуждая от компания. Твоята. Така че стягай се, утре летим към Кьонигсхаус.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Само не и още един проклет ден!

Когато искрящото слънце проби през прозорците и яростно забарабани по спуснатите му клепащи, Джон се събуди, отваряйки очи за своя втори ден с познатите вече отвратителни болки в стомаха и главата. Той изстена. Нима продължаваше да плаща за оная ужасна нощ, когато реши да се напие? Или това беше резултат от поредната нощ, в която бе спал неспокойно, спохождан от мъчителни сънища обвинения?

Знаеше, че няма да се успокои, докато не открие истината за смъртта на баща си. Заради запазването на разсъдъка си, както и заради дълга, който чувстваше към собствената си плът и кръв, той трябваше да я открие. Докато това не станеше, нямаше да може да се върне към нормалния си живот, нямаше да може да мисли за нищо друго. В секундата, в която се разбуди напълно, мислите му започнаха да се въртят в порочния, безкраен кръг, все едно че беше домашен хамстер, който безконечно тича вътре в своето вертикално колело играчка.

Ако искаше да разбули тайната, откъде трябваше да започне?

Най-напред идват предчувствията. Можеше ли със сигурност да твърди, че Филип е бил убит? Въпреки че не беше студент по психология, Джон знаеше дотолкова, че да е наясно, че мозъкът може да му изиграе лоши шеги. Хората често сънуваха неща, които страстно желяеха да се сбъднат или поне се надяваха да са истина. Беше ли искал баща му да е мъртъв и дори той самият да го убие?

„Това са просто всичките ония дрънканици за Едиповия комплекс“, ожесточено си каза той. В своя неусложнен вътрешен свят той беше обичал своя баща, беше го обичал безрезервно.

„Но я си представи, че не са само психоаналитични дрънканици“, тихо продължи да спори вътре в него гласът на разума, „тогава татко е бил убит и някой се е измъкнал, извършвайки съвършеното предумишлено убийство.“

Кой тогава?

Някой преминаващ през стопанството безделник или пък някой отчаян тип? Предумишленото убийство изискваше обмисляне и хладен разсъдък и не се връзваше с пиянското помайване на човек, който дори не можеше да върши свястно всекидневните си работни задължения. А и къде оставаха тогава другите двама, които помагаха на убиеца в съня му?

Колкото повече размишляваше, толкова повече Джон се убеждаваше, че в това трябва да е бил замесен повече от един човек. Дори при най-голямо внимание, дори при най-безшумното промъкване, Филип би могъл да се разбуди и би могъл да окаже съпротива. Най-малкото той сигурно би се събудил при първото змийско ухапване — след което той едва ли би легнал пак да се остави да бъде хапан отново и отново, докато неговото едро, силно тяло получи достатъчно отрова, която да го убие. Силни ръце трябва да са го държали здраво, да са го натискали към земята и да са запушвали устата му, докато всичко свърши.

Как да разбере?

Това беше въпросът, който продължаваше да го измъчва, парализирайки ума и енергията му през последните два дена. По някакъв начин той трябваше да надвие слабостта си, да се изскубне от нейните прегръдки и това трябваше да стане още днес!

Поне онази ужасна Мацуда и нейният противен жиголо се бяха измели. А след като и Алекс се беше пръждосал, той можеше спокойно да се огледа наоколо. Да беше успял да се наложи на Гийна и тя да отлети със същия полет, тогава теренът щеше да бъде наистина добре изчистен. Но онова можеше да върви по дяволите, цялото онова нещо...

Гийна.

Дори под горещата, щавеща струя на душа той потрепери и изстина от глава до пети. В следващия момент споменът за нейната целувка го хвърли в огън и той дивашки я пожела, да можеше, в тая минута той би ѝ показал какво представлява истинския мъж и какво беше предназначението на жените...

Боже Господи! Ако продължаваше да мисли така, като някаква си проклета пропаднала отрепка, той не заслужаваше да види жена в живота си, камо ли Гийна!

„За бога, остави, забрави всичко, нея забрави“, мъмреше се той в отчаянието си на безнадеждно влюбен мъжкар.

Вкопчвайки се в тези фрази, повтаряйки ги като някаква мантра, той се облече и пропускайки закуската, забърза директно към конюшните. Още отдалеч Кайзер го подуши и диво се разцвили от радост.

— Да, сега аз съм твой човек — поздрави го Джон с потупване по шията. — И ти си моето конче. Искаш ли малко да пояздим?

— Здравсти, Джони!

— Хей, Джон — Джон!

— Това е господин Джон!

Той винаги беше добре дошъл в лагера на аборигените, това беше мястото, където се спираше във времена на смут и във времена на радост. И сега всеки му отправяше топъл поздрав: от най-старите членове на племето, които са били вече старци, когато той е бил едва малко момче, до топуркащите, боричкащи се и давещи се в праха малчугани. Той получаваше привети от всички страни.

— Дошъл си да видиш танците? — запита Дора, подминавайки го с дете в ръце. — Гийна е ей там, горе, трябва да я видиш, тя е дяволски добра!

Хвърляйки поглед през ограденото пространство, той съгледа Гийна в работен клин и къса пола, боса върху твърдия сух под на дървената, повдигната от земята сцена, заета с група обитатели на селището. Докато я наблюдаваше как поправя движенията на един млад мъж, а после на свой ред бе поправена от една по-стара жена, той не можа да реши кой кого учеше.

— Какво правят? — попита крайно зачуден той Дора.

Дора се разсмя с нейния вечен, щастлив смях.

— Те работят върху танц, разказващ за помагача. Измислят цяло представление. След туй ще го покажат на всички.

— Помагачът!

Всемогъщи боже, как можа да го забрави? Кога трябваше да е то? Следващия месец? Сигурно не по-рано. Най-важното събитие в аборигенската година, а той почти го беше забравил! Единственото време, когато Филип вдигаше голяма гюрултия, организирайки

тържествено честване с барбекю горе в къщата, опитвайки се да отдаде дължимото на хората и работата, която вършеха в Кьонигсхаус през цялата година. Сега, когато баща му беше мъртъв, това задължение щеше да падне върху него, трябваше да се поддържа традицията...

Но дали щеше да се падне на него?

Отново го прободеше чувството за загуба, което дойде от напомнянето, че беше загубил статуса си, а заедно с него и правото да се грижи за подобни неща, но той зверски потуши цялото това самосъжаление. Веднага след като Алекс се върне, той щеше да му каже, че *някой* трябва да се заеме с подготовката на Помагача. Очите му жадно се впиха в танцуващите и се задържаха на дребната фигурка в средата. Щеше да му каже, че тази година ще има и много специално представление...

— Ще отидеш ли горе да гледаш? — поинтересува се Дора.

— Не, не, не сега — запъна се неловко той. — Дойдох да видя Дъсти. Дали не е някъде наоколо?

— Тук е, господарю.

Както винаги досега безшумното приближаване на дребния, усмихващ се мъж го свари неподготвен.

— Ти искаш качиш се на кон, господар, поязди?

— Не, поиграй с нас, Джони, не си отивай, не си отивай!

Джон се разсмя. Беше детишар и винаги обичаше да се закача с малчуганите. Той чувстваше, че те няма да го оставят да си поговори с Дъсти, докато са тук, в лагера. Той разчорли най-близката детска глава.

— Трябва да вървя, момчета. Скоро пак ще дойда, обещавам. Така че — дотогава.

Той се насили да не погледне към Гийна, докато двамата се отдалечаваха. Заедно те обърнаха конете и излязоха през арката от преплетени клони. Изглежда Дъсти знаеше къде отиват и доволен, Джон го остави да води.

Високо в небето слънцето продължаваше да се изкачва и вече прежуряше, хвърляйки своя огън върху кървавочервената земя. От далечно разстояние купищата белезникави мимози изглеждаха от ярко шафранени до оранжево-червени, дори горящи в някакъв зеленикав пламък. Черни какаду и кълвачи се стрелкаха от високите клони, истински крещящи маски в бяло и жълто, увенчани със сапфирени

качулки. Душата на Джон се поосвободи като че ли малко от бремето си и той видя литналата в далечината надежда за мир и спокойствие.

„Кралството“, мислеше той. „Мое е Кралството. Това поне никой не може да ми отнеме.“

Едва сега той почувства, че може да говори, да открехне своята кутия на Пандора^[1], пазеща скърбите му.

— Дъсти — започна изведнъж той. — Знам, че твоя народ вярва в сънищата, какво говоря, те са ги изобрели тук, в тази земя. Вие сте имали своята Сънна страна хилядолетия преди ние да дойдем. Но вярвате ли вие в лошите сънища — в нещо подобно на нашия Сатана? Дяволът, който слага лошите сънища в главите ни?

Дъсти се замисли, преди да отговори.

— Винаги, винаги имало зло, господарю. Винаги имало добри духове и лоши духове, добри животни и лоши животни, добри хора и лоши. Но повече зло иде от хора, не от духове. Винаги.

— Дъсти...

Джон изпита странно вълнение, усещайки, че се измъква от мъглявината на объркването и нерешителността, държали го в напрежение от нощта, в която му се бе явил лошият сън.

— Дъсти, кой живее във водоема?

Дъсти гледаше право напред.

— Риби, птици, гущери — и големи змии.

— Змии?

— Но не само това, кое живее там, нали, господар? Всеки може отиде.

Сега той вече знаеше къде отиваха.

— Като нас сега?

Дъсти възпроизведе някакво подобие на усмивка.

— Точно като нас.

Те дълго време яздиха мълчаливо, едно състояние, което като че ли отговаряше на скритата, потайна природа на Дъсти. Най-накрая Джон не издържа и продума:

— И без друго ли щеше да идваш насам тази сутрин? Или сме тръгнали на разходка, защото аз взех, че се появих?

— О...

Дъсти замислено вдигна очи към небето и нахлупи шапката си.

— Предполага мисли, че може да дойде насам в някой от близки дни.

Отново Джон се почувства разтреперан от вълнение.

— Ти си открил нещо! — каза предизвикателно той. — Или си надушил, забелязал си нещо...

Дъсти се усмихна иронично.

— Това не магия от Сънна страна, господар, просто здрав разум. Чул нещо странно, това е всичко. Знаеш, там, на сборно място, се бяхме уговорили да пазим добитък поред? Няколко часа преди твой баща да умре, трябва да е било ред на Слим. Той каза, че чул самолет оназ ноц. А никой не дойде в стопанство и никой никъде не ходил. Тогава кой? И защо?

Джон се бореше да запази спокойствие.

— Не би ли могло само да е прелитал над стопанството?

— Той казва, че не минал отгоре. Не дошъл по-далеч от площадка за кацане.

— Така че някакъв самолет трябва да е дошъл в ноцта, да е кацнал и отново да е отлетял без никой да разбере?

Дъсти кимна.

— Звучи правдоподобно.

— И някой...

— Или някои...

— ... е могъл да влезе тихомълком в стопанството и отново да напусне и никой да не го е подушил? — Умът на Джон се въртеше на бесни обороти. — А от площадката за кацане дотук — направо през пустошта, дори да е през ноцта, пешком — колко време, мислиш, че би могло да отнеме? Ако те са познавали терена?

Дъсти вече го бе изчислил.

— За добър, здрав пешеходец — не повече от час. А всеки един... — той замълча. — Всеки един в околност познава терен, господар.

— Ъхъ. — Обзе го горчивина. Който и да беше оня, пожелал да убие Филип, ставаше все по-ясно и по-ясно, че този някой беше тукашен, вътрешен човек. — Така че те биха могли спокойно да дойдат и да си отидат под прикритието на тъмнината?

Дъсти поклати глава.

— Ако имало „те“. Трябва убедим се.

Сега те се приближаваха към водоема и Дъсти настоя да слязат от конете и да ги отведат за поводите до едно дърво, растящо на високото, на ръба на насипа, който се спускаше надолу към езерото в основата на скалата.

— Достатъчно следи вече наоколо — каза той. — Първо твой баща, после всички ние, докато го открива и отнася, след това ти — може би нищо няма да намери. Ти чакай тук под дърво. Аз ще ида да види. Намери ли нещо, ще извика.

Мина доста време преди превърналият се целия в слух Джон да чуе нещо друго, освен обичайните звуци на живота в пустошта. Той толкова дълго стоя под дървото, мълчалив и неподвижен, че най-накрая земните създания започнаха да го смятат за един от тях. Зеленикавочерни буболечки и златногърби бръмбари пълзяха около него, без да го забелязват, запътили се по обичайните си работи, гущери се потъркваха о ботушите му и дори една малка пясъчна мишка притича през краката му.

Най-сетне викът дойде.

— Хей! Тук! Ето тук!

Той се изправи. Внимателно претърсвайки всеки сантиметър по своя път, Дъсти беше направил серия от все по-разширяващи се дъги, започвайки от цепнатината между камъните, където самият Филип се бе излегнал за своя последен сън. Когато Джон се приближи, той се бе привел ниско, използвайки не по-малко от острите си очи своите две ръце, за да „чете“ по земята. Сега той разтвори с ръце група нискостеблени храсталаци и посочи с пръст на обвинител.

— Виждаш това? — каза тихо той. — Трима души, потичващи.

Джон не можа да види нищо друго, освен няколко счупени стебла.

— Потичващи?

— Бягащи леко и бързо. Бягане. Покриване на разстояние.

Озарен като от светкавица, той ясно си представи всичко, все едно че е бил там.

— Бягащи. Измъкващи се! — Той замълча. — Това трябва да е било след това — след като са го извършили.

Дъсти се изправи и разтри гърба си, после махна с ръка наляво.

— Те са слезли там. Около мястото, където бил твой баща, аз ги загубих, твърде много хора, твърде много следи. Но същите трима,

слезли там, се качвали пак тук. — Той посочи отново. — И в съща посока.

— Да — кимна Джон. — Към площадката за кацане. — Той фиксира Дъсти с поглед, който би го разкъсал с въпроса си. — Ти си сигурен, че са били трима?

Дъсти кимна.

— Трима.

— Мъже?

— Трима мъже, господарю. Освен, ако познавате дами от околност с номера на обувки 43 и 44. И служили в армия.

— В армията?

— Или поне притежаващи мъжки екипи, правят военни тренировки. Гледай. — Той се придвижи още по-надолу по насипа над водоема, към падинката в скалите, където Филип си беше правил легло. — Виждаш тази следа? Те пълзели по корем оттук насетне. Тигърско пълзене. Като това.

Той падна на земята и демонстрира ниско, змиевидно пълзене, с изпънати крака и тяло, които обаче не бяха стегнати и не извършваха никакви спомагателни движения, докато цялото придвижване ставаше от предмишниците и лактите, а те само се влачеха отзад.

— На това ги учили някога във Виетнам, стар трик от време оно. Ако те чуят, няма помислят тебе за човек и никой, знаец полупустинята, няма застане нащрек. Твои следи се заличават в момент, в който си се придвижил, няма отпечатъци от стъпки, може ти просто едно голямо животно.

Джон почувства как вълна от болка и гняв го заливат и той едва успя да промълви:

— Или една голяма змия.

Дали старецът беше имал този навик да стои прав и да чака, докато домочадието слезе долу за вечеря, чудеше се Алекс. Или тази разкрасена поза с ръце на хълбоците, поза на господар на замък, беше самата очевидност на плановете му за типа собственик, какъвто той имаше намерение да стане? Безупречен в своите панталони с добра кройка и френския блейзър, Алекс промени позата си върху килимчето

пред камината и направи нов опит, опитвайки се да потисне червея на безпокойството, който беше свил гнездо в сърцето му.

Защо я доведе тук? Досега се беше справял чудесно. Беше приет като син и наследник, обграден с внимание и грижи, а и малката Ели му беше под ръка винаги — мехлем за душата на воина, излязъл от битка, вземащ полагащото му се преди отново да влезе в сражение. Какво повече можеше да желае един мъж?

Освен Триша.

От мига, в който я беше срещнал, всяка минута от всеки следващ ден той не преставаше да я желае. Затова идеята за една кратка разходка до Сидни — да я види и да я доведе тук — му се беше видяла толкова привлекателна, когато хеликоптерът и без друго трябваше да замине. А когато веднъж се беше предал на този фатален импулс, имаше само един начин, по който нещата можеха да се развият.

Какво толкова имаше в нея? Въртейки се сам на шиш за хиляден път, Алекс прокара нервно ръка през своята черна грива. Какво толкова беше видял той в нея? Е да, тя беше красива — красива като супермодел. Притежаваше зашеметяващо тяло, русата ѝ коса беше гъста, на кичури, с цвят на старо злато, имаше идеална структура на костите, сивите ѝ очи бяха широко разположени върху невероятното ѝ лице, замрежени от дълги мигли и накрая идеше една уста, която изглеждаше много по-щедра, отколкото в действителност беше. Но Алекс никога в живота си не се бе докосвал до жена, която да не изглежда красива, това го бе приел за даденост, и следователно нейната привлекателност не идваше от външния ѝ вид.

Нито идеше тя от нейната чувственост, от дълбините на природата ѝ на дива котка, от това фантастично тяло, чиито нервни окончания като че ли лежаха толкова близо до повърхността, колкото у нито една друга жена. Но мъжът у него никога не би се задоволил и с по-малко.

Тя просто беше Жена. Жена до мозъка на костите си.

Вкиснат, той отпи глътка уиски, докато тази мисъл попиваше в него и се разливаше в едно голямо петно. „Жена до мозъка на костите си. Да.“

Жена до мозъка на костите си с нейната суета, нейния егоцентризм, безкрайните ѝ потребности. Той безпощадно започна да ги отбелязва по познатия каталог на прегрешенията ѝ. Господи, та

нейният фризьор, нейната маникюристка, нейният парфюмерист, който я поддържаше с ароматерапия, всички те бяха много по-ценни за нея, отколкото той! Защото такава си беше тя — едно красиво животно. Тя вземаше от живота точно онова, което ѝ беше необходимо, а другото отделяше настрана.

„Само гледай в Кьонигсхаус да се държиш прилично“, беше ѝ наредил той. „И недей да пиеш много, там няма от твоето светско, шикозно шампанско! Те са хора фермери, почтени люде и не знаят нищо за света отвъд границите на стопанството.“

В отговор той не беше получил успокоението, на което се бе надявал, а само подигравателен смях: „Значи е време да понаучат нещичко!“.

Щяла да остане само няколко дни, най-много седмица, така го беше предупредила. И това беше лимитът ѝ, времето, в което можеше да изкара без своите магазини и приеми, без треньора си по фитнес, без астролога и масажистката си, всички онези неща, които я правеха да бъде това, което е: празна, кухня и погълната изцяло от себе си. Как щяха да се спогодят, след като той прибереше парите, само един Господ знаеше!

Ако изобщо можеше да има някакво спогаждане.

Той прехапа устни. От момента, в който се бяха срещнали в един бар край Дабъл Бей тя не бе проявила ни най-малък интерес към неговия живот, към миналото му или пък неговото бъдеще, изключая тялото му и забележителната му способност да я следва навсякъде — в нейните желания, развлечения и капризи.

В богатия си опит с жените на Алекс никога не му се беше случвало да позволи на жена да решава вместо него. Този тип жени прегазваха добрите момчета и човек можеше да се откопчи от тях само ако се държеше като копелдак и им извиеше врата, а после да офейка. Триша не би се забъркала с какъв да е мъж, но ужасното у нея беше, че тя презираше всеки, който стоеше по-долу от нея и нейния кръг от богопомазани.

Алекс изкриви лице, осъзнавайки колко тежки битки тепърва му предстояха. Едно беше сигурно: той нямаше да се присъедини към оня глупав кръжец от тъпанари, които тя обожаваше, ония купонджии, „каймака на обществото“ в Сидни, с които тя се беше обвързала с такъв ентусиазъм, след като първия ѝ съпруг беше починал. Този

попрехвърлил възраст американец от средния Запад, оттеглил се от търговията със зърно притежател на баснословно богатство, едва ли беше живял достатъчно с нея, че да започне да ѝ тежи със своето присъствие или да успее да наруши прехода ѝ от разглезената дъщеричка на заможен, предан ѝ до глупост баща към разглезената жена, каквато бе в момента, свободна да прави каквото си иска.

И все пак...

И все пак...

Ругаейки наум, Алекс напусна наблюдателния си пост, който бе заел под портрета на стария Йохан с неговия суров ястребов поглед и всичко виждащата му, начумерена физиономия, и си наля още едно уиски.

И все пак той я желаше така, както не бе пожелавал никоя друга жена през целия си живот. Не че тя го държеше надалеч от себе си, напротив, тя му се беше отдала с такава готовност, с каквато, предполагаше той, винаги се бе отдавала на всеки, когото бе пожелала.

И въпреки това той продължаваше да я желае. За него тя се бе превърнала в порок.

И като всеки порок, той знаеше, че му трябват пари, за да го поддържа. Парите от Кьонигсхаус му трябваха не само, за да може самият той да им се наслади, но и за да е сигурен, че ще я задържи. Защото жените от нейния калибър бяха скъпо удоволствие и етикетът „ако ще тръгваш да питаш за цената, значи не можеш да си я позволиш“ неизменно висеше на шиите им.

„Дори с всичките ти милиони, дори тогава“, нашепваше тънкото, режещо гласче на един от собствените му бесове, „ще можеш ли изобщо някога да я притежаваш, ще можеш ли да я наречеш наистина своя? Няма ли отново да ти се изплъзне, в момента, в който се отегчи от теб, пропилее парите ти или си намери някой друг, с по-дълбоки джобове от твоите?“

Алекс никога не използваше думата „любов“, дори в своите тайни помисли. Но колкото и старателно да избягваше да споменава термина, той започваше да се страхува, че е прихванал болестта и то в най-лошия ѝ, смъртоносен вариант.

И къде беше тя сега?

Той крачеше из стаята. „Слез по-рано!“, беше ѝ казал. „Искам те тук, когато всички останали започнат да влизат!“

Къде беше тя?

Болеше го душата, цялото му тяло се тресеше от нейната липса като при пристъп на някаква болест. Колко време ѝ трябваше на една жена, за да се приготви и облече за вечеря?

Къде беше тя?

В хола се чу лек шум от стъпки, което го накара да се обърне към арката на входа с широка усмивка. Най-после! Той дори малко си падаше по тази нейна склонност към предизвикателствата, защото след това идеше неговия ред да я накара да си плати. Сега той можеше да ѝ каже как точно възнамерява да я накаже, когато останеха насаме...

— Алекс, скъпи, къде е Триша?

Тя, Хелън, беше много сваятна жена, мрачно разсъждаваше Алекс, нито за момент, откакто се беше върнал, не беше престанала да се опитва да поправи миналото. Но това беше проблем, който тя не можеше да разреши.

— О, скоро ще дойде — каза небрежно той. — Сигурно все още се разкрасява, нали ги знаеш жените.

— Надявам се, че в бунгалото за гости ѝ е достатъчно удобно, бихме могли да я настаним и тук, в къщата, ако ти сметнеш за необходимо...

„При теб в Кулата, в твоята стая...“, деликатно намекваше нейният тон.

— Не, и там ѝ е добре — твърдо отсече той. — Тя обича да има свое пространство, тя наистина има нужда от това. „Както и аз“, застъпи се за себе си той. „И двамата сме от един дол дренки.“

Той чу как бравата на външната врата изтрака, когато пристигнаха Бен и Гийна, а минута по-късно и Чарлз слезе отгоре, за да се присъедини към компанията им. Алекс забеляза, че той изглеждаше студен и затворен в себе си, не погледна към Хелън, нито отиде, за да закръжи в орбитата ѝ, както винаги досега бе правил.

Това ли беше причината, поради която Хелън изглеждаше толкова лишена от цвят, почти толкова бледа, колкото сребрилата копринена рокля, в която беше облечена? Алекс с раздражение забеляза, че дъщерята на Бен, апатично отказваща да пийне нещо по-приемливо, освен вечната минерална вода, беше другият екземпляр, който изглеждаше като крачещ мъртвец. Какво им ставаше на всички? Поне причината за нейната окаяност се изясни в момента, в който

Джон влезе в стаята — очите ѝ блеснаха и тя веднага се присламчи, за да заеме мястото си до него.

„Просто го заприказвай“, повтаряше си Гийна през целия ден, „нищо лошо не си направила, той е оня, който оплеска всичко, просто говори с него, изплюй камъчето!“ Цялата трепереща от вълнение, тя с нетърпение очакваше приближаването на часа за вечерното питие. Сега вече не ѝ пукаше какво щяха да си помислят останалите и в момента, в който той прекрачи прага, тя се устреми към него.

— Виж, съжалявам, че не взех хеликоптера и не напуснах както ти искаше да направя, — бързо и почти шепнешком изкаканиза тя, хвърляйки по един поглед през рамо, за да се увери, че никой не е достатъчно близо, та да ги чуе. — Но не можех просто да зарежа всичко, с което толкова дълго съм се занимавала тук — времето, което прекарах с хората горе, в лагера, представлението, над което работим...

— Знам.

За своя най-голяма изненада, Джон беше много по-малко притеснен от срещата с Гийна, отколкото си беше представял. Нещата се развиваха с такава бързина, че сега той се чувстваше направо друг човек, съвсем различен от мъжа, който беше заформил оная пиянска вечер с още по-глупавия ѝ финал — мимолетната среща с момичето, което сега стоеше пред него.

„И все пак това беше нещо повече от едно мимолетно изживяване“, смъмри го един сладък гласен, идещ от дълбините на паметта му. Все още, след онова, което беше открил днес, през което беше преминал и преживял, онова чувство, онази целувка, идваха като от друг свят...

Той е като сомнамбул, мислеше си Гийна, това просто не е той. И нищо чудно, след този последен знак, с който Алекс показва какво значи да си господар на Кьонигсхаус — да доведе любовницата си тук!

— Джон — настоятелно зададе въпроса си тя, — какво смяташ да правиш?

— Да правя?

— Имам предвид, ще си намериш ли някое друго местенце или какво? И къде ще отиде майка ти?

Той я погледна и видя загрижеността в очите ѝ. От цялата си душа той искаше наистина да я заслужава тази загриженост или поне се надяваше, че може да я заслужи. Ех, само да можеха нещата да са по-различни! Господи, тя беше такава чудесно момиче, такава прекрасно дете, само да...

— Стига с тези „само да...“!

— Благодаря за грижата — каза той, запъвайки се, опипвайки почвата около въпроса ѝ. — Факт е, че не знам. Само знам, че скоро ще ми се наложи да помисля за това, Алекс беше толкова добър да ни остави да живеем тук, докато нещата се изяснят и получат някакво развитие.

— Да, но сега... — Объркана, Гийна осъзна, че Джон беше дошъл тук направо от езда и не беше разговарял още с никого, значи, нямаше откъде да научи! Тя се заплете в думите си. — Имам предвид, сега...

— Какво сега? — Той се размърда разтревожен. Какво криеше в очите си тя?

Гийна си пое дълбоко въздух.

— Сега, когато приятелката на Алекс е тук...

— Приятелка? — Господи, какво пак беше пропуснал?

Изведнъж разговорът около камината секна. Вдигайки очи, първото нещо, което Джон забеляза, беше погледът на Алекс, устремен към входната врата, намираща се зад гърба му.

Обръщайки се, той видя най-красивата жена, която някога беше срещал. Почти толкова висока, колкото него самия, с тяло, достойно за богиня, с дълбоко разположени мъгливо сиви очи, проблясващи през водопад от коси, които можеха да се сравнят единствено със злато, тя пристъпяше, обвита в рокля от зеленикаво златиста, полепнала по тялото ѝ материя, която я правеше да изглежда като някакъв рядък вид великолепа змия.

— Е — провлече тя, движейки се към него с чувственото полюшване на котка, живееща в джунглите, — е, ти трябва да си малкото братче. — Тя дойде направо при него, пренебрегвайки разтревожената Гийна и напрегнатия Алекс, който се беше устремил към нея през застлания с килим под. — За твоето съществуване никой не ме бе предупредил!

[1] Според ст.гр. митология — първата жена, сътворена от Хефест по поръка на Зевс, като част от коварния му план да се справи с простосмъртните. Тя била дадена за жена на Епиметей, брата на Прометей, и донесла със себе си в къщата му една кутия, подарък лично от бащата на боговете. Пренебрегвайки съветите на съпруга си, Пандора я отворила и от нея изскочили всички болести и беди, разпилявайки се по земята сред хората. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Розалинд Майлс

Заглавие: Пътища към Ада

Преводач: Свобода Гагарова

Година на превод: 1994

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: ИК „Прозорец“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1994

Тип: роман (не е указано)

Националност: английска (не е указано)

Печатница: ДФ „Балканпрес“

Художник: Буян Филчев

Коректор: Валери Калонкин

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18530>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.